FANTEZİ
KORKU

Wizards of the Coast

Ravenloft

BEN STRAHD

ANKARA

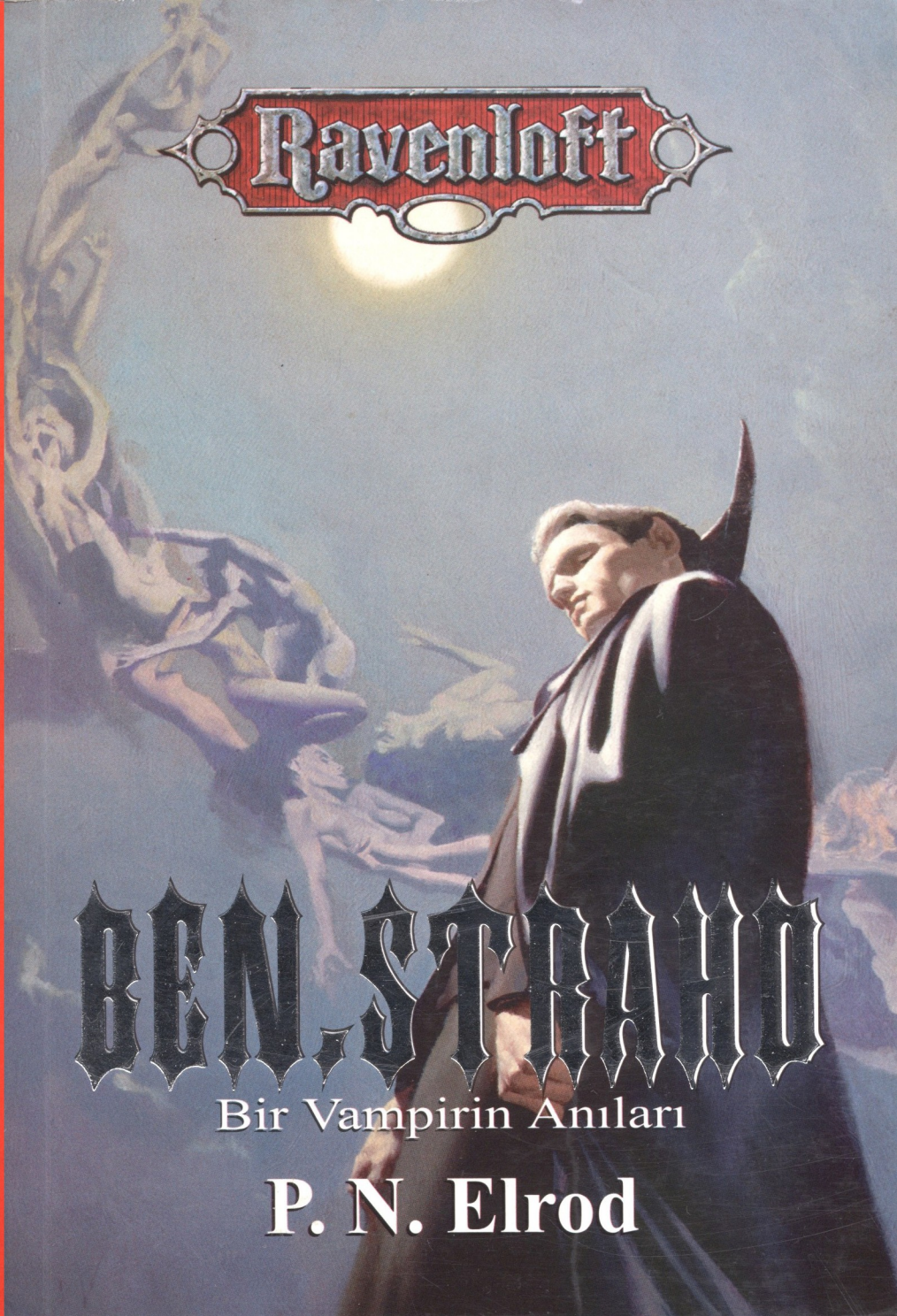

Bir Vampirin Anıları

P. N. Elrod

İkinci hançerini kemerine takılı olan kınında buldum ve çekerek çıkarttım. Hala yaşıyordu ama bilincini çoktan yitirmişti. Bıçağın keskin kenarıyla sertçe boğazını yardığımı fark etmiş olamazdı.

Kan. Bir çeşmeden akar gibi.

Yaşam. Eğer almaya cüret edersem.

Kendi yaşamım hızla sona ermekte olduğu için asıl almamaya cüret edemezdim.

İçtim. Doyasıya.

Ve yaşadım. . . Bir kez daha.

RAVENLOFT
I, STRAHD, THE MEMOIRS OF A VAMPIRE

© 1995 TSR, Inc. All rights reserved.
© 2001 Wizards of the Coast, Inc. All rights reserved.

This material is protected under the copyright laws of the United States of America. Any reproduction or unauthorized use of the material or artwork contained herein is prohibited without the express written permission of Wizards of the Coast, Inc.

Ravenloft and the Wizards of the Coast logo are registered trademarks of Wizards of the Coast, Inc., a subsidiary of Hasbro, Inc.
All Ravenloft characters and the distinctive likenesses thereof are trademarks of Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA, PACIFIC &
LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P.O. Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-206-624-0933

EUROPEAN HEADQUARTERS
Wizards of the Coast, Belgium
P.O. Box 2031
2600 Berchem
Belgium
+32-3-200-40-40

www.wizards.com

Ben, Strahd

Bir Vampirin Anıları

P. N. Elrod

Türkçesi: Kerem Karaerkek

© 2001 ANKİRA YAYINCILIK

RAVENLOFT
FANTEZİ KORKU

BEN, STRAHD, BİR VAMPİRİN ANILARI

Yayın hakları 3D Licencing Ltd. tarafından Ankira Yayıncılık'a verilmiştir.
Her hakkı saklıdır.

KAPAK RESMİ: CLYDE CALDWELL

TÜRKÇESİ: KEREM KARAERKEK
DİZGİ: BOĞAÇ ERKAN
REDAKSİYON: BOĞAÇ ERKAN

BASKI: ÖZKAN MATBAASI
ISBN: 975-8387-11-1

ANKIRA

A.Adnan Saygun Cd. 10 / 3
06410 Sıhhıye – Ankara
Tel: (312) 431 0887
Faks: (312) 433 5162
e-mail: ankira@ankira.com

www.ankira.com

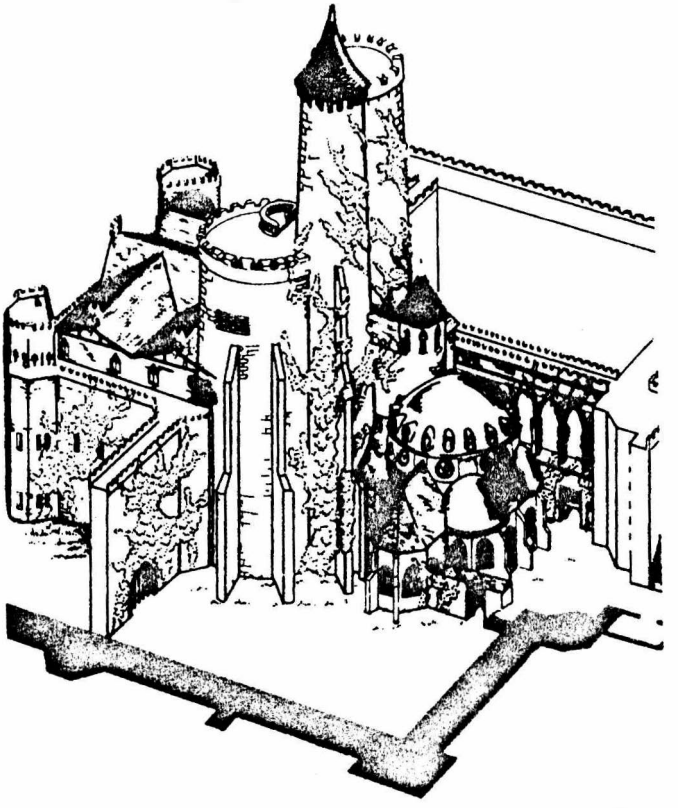

Giriş

Dışarıda parlak ve sıcak bir gündoğumu olmasına karşın şatonun bu bölümünde tek bir pencere bile yoktu. Van Richten yolunu elinde sıkı sıkı tuttuğu bir fenerle kendisi aydınlatmak zorundaydı. Kabaca yontulmuş taşlardan yapılmış spiral merdivenin son basamağında durdu soluğunu tuttu, ve elindeki feneri ince bedeninin elverdiğince yukarı kaldırdı. Fenerin cılız ışıltısı, koyu karanlığı ancak birkaç metre geriye itebilmeye yaramıştı. Van Richten'in odada kendisi için tehlike oluşturabilecek kimsenin olmadığını görmesine güçlükle yetecek kadar. Fakat bu

gerçek, tabi ki, burada hiçbir anlam taşımıyordu.

Arkasına dönüp geldiği yola göz gezdirdi. Soğuk taş yuvarlak, keskin bir dönüşle mutlak karanlığa ve mutlak sessizliğe doğru iniyordu. Merdivenleri tırmanırken duvara sürtünen sol elinin parmak uçları hala soğuktan uyuşmuş durumdaydı; sanki taş, parmaklarının tüm sıcaklığını emip bitirmiş gibiydi. Ağzının sadece küçük bir köşesinde beliren pişmanlık dolu bir gülümseme eşliğinde hissiz elini esnetti. *Böyle efendiye böyle şato*, diye düşündü ve önündeki odaya dönmesiyle silik gülümsemesi kayboldu.

Oda şatonun tam kalbi ya da en azından yaşamsal kısımlarından biri olmalıydı. Yüksek duvarların her biri kitaplarla doluydu—yüzlerce, binlerce kitap, Van Richten'in elli yıllık, garip, bilgiye adanmış yaşamında gördüğü tüm kitaplardan daha fazlası. Fenerinin sarı ışığında, özenle yağlanmış deri ciltlerden ve yaldızlı başlıklardan ışıltılar yansıyordu, bir cevherin nadir parıltısı ve her ne yapılırsa yapılsın tekrar eski günlerine dönemeyecek kadar eski olduğu belli olan bir cildin tek düze görüntüsü. Ancak asıl önemli olan, dış görünüş değil o kapağın altında yatanlardı.

Van Richten kitapların kokusunu derin derin soludu ve kalbinin biraz daha hızlı çarpmaya başladığını hissetti. Eğer canavarın bir zayıf yönü varsa, ki hemen hepsinin bir tür zayıflığı olurdu, belki de bu odadakiler incelenerek anlaşılabilirdi. Okuduğu kitaplara bakarak bir insanı tanımak mümkün olduğuna göre, duvarları sıkı sıkı dolduran bu kitaplara bakarak bir ipucu bulmak da mümkün olabilirdi. Van Richten yüzüne yayılmak üzere olan yeni bir gülümsemeyi bastırdı. Kont Strahd Von Zarovich'i artık sadece bir insan olarak değerlendirmek mantık sınırlarının dışındaydı, oysa buralarda yaşayanlar onun gerçek doğasından pek de haberdar değil gi-

bilerdi. İnsani özelliklerini kaybetmişti. . . kim bilir kaç yüzyıl önce? Ve bu zaman zarfında kim bilir kaç bahtsızın hayatına ve ruhlarının mutsuzluğuna ve ıstırabına ne uğruna neden olmuştu?

Ancak şimdi bunları düşünmenin sırası değil. Zaman çok kısa. Hayat *çok kısa.*

Önünde çalışmak için tüm bir günü vardı, yaz ortasıydı, kesinlikle yılın en uzun günü. Ancak önündeki işin ne kadar zorlu olduğunu anladığında günün gerektiğinden çok daha kısa olduğunu fark etti. Ve acaba nereden başlamalıydı?

Hızlı hareketlerle duvarlardaki şamdanlarda bulduğu mumları yakmaya başladı. Kara gölgeler isteksizce geri çekildiler. Oda şatonun geri kalanı gibi soğuk olmasına rağmen, Van Richten büyük şömineye dokunmamaya karar verdi. Yanında getirmeyi akıl ettiği paltosu ve içine giydiği iki kat kazakla yeterince rahattı. Üstelik, hain dumanlar herkese şatoda birilerinin bulunduğunu belli edecekti ve Van Richten'in ziyaretini mümkün olduğunca gizli tutmak için mükemmel nedenleri vardı.

Tabi ki çingeneler ondan haberdardılar, çünkü onların yardımı olmadan hiç kimse bölgeye giremez ya da dışarı çıkamazdı. Kendisini Ravenloft Şatosu'nun etrafını kaplayan zehirli sise kadar götürecek bir rehber bulabilmek için yüklü bir ödeme yapması gerekmişti. Sisin zehrini etkisiz kılacak iksiri de ayrıca satmışlardı, ancak iksirin ikinci dozu için yarı fiyatı almışlardı—bir daha geri dönmesini beklemediklerini gösteren meşum bir işaret. Yüzyıllar boyunca, birçok cesur kaşif, tepeden tırnağa silahlanmış ve güçlü büyülerle donanmış olarak, çevredekilerin deyimiyle, 'İblis Strahd'a gününü göstermek için şatoya girmişti. Hiçbiri geri dönmemişti—en azından içeriye girdiği haliyle geri dönen olmamıştı. Tek ba-

şına, orta yaşlı bir otacının[1] ne gibi bir şansı olabilirdi ki?

Hiç, diye itiraf etti kendi kendine.

Yine de bildiği bazı şeyler vardı ve bunlara dayanarak yaşamını ortaya koymaya hazırdı. Eğer yanılıyorsa. . . evet, ölmekten de kötü şeyler vardı, ancak son bir çare olarak hazırladığı bir kaçış yolu bulunuyordu. Pek hoş değildi ama diğer seçenekten iyiydi.

Sonuç olarak çingeneler parasını alıp onu kaderiyle baş başa bırakmamışlardı. Van Richten, Strahd'ın şatoda olduğunu bildiğinden emindi ancak Strahd'ın kendisine karşı hiçbir şey yapmayacağından da kuşku duymuyordu. Düzeltme, Strahd'ın ona karşı hiçbir şey *yapamayacağından.*

Van Richten'in gerçeği tahmin etmesi neredeyse on yıl sürmüş, emin olmak içinse bir beş yıl daha beklemesi gerekmişti ve bu gün, bu yaz ortası gününde, tahminin doğruluğu Ravenloft Şatosu'na elini kolunu sallayarak girmesiyle kanıtlanmıştı.

Bu on beş sene içerisinde şatoda hiçbir yaşam belirtisi görülmemişti. Gölgesinde kurulmuş olan kasabadaki tüccarlar tüm bu süre içerisinde hiçbir sipariş almamışlardı. Hatta en genç olanları ticaretin durmasından şikayet etmişti. Babası refah adına bir şeyler biliyordu ama bu günler. Adam yitirilmiş kazançları için abartılı bir hareketle, umutsuzlukla ellerini iki yana açmıştı. Diğerleri sessiz kalmışlar ya da ona bakarak acı acı gülümsemişlerdi.

On beş yıl boyunca Lord Strahd vergileri almamıştı, ancak kasaba reisinin[2] de gururla belirttiği gibi vergiler görev bi-

---

[1] Otacı: Bitkisel kökenli ilaçlar yapan şifacı. *İng. Herbalist* (çn)

[2] Kasaba reisleri, eski zamanlarda yörenin efendisi adına vergi toplamak, çeşitli kayıtları tutmak gibi idari işleri kasabalarda yürüten ve günümüzün belediye başkanları ile benzer bir statüye sahip kişilerdir. *İng: Burgomaster* (çn)

linci içinde toplanmış ve biriktirilmişti. Bu görevi yerine getirmekte başarısız olmuş ve gerçekten de çok kötü sonlarla karşılaşmış olan kasaba reisleriyle ilgili pek çok kocakarı hikayesi vardı. Kuşkusuz bunlar sadece kocakarı hikayeleriydi, ama kimi zaman böyle hikayelerde bir parça gerçek payı bulunurdu. Sonuç olarak, ne kasaba reisi ne de kasabalılardan herhangi biri efendilerinin canını sıkmayı göze alamazdı. Para, ki artık epeyce bir miktara ulaşmıştı, kasabanın merkezindeki özel bir evde saklanıyordu. Hırsızlar? Hayır. Hırsızlardan korkuları yoktu. Çingeneler bile o paraya dokunmaya cesaret edemezlerdi.

Yine bu süre içerisinde bir zamanlar sıradan bir olay olan garip ve açıklanamayan ölümler çok azalmıştı. En alımlı çağlarındaki genç kızlar artık hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuyorlardı—tabi sevgilileriyle kaçmaya karar vermedilerse. On beş yıldır göreceli bir huzur vardı; on beş yıldır geceler eskisi kadar karanlık değildi; on beş yıldır Strahd. . . onları rahat bırakmıştı.

Bazıları, ihtiyatla, belki de Ölüm'ün sonunda onu aldığını fısıldıyorlardı. Fakat eğer öyle idiyse zehirli gazdan oluşan sisler neden hala şatonun çevresini sarıyordu. Kimsenin buna verecek bir yanıtı yoktu ve kimse de bir yanıt bulmaya meraklı değildi. Çingenelere sorabilirdiniz; onlar her şeyi bilirlerdi. Evet, ve her şeyi de *anlatırlardı.* Strahd'a. En iyisi sormamak; yanıttan hoşlanmayabilirdiniz.

Ancak Van Richten yanıtı bildiğinden emindi.

Kadim Strahd, Toprağın ta kendisi olan Strahd, Barovia'nın büyük ve berbat efendisi Strahd—dahi büyücü, acımasız katil—şu anda en güçsüz durumundaydı.

Vampir Strahd Von Zarovich kış uykusundaydı.

Yaşayan ölüler konusunda hemen her ölümlüden daha

fazla bilgili olan Van Richten, şatonun efendisinin uyku olmayan uykusundan en az birkaç yıl daha kalkamayacağından oldukça emindi. Şu anda bulunduğu yerde olması—ve Strahd'ın hortlakları ya da zombileriyle karşılaşmamış olması—yeterli kanıtı sağlıyordu. Belki de istirahat yılları uzayınca Strahd'ın kara büyüleri etkilerini yitirmişlerdi.

Fakat Van Richten sadece oldukça emindi. Bu yüzden kendisine araştırma için bir gün vermişti. Sadece bu odadaki nadir kitaplara dalarak bile aylar geçirebilirdi, ancak gereksiz yere risk almayı istemiyordu. Şimdilik göze almayı planladığı, canavarın uyuşmuş bilincini bir kereliğine rahatsız etmekten ibaretti. Belki daha sonra, bir ya da iki yıl sonra, vampir ağır rüyalarına tekrar gömüldüğünde geri dönerdi. . . ve o zaman tek başına olmazdı.

Fakat gelecekteki bu sefer için Van Richten'in daha fazla bilgiye gereksinimi vardı. Gerçeklere gereksinimi vardı, söylentilere, masallara ya da abartılı hikayelere değil.

Mumların ışığında nereden başlayacağına dair bir ipucu bulabilmek için etrafa bakındı. Kitapların büyük maddi değerinin vurgusu olmadan bile çalışma odası oldukça zengin bir yerdi. Zengin tahta süslemeler, kalın halı ve davetkar koltuk ve kanepeler, Strahd'ın bir canavar olmasına rağmen rahatına düşkün olduğunun birer göstergesiydiler.

Özel bir sanat eseri gören Van Richten'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Eh, doğrusu Van Zarovich'in kesinlikle mükemmel bir zevki vardı. İşlemelerle süslü şömine rafının üzerinde genç bir kadının dev bir portresi asılıydı. Kızın nefes kesici bir güzelliği vardı ve resim sadece dış güzelliğini değil ruhunun yaşam dolu saflığını da yakalayabilecek kadar yetenekli bir ressam tarafından yapılmıştı. Üzerinde ne bir tarih ne de bir imza görülüyordu ama kızın üzerindeki giysilerden,

boyaların ıslak olduğu zamandan bu yana en az birkaç yüzyıl geçtiği anlaşılıyordu.

Olağanüstüydü, büyüleyiciydi. . . ve çoktan ölmüştü. Hatta belki de kontun ilk kurbanlarından biriydi. Eğer öyleyse acı bir kaderi olmuş olmalıydı. Van Richten'in bu konuyu düşünmek için ne isteği ne de zamanı vardı. Şu anda onun amacı diğer genç kızların bu gibi dehşetlerden kurtarılmasını sağlamaktı.

Odanın tam ortasında alçak ve kocaman bir masa vardı. Öylesine çok cilalanmıştı ki mumların ışıkları yüzeyinden bir aynaymışçasına yansıyordu. Pürüzsüz ve parlak, tek bir toz bile yoktu. . .

Van Richten tozun bulunmayışının ne anlama gelebileceğini değerlendirirken bir an donup kaldı. Biraz düşündükten sonra yutkundu ve kalbinin göğsündeki her zamanki yerine geri gitmesini diledi. Belirlemek imkansız olsa da Strahd'ın odanın içindekileri, uyuduğu süre boyunca koruyacak bir çeşit büyü yerleştirmiş olduğunu varsaymak mantıklıydı. Bu kırılgan ciltlere, tozun, kurtların ve farelerin ne zararlar verebileceğini kim bilebilirdi. Belli ki Strahd biliyordu ve önlemini almıştı.

Masanın üzerinde büyük bir kitap ve üzeri yazılı birkaç tomar kağıt durmaktaydı. Hemen yanlarında bir mürekkep hokkası ve hepsi de mükemmel bir şekilde yontulmuş ince uçlu, kullanılmaya hazır birkaç kalem vardı. Bir sandalye masadan geriye itilmiş halde duruyordu, sanki odada son bulunan kimse biraz önce çıkmış ve giderken de sandalyeyi yerine itmeye gerek görmemiş gibiydi.

Sanki her an geri gelebilirmiş gibi.

Van Richten *bu* düşünceyi kafasından attı. Eğer Strahd aktif durumda olsaydı şimdiye kadar çoktan bir şeyler ya-

pardı. Efendi uykudaydı ve şatosu da, hayal meyal anımsanan masallardaki şatolar gibi, onunla aynı durumdaydı. Zaten Mordentshire'lı küçük otacının, kendisini bekleyen tehlikelerin ve yaşayan. . . ve de yaşamayan muhafızların bilincinde olarak büyük kapılardan geçebilmesi bu sayede olmuştu. Taş tüneklerinden kendisine bakan ejderhaların ve gargoylların ve etrafında dolaştığını hissettiği ya da hayal ettiği tüm o gölgelerin arasından geçmek zorlu bir yürüyüş olmuştu. Ama başarmıştı. Tuzaklar hala çalışıyordu ama kişi gerekli hünerlere sahipse bunlardan kurtulabiliyordu. İçeri girmişti ve daha da önemlisi dışarı çıkmayı umuyordu.

Masaya doğru ilerledi ve antika ahşabın çizilmesini önlemek için bir deste sararmış kağıt çekerek fenerini yerleştirdi.

Sen yaşlı aptalın tekisin, Rudolph, diye söylendi kendi kendine. Fakat el emeğine karşı içten gelen bir saygısı vardı ve sahibi ne kadar korkunç olursa olsun masa güzel bir sanat eseriydi.

Dikkatle ve oldukça gergin bir şekilde ellerini kitabın deri cildinin üzerinde gezdirdi. Garip bir dokunuşu vardı, garip ve itici, sanki şeyden yapılmış gibi. . .

Garip derinin ne olduğunu fark ettiğinde birden ellerini geri çekti.

Lanet olası canavar. Böylesi bir iğrençliği yapabilecek olan şeye *lanet olsun.*

Kitabın kurbanının ruhu için kısa bir dua okuduktan sonra derin bir nefes aldı ve hızlı bir hareketle kapağı açtı.

Bu tam olarak bir kitap sayılmazdı. Daha çok, gevşek bir şekilde birbirine tutturulmuş ve gerektiğinde daha fazla sayfa eklenebilecek ya da çıkartılabilecek şekilde yapılmış bir yapraklar topluluğuydu. Parşömen yapraklardan bazıları krem rengiydi, kalın ve sağlamdılar. Pek çok yaşam süresi boyunca

dayanacak şekilde yapılmışlardı. Diğerleri ince ve yıpranmışlardı. Geçen zamandan sararmışlardı ve çevirdikçe tedirgin edici bir şekilde çatırdıyorlardı. Ne süslü çizimler ne de kenar çizgileri vardı. Sadece siyah mürekkeple yazılmış satırlar. Akıcı el yazısını okumak başta biraz güçtü; yazarın kullandığı kaligrafi tarzı üç yüz yıldır pek kullanılmıyordu. İçindekiler kısmı yoktu ama atılmış olan tarihlere bakılırsa bu bir tarihçeydi.

İlk sayfayı açtı ve okumaya başladı:

Ben, Strahd, Barovia Lordu, iyi biliyorum ki hükümdarlığım sırasında gelişen olaylar, tarihi kaydetmek yerine çarpıtmakta usta olanlar tarafından korkunç biçimde yanlış anlatılmıştır. Bu yüzden olayların bir kaydını tutmaya karar verdim ki *sonunda gerçekler anlaşılsın*. . .

Van Richten'in nefesi kesilir gibi oldu. Tüm tanrılar adına, bu *kişisel bir günce* miydi?

Bölüm Bir

On İkinci Dolunay, 347

"Kampta bir hain var, biliyor musun?" dedi Alek Gwilym. Gözlerini bana değil masanın üzerinde duran şişeye dikmişti. Koyu yeşil şişenin zarif şeklini, bir ressamın son derece güzel bir modele hayranlık dolu bakışına benzer bir tavırla inceledi. Estetik duygusunu tatmin ettiği uzun bir duraklamadan sonra, diğer duyularını da tatmin etmek amacıyla kibarca şişeye uzandı. Dokunuş, ellerinin şişenin tozlu yüzeyini kavramasıyla ve koku, mantar açılıp şarap havayla buluştuğunda. Tat, daha sonra gelecekti. Bu tür ritüeller benim için pek bir anlam ifade et-

miyordu, ancak Alek'in bu süreçten aldığı zevke saygı duymayı öğrenmiştim.

Bakışları bir an için bana yöneldiğinde tek kaşımı kaldırarak baktım.

"Sanırım seni öldürmeye çalışacak," diye ekledi aynı miskin edayla.

"Her kampta her zaman hainler olmuştur. Birilerini öldürmek zorundalar."

"Bu seferkini ciddiye almalısın, Strahd. Bu sefer durum gerçekten ciddi."

On beş yıldır omuz omuza savaştığımız için yalnızken ilk adımı kullanması doğaldı. Ancak bu kez beni rahatsız etti; belki de hafif bir akıl verme edasıyla söylemiş olmasındandı. Bu seferkinin neden diğerlerinden farklı olduğunu sormam beklenirdi, ancak sessiz kaldım. Önünde sonunda söyleyecekti. Alek askerler arasında dolaşan bilmeye değer her söylentiyi daima bilirdi ve alaycı ve mesafeli tavırlarına rağmen gerçekten ilginç olan bir şeyi birilerine söylemeden duramazdı.

Şaraba uzandı ve çok eski bir macerada edindiği altın bir kadehe bir miktar doldurdu. Ağır, kırmızı buhar, sürüklenerek benim duyularımı da harekete geçirdi. Çok lezzetli olacağından emindim ancak yemekle birlikte içmediğim takdirde ikinci kadehten sonra başım ağrımaya başlayacaktı.

Alek gözlerini kapayarak yavaşça bir yudum aldı ve lezzetin tüm inceliklerinin tadına varabilmek için birkaç damlayı dilinin üzerinde gezdirdi. Son damla da gittiğinde gözlerini açtı ve bana kırgın bir gülümsemeyle baktı. "Başka kim olsa kılıcını boğazıma dayayıp açıklamamı isterdi, oysa karşımda, fare deliğinin önünde bekleyen bir kedi gibi oturmuş, kaçınılmaz olanın gerçekleşmesini bekliyorsun."

Hiçbir şey söylemedim.

Duyduklarını paylaşma isteğine daha fazla dayanamadı. Kadehini masaya koydu ve onu duyabilecek kadar yakınımızda hiç kimse olmamasına rağmen kulağıma doğru eğildi ve, "Hain bir Ba'al Verzi suikastçısı, Strahd," diye fısıldadı.

Bu ismin söylenmesi ile birlikte oyun oynama zamanı sona ermişti. İçimde büyüyen öfkeyi bastırmaya çalışarak oturduğum yerde doğruldum. "Kim? Buna kim *cüret edebilir*?"

Başını iki yana salladı. "Eğer bilseydim şimdi ölmüş olurdu."

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Yaralılarımızın birinden. Bu bilgi sayesinde özel bir ilgi görebileceğini umuyordu. Maalesef söylemek için gereğinden fazla bekledi ve öldü."

"Leydi İlona hala onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulabilir."

"Bunu zaten denettirdim. Sana biraz önce söylediğimden fazlasını ortaya çıkartamadı."

"Onu geri getirin."

"Bu da denendi. Leydi İlona senin tehlikede olduğunu fark edince gerekli hazırlıkları hemen yaptı ve büyüyü gerçekleştirdi." Bir elini yukarı açarak ekledi. "Sonuç, hiçbir şey."

"Neden?"

"Ben de Leydi İlona'ya bunu sordum. Dediğine göre adam büyüyü kaldıracak kadar güçlü değilmiş."

Aklıma başka alternatifler de geldi ama hiç biri işe yaramazdı. İlona ve Alek kuşkusuz mümkün olan her şeyi denemişlerdi. "Bunu bilen başka kim var?"

"Hiç kimse. Diğer yaralılar da sorgulanıyor. Şu ana kadar suikastçı hakkında bilgisi olan başka kimse yok."

"Tabi katil sen değilsen."

"Mükemmel bir nokta, lordum," dedi yansız bir sesle. "Ben de ilk bu ihtimali göz önüne alacağınızı düşünmüştüm. Yine de şansımı deneyip sizi uyarmaya karar verdim."

Akıllıca bir davranış. Nasıl olsa İlona bana söyleyecekti.

"Yalnız, eğer beni aradan çıkartmak niyetindeyseniz lütfen daha sonra dikkatinizin gevşemesine izin vermeyin, çünkü garanti ederim ki Ba'al Verzi hala uygun anı kolluyor olacaktır."

Gerçekten de öyleydi. Bu katiller loncasının en büyük silahı hileydi. Bir zamanlar, arsızca, açıktan açığa iş görüyorlardı, ta ki katı yasalar ve sıkça uygulanan idamlar onları bir gölgeler topluluğuna dönüştürünceye dek. En eski dostun, en sadık uşağın, hatta, tanrılar adına, seni doğuran annen bile bir Ba'al Verzi olabilirdi. Yöntemleri sırların içinde sırdı ve seni öldürmek için onlardan biri kiralanmışsa. . . eh, o zaman ölürdün.

Eğer sen daha önce onu öldüremezsen. Ba'al Verziler kurbanları konusunda garip bir sportmenlik anlayışına sahiptiler. Eğer üyelerinden biri yakalanır ve durdurulursa suikast iptal edilir ve asla tamamlanmazdı. Hedef yaşama hakkını kazanmış ve unvanını hak etmeyen bir suikastçı da böylelikle saflarından eksilmiş olurdu.

"Neden?" diye sordum tekrar. "Savaş sona erdi. Artık ölümümden hangi düşmanım fayda sağlayabilir?"

"Adamın sözleri tam olarak şöyleydi: 'Ba'al Verzi'den sakının. Büyük hain her şeyi kendisi için istiyor.' Bence söz konusu kişi dostlarından biri. . . onlara dost diyebilirsek, tabi."

Doğru. Benim pozisyonumda birinin dostları olması lükstü. Zaten dost edinme sanatı hiçbir zaman geliştirmeye çalıştığım yönlerimden biri olmamıştı. Birlikte çalıştığım ya

da komuta ettiğim tüm insanlar arasında Alek Gwilym bu pozisyona en yakın olan kimseydi. Savaş alanındaki hüneri ve hızlı zekasıyla, ordularımda baş yaverim olarak yerini bileğinin hakkıyla kazanmıştı, ki bu da başlangıçta bir paralı asker olarak kuvvetlerimize katılan biri için—bir yabancı olması da cabası—ufak bir başarı sayılmazdı. Dediğine göre kendi memleketi o kadar uzaktaydı ki adı bize hiçbir şey ifade etmeyecekti, bu yüzden hiçbir zaman nereden geldiğini söylememişti. Dürüst olmak gerekirse birbirimizden hoşlandığımızı söyleyemezdim ama birlikte iyi çalışıyorduk ve aramızdaki karşılıklı saygı hiç de az değildi.

"Adam ya da kadın, ortaya çıkartılıncaya kadar hiç kimseye güvenemezsin. Sağduyu gereği beni de buna dahil etmeni bekliyorum. Buna gücenmem." İnce dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sandalyesine geri oturdu.

"Bunu duymak beni çok rahatlattı," dedim.

"Alınması gereken önlemleri hatırlatmama gerek yoktur."

"Hayır," diye onayladım ve çadırımın hemen dışında beklemekte olan muhafızlara seslendim. İkisi de olabildiğince sessiz bir şekilde içeriye koştular ve emirlerimi beklediler. Eğer talimatlarım onları şaşırttıysa da bunu hiç belli etmediler, çünkü iyi eğitimli ve benim davranışlarıma alışkın askerlerdi. Biri içeride beklerken diğeri nöbet için iki kişi daha çağırmaya gitti. Bundan böyle, haini bulana kadar, uyur ya da uyanıkken, yalnız kalmayacaktım. Ba'al Verzilerin sadece kurbanları yalnız olduğunda, karakteristik silahları olan bir hançerle saldırdığı bilinirdi. En azından zehirlenmek, boğulmak ya da bir okla vurulmaktan endişe etmeyecektim. Ne büyük rahatlık, diye düşündüm, alaycı bir şekilde.

Yemeğimiz getirilip tüketilirken, muhafız ifadesiz bir suratla başımızda nöbetini tuttu. O hepimizin sigortasıydı. Eğer

suikastçı ikisinden biriyse diğerinin varlığından dolayı harekete geçemeyecekti. Şimdilik işe yarayan, küçük bir önlemdi, ama bunu sonsuza kadar sürdürmeyi düşünmüyordum.

Eğer işini özellikle güçleştirerek katiller loncası içersindeki ününü arttırmaya çalışmıyorsa, söz konusu kişi Alek olamazdı. Ancak risk alma dönemi değildi. Savaş alanında işler farklıydı; açıkça belli bir düşmanınız vardı ve savaşın ateşi sizi sarmış olurdu. Fakat savaş bitip politik oyunlar başladığında, hayatta kalmak için anahtar sözcük tedbirdi.

Hiçbir şey olmamış gibi bir yandan yemek yiyip bir yandan da yarınki işlerden konuşurken, yarım düzine isim kafamda dolaşıp duruyordu. Ba'al Verzi ölümümden doğrudan bir kazanç sağlayacağına göre, bana en yakın subay ve kahyalarımın arasında olması gerektiğini varsayabilirdim. Daha alt seviyedekilerin kazanacakları, söz konusu riske değmezdi. Dilinsya klanı vardı; Wachterler, Buchvoldlar ve hatta Guntther Cosco bile olabilirdi. Aklıma gelenlerden hepsinin beni öldürmemek için bir sürü nedeni vardı; ancak benzer şekilde hepsi de ölümümden çıkar sağlayabilirlerdi. En yakınımda bulunan bunların ötesinde diğerleri de vardı. Askerlikle geçen uzun bir yaşam sonucunda pek çok düşman edinmiştim. Tüm hizmetlerim için acı bir karşılık.

Çevremizde yanmakta olan mumlar kısalmaya başlamıştı, uşaklar yeni bir servis için girip çıktıklarında titreşiyorlardı. Alek bakışlarıyla genç kadınlardan birini izliyordu ve çabasına karşılık olarak utangaç bir göz kırpması elde etti. Görünüşe göre kadınlar katı, gri gözlerine ve uzun yüzüne pek de yakışmayan keskin, kemerli burnuna rağmen, Alek'i yeteri kadar yakışıklı buluyorlardı. Tıpkı şarap gibi kadınlardan da doyasıya zevk almasını bilirdi. Onu tanıdığım on beş yıl boyunca çok sarhoş ya da savaşmaktan çok yorgun olmadığı sü-

rece yalnız bir gece geçirmek zorunda kaldığını hatırlamıyorum. Bu gece de diğerlerinden farklı olmayacağa benziyordu.

Yeni fethinin peşinden gitmek için izin isteyip kalktığında, yerini almaya iki muhafız daha geldi. Muhafızların hiç birine durumumla ilgili bilgi vermemiştim. Tüm kampın peşimde bir Ba'al Verzi olduğunu bilmesine gerek yoktu. Alek'in duyduklarını paylaşma isteği tatmin olmuştu, artık başka kimseye söylemezdi. Leydi İlona da sessiz kalma konusunda güvenilirdi.

Suikastçı o olabilir miydi? Çok uzak bir ihtimal. . . ama imkansız değil.

Göz önünde bulundurulması gereken bir diğer sorun da muhafızları çevremde bulundurarak suikastçıya ondan haberdar olduğumu belli etmiş olmamdı. Eğer Alek veya Leydi İlona çıkarsa önemsiz bir noktaydı. Aksi takdirde, daha dikkatli olmam gerektiği konusunda bir uyarı. Yorgun bir halde burnumu ovuşturdum. Bu şekilde endişe ederek daireler içinde daireler halinde düşünüp durabilir ve sonunda kendimi başladığım yerde bulabilirdim. Belki bu da başka bir Ba'al Verzi stratejisiydi; saldırıya geçmeden önce kurbanı şüphe ve endişe içinde kendi kendisini tüketmeye bırakmak. Böylece iş oldukça kolaylaşırdı.

Acı acı gülümsedim. Suikastçıdan kurtulmanın tek yolu ondan önce davranmaktı. Lonca kurallarını hiçe sayarak bu gece bir şeyler yapmaya kalkışmayacağı düşünülürse biraz uyku için yeterince güvenlikte sayılırdım. Zor bir gün olmuştu ve önümde daha da zor bir gün vardı. Zaferin kazanılmış olması ve kuşaklar süren savaşın sona ermesi, yapılacak işlerin de bittiği anlamına gelmiyordu. Sabaha bizi bekleyen, gömülecek ya da yakılacak cesetler, bölüşülecek ganimetler, dağıtılacak onurlar ve daha binlerce başka ayrıntı var-

dı.

Ve sabah oldu. Ağrıyan vücudumu yatağımdan sürükleyerek kalktım ve güne taze bir somun peynirli ekmek ve dünkü yemekten çıkartılmış sıcak et suyuyla başladım. Zengin sıvı her günkü mucizesini gerçekleştirip beni uyandırırken, eklemlerimdeki ağrılar da yavaş yavaş azalmaya başladılar. Vücudum yarı yaşımdaki pek çok adamdan daha iyi durumdaydı ancak bunu bilmek kırk iki yaşında olduğum ve her geçen gün daha da yaşlandığım gerçeğini değiştirmiyordu. Her geçen sabah, önceki gecenin yorgunluğunun dinmesi daha uzun sürüyordu, bunun gibi soğuk ve nemli bir sabahtaysa bu süre iyice uzamıştı. Çadırımdaki kömür mangalları soğuğa karşı çok az işe yarıyorlardı. Gitgide yaklaşan yaşlılığa ise hiçbir faydaları yoktu.

Berberimi çağırttım ve adam her hareketini izleyen muhafızların bakışları altında sessizce çenemi ve yanaklarımı tıraş etti. Muhafızlara özel bir talimat verilmemişti ancak bir şeylerin yolunda olmadığını biliyorlardı. Sonuç olarak tıraş olan bir adam özellikle savunmasız bir durumdaydı: kafa geriye atılmış, boyun keskin bir usturaya karşı açıkta. Ancak bir ustura bir usturaydı ve bir hançer de bir hançerdi. Ba'al Verzi'nin geleneklerine bağlı kalacağına güvenebilir ve bu günlük gereksinim için her zamanki kadar rahat olabilirdim.

Berberin havlusuna silinen kıllar arasında griler vardı. En azından saçlarım henüz etkilenmemişti, her zamanki kadar gür ve siyahtılar. Onların da grileştiği zamanlar geldiğinde saklamak için bir çeşit boya kullanacak mıydım? Yoksa aynalara bakmaktan vaz mı geçecektim?

Kürklü yakalı pelerinime sarınırken, biraz da sinirlenerek kendime acıma duygusunu üzerimden attım. İnsanlar yaşlanırdı, ben de farklı değildim ve bu konu üzerinde zaman

kaybetmenin anlamı yoktu.

Çadırdan her iki yanımda muhafızlarla çıktığımda güneş ufuktan yeni doğuyordu. Işığı vadiyi dolduruyor ve altında kamp yaptığımız yüksek zirveden yansıyordu. Kuzey ve batıdaki daha yüksek zirveleri de aydınlatıyordu.

Şato, üç yüz metre kadar yükseklikte çok uygun bir doğal çıkıntının üzerinde kuruluydu. Krem rengi taşlardan yapılma yüksek duvarları, doğan güneşin ışınlarını bir ayna gibi yansıtıyorlardı. Kilometrelerce öteden görünen bir nirengi noktası ve bu ülkeden geçmiş olan her ordu için bir çeşit mıknatıs gibiydi.

Şatonun lordu savaşta yanlış tarafla müttefik olmuştu ve şimdi kafası, ölülerin gömüldüğü ya da yakıldığı yerde bir mızrağın üzerinde duruyordu. Onu bizzat ben öldürmüştüm ve çok kolay bir iş olmamışsa da, özellikle yetenekli bir savaşçı olduğu söylenemezdi. Belli ki yetenekleri daha çok zorbalık ve yüksekten atma konularındaydı. Bunlarınsa üzerinize gelen keskin bir kılıcın güçlü darbesine karşı hiçbir yararı yoktu.

Ve şimdi toprakları ve onlara tepeden bakan, harabe halindeki şatosu, savaş ve fetih hakkıyla benimdi. Bugün duvarlarından içeri ilk kez girecek ve resmi olarak el koyacaktım.

Aşçılar ve çok sayıdaki yamakları sabah yemeğini hazırlamak için koşuştururken kamp çoktan hareketlenmişti. Çeşitli subayların komutası altındaki diğer uşaklar, kamp işlerini yapıyorlardı. Kendi ordumu ayakta tutan bu görünmez orduyu görür ve görmezden gelirdim. Kampın normal fonunun bir parçasıydılar. Tıpkı insanın kalp atışı gibi; fark etmeseniz de hep oradaydılar.

Aralarından her hangi biri Ba'al Verzi suikastçısı olabilir, diye

düşündüm, yeni bir farkındalıkla.

Bu duygudan sıyrılmayı başardım. Suikastçı yakalanana kadar ne kadar güvende olabilirsem o kadar güvendeydim. Tuniğimin altına ince işlenmiş bir zincir zırh giymiştim. Ağırdı, ama yıllar boyunca giymeye o kadar alışmıştım ki artık ağırlığı ancak olmadığında hissediliyordu. Ancak en ince bıçaklar tarafından delinebilirdi ve Ba'al Verzi silahının incecik bir kamadan daha esaslı bir şey olacağını biliyordum. Suikastçıların silahını görüp de hayatta kalan çok az kimse vardı ancak bunların, kabzaları kırmızı, siyah ve altın rengi süslü hançerler olduğu bilinmekteydi. Kırmızı suikastçıların döktüğü kanı, siyah, kurbanlarına getirdikleri ölümün karanlığını ve altın rengi de pis işleri için aldıkları ödemeyi temsil ediyordu.

Eh, ne yapalım, her loncanın kendine özgü semboller üretmeye hakkı vardı.

Söylendiğine göre bıçaklar aynı zamanda büyülüydü. Bu da güçlü kollara sahip olmayan birinin bile silahı yaşamsal bir noktaya kadar saplayıp kurbanını öldürebileceği anlamına geliyordu. Bu tür söylentileri hafife almayacak kadar Sanat'la uğraşmışlığım vardı.

Baş rahibe Leydi İlona Darovnya bana doğru yürüyordu. Ellilerindeki bu uzun boylu, cesur kadın, her nasılsa bir ordugahın zorlu ortamında bile tarikatının açık mavi giysilerini, sanki evinde, uzaklardaki tapınağındaymış gibi temiz tutmayı başarıyordu. Kutsal kardeşleriyle tüm gece yaralılarla ve ölenlerle ilgilenmiş olduğunun tek belirtisi gözlerinin altındaki derin halkalardı. Birbirimizden birkaç metre uzaklıkta durduk ve birbirimize, karşılıklı rütbelerimizin gerektirdiği selamları verdik. Ancak bundan sonra kısık sesle konuşmak için yaklaştı.

"Alek size anlattı mı?" diye sordu sakin sesiyle. Sesini, i-

nancının ilahilerini söylemek dışında ender olarak yükseltirdi.

"Evet, ekleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Gerçekten işe yarar bir şeyler elde edememiş olmaktan duyduğum üzüntüm."

"Adam kimdi?"

"Bizimkilerden biri. Adının Vlad olduğunu söyledi. Oldukça sık rastlanan bir isim. Genç bir çocuktu, en çok yirmi. Özel olan hiçbir yanı yoktu. Bana binlerce diğeri gibi, hevesli bir çiftçi delikanlısı gibi göründü."

"Göründüğü gibi olduğundan emin misiniz?"

"Evet, Lordum. Onu geri çağırmaya çalıştığımda. . . yani, bunu yaparken bir tür his duyarsınız. Diğerinin ruhuna dokunur gibi. Ve edindiğim his göründüğünden fazla biri olmadığıydı.

"Öyleyse nasıl oluyor da onun gibi genç bir hiç kimse böyle bir şeyden. . . yani bana karşı bir girişimden, haberdar olabiliyor." Etrafta muhafızlar olduğu için konuyu üstü kapalı tutmayı tercih etmiştim. "Sizce yalan söylemiş olabilir mi?"

"Hayır, doğru söylüyordu. Sadece duymaması gereken bir iki konuşma duymuş olduğunu tahmin edebilirim. Ve sanırım karşılığında korunma sağlayacağını düşünerek bildiği her şeyi de söyledi."

"Komutanı kim?"

Hem sıkkın hem de utanmış görünerek duraksadı.

"Evet?"

"Sizsiniz, Lordum."

Eğer tehlikede olan yaşamım olmasa gülebilirdim. Bunun yerine omuz silktim ve elimi sallayarak konuyu geçiştirdim. "Keşke size işe yarar bir şeyler söyleyecek kadar aklı olsaydı. Mesela bir isim."

"Diğer yandan yanlış yönlendirilmiş ya da yanlış anlamış da olabilir."

"Bu işi şansa bırakamam."

"Belki de bırakabilirsiniz."

Sert bakışlarıma yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan karşılık verdi. Aynı derecede sert bazı sözler sarf etmemek için harcadığım çabadan dişlerim birbirine kenetlenmişti. Bunu devam etmesi için bir işaret olarak kabul etti.

"Tüm yaşamınızı bunu bekleyerek geçirebilirsiniz ya da üstüne gidip bununla yüzleşirsiniz ve işler kötü giderse sizi geri döndürmem için bana güvenirsiniz."

"Tanrınızın benim gibi biri için bir mucize bahşedeceği düşünüyor musunuz?"

Gözleri kısıldı. Kullanmak istediğinde hoş bir gülümsemesi vardı. "Mucizeleri yaratan inançtır, ama inancı yaratan da mucizelerdir," diye karşılık verdi. Tarikatının üyeleri savaşın getirdiği katliamı iğrenç bulurlardı ancak bu zor zamanlarda yardımcı oldukları arasından tarikatlarına katılan pek çok kişi olmuştu.

"Beni dine döndürmeye mi çalışıyorsunuz, Leydi?"

"Bu olacağı zaman olur," diye yanıtladı. "Ben sadece yaşamınızın geri kalanı boyunca arkanızı kollamak dışında bir alternatif sunuyorum."

"Eğer, 'o' sizseniz, bu pek göründüğü gibi bir seçenek olmayabilir."

"Sizden bunu duymayı bekliyordum, Lordum," dedi. Alınmış görünmüyordu. "Dilediğiniz gibi karar verin. Gerekecek olursa yardım edebilecek benden başkaları da var."

"En Yüce Rahip Kir mi? Yardımcı olabilmek için biraz fazla uzakta."

"Bu kampta bile pek çokları var."

"Ve hepsi de size bağlılar, Leydi."

Tekrar gülümsedi ve başını iki yana sallayarak nazikçe ısrar etmekten vazgeçti. "Pekala." İçini çekti ve birlikte, gelmiş olduğu yöne, yaralıların çadırlarına doğru yürümeye başladık. "Eğer bir şeyden nefret edecek olsaydım bu Ba'al Verzi Loncası olurdu. Güveni yok ediyorlar ve insan güven olmadan yaşayamaz."

Karşı çıkmak üzereydim ki aklıma tekrar berberim geldi. Haklıydı. Bırakın boynumu kesmeyi, yüzümü bile çizmeyeceğine güveniyordum. Günün her anında, çevremdekilere şu veya bu dereceye kadar güveniyordum. Ba'al Verzi onlardan herhangi biri olabilirdi ve onu açığa çıkartmadığım sürece, tüm zamanımı saldırıya geçmesini bekleyerek, bekleyerek ve bekleyerek geçirecektim. Böyle korkakça bir yaşamda insan ne gibi bir mutluluk bulabilirdi? Hiç.

Çadırlara ulaştığımızda İlona'yı bekleyen işler vardı ve o sanki ölülerin ve ölmekte olanların kokusundan hiç etkilenmiyormuşçasına hemen işe girişti. Belki de etkilenmiyordu. Sarsılmaz bir inanca sahip, adanmış bir kadındı. Bazılarının yaptığı gibi bunu bir tür bayrak taşır gibi tavırlarına yansıtsa dayanılmaz olurdu, ama bu tür tavırlar takınmak için zamanı olmadığı gibi, takınanlara gösterecek sabrı da yoktu.

Onu işiyle baş başa bırakıp hızlı adımlarla atların tutulduğu yere yöneldim. Beni gören seyisler normalden daha dik duruyor ve biraz daha sıkı çalışıyorlardı. Disiplin benim ilham verici varlığım olmadan da sürdüğü sürece bu kabul edilebilir bir şeydi. Bakımları altındaki hayvanların durumundan anlaşıldığı kadarıyla ediyordu da.

Ben yaklaşırken daha yaşlı olanlardan bir adam eğilerek selam verdi. "Her şey emrettiğiniz gibi hazırlandı, Lordum."

Eliyle eyerlenmiş, beklemekte olan atları işaret ediyordu.

Hemen yanlarında binicileri duruyordu. Aralarında Alek Gwilym de vardı. Beni baştan aşağı süzerken ve kendisini gece boyunca hiçbir bıçak yarası almamış olduğuma ikna etmeye çalışırken gözleri parıldıyordu. İyice dinlenmiş ve gitmeye hazır durumdaydı. İyi bir zafer kutlamasından sonra ayakta kalmak için doğal bir dayanıklılığa sahipti. Bu yetenek diğerlerinden pek azında vardı. Yanında, askerlikte içki içmekte olduğundan daha başarılı olan ve zar zor ayakta duran İvan Buchvold duruyordu. Kardeşi İllya koluna girmiş ona destek olmaktaydı. Kayın biraderi Leo Dilisnya ise ondan da beter görünüyordu. Her üçü de savaşta kendilerini defalarca kanıtlamıştı. Bu yüzden onları aşırıya kaçmalarından dolayı azarlayacak değildim. Atlarla yapacağımız sabah gezintisi kanlarındaki şarabı kısa zamanda buharlaştıracaktı nasıl olsa.

Leo'nun arkasında en büyük oğlu duruyordu. Reinhold Dilisnya. Benden sadece birkaç yaş küçüktü ama oldukça yaşlı durmayı başarıyordu. Asık suratı, bunun kronik sindirim bozukluğundan kaynaklandığı öğrenene kadar insana korkutucu görünürdü. Onun solunda ise kız kardeşinin kocası, Victor Wachter vardı. Sağında da eski aile dostları Gunther Cosco. Gruptaki herkesten bir on yaş kadar büyük olmasına rağmen hala etkileyici bir görüntüsü vardı, ancak ünlü bakışları bugün fazla şarap ve yetersiz uykudan dolayı biraz bulanık gibiydi.

"Günaydın, Lord Strahd," diye gürledi hafifçe öne doğru eğilerek. Diğerleri de onu taklit ettiler.

O olabilir miydi?

Tabi ki olabilir diye sabırsızca yanıtladım kendimi. Alek, bana sanki bir şekilde düşüncelerimi okuyormuş gibi bir bakış attı. Ona aldırmadım ve atıma bindim. Diğerleri de kahyaları ve kafilenin geri kalanıyla birlikte beni izlediler. Hep

birlikte kampın içinden geçerken oldukça gösterişli bir geçit töreni yapar gibiydik, hatta Svalich yoluna doğru ilerlediğimizde birkaç tezahürat bile oldu.

Yol ayrımına geldiğimizde şatoya ulaşmak için yanlış yol gibi görünen güneybatı koluna saptık. Kuzeybatıya dönen kestirme gibi görünüyordu ancak yerel kılavuzlarımız ve kaba haritalarımız, bu yolun Tser şelalesine kadar olan mesafeyi epeyce kısaltmakla beraber, şelalelerin üzerinden aşan köprüye ulaşmak yerine bir uçurumla kesildiği konusunda birleşiyorlardı.

Yol kıvrılarak yükseliyor ve Ghakis dağının bu yamacına uzun bir dönüş yapıyordu. Sabah ilerledikçe hava ısınacağına giderek soğudu ve kar birikintileri önce daha sık sonra da aralıksız bir hale geldiler. Şatoyu güvenli bir hale sokmaları için büyükçe bir grubu önden göndermiştim ve geçişlerinin izleri, ezilmiş ve donmuş çamurdan rahatlıkla okunabiliyordu. Atlarımız bu çamura bata çıka tırmanarak daha taşlık bölgelere ulaştılar. Daha sağlam olan bu zeminin de, altında kalan buzdan kaynaklanan tehlikeleri vardı ve Gunther'in atı, arka ayağı bu buzlara denk geldiğinde neredeyse onu üzerinden atıyordu. Dizginlere ve atın başına tutunarak düşmemeyi başardı ve sonra buna güldü bile, ancak bu dağlarda dikkatsiz bir düşüş, ölüm fermanına eşdeğerdeydi.

Köprüye ulaştığımızda vakit öğleye geliyordu. Burada nöbet bekleyen bir düzine kadar muhafız vardı ve nispeten sakin bir gece geçirdiklerini rapor ettiler. Ne de olsa şelaleler, yaklaşık iki yüz metrelik düşüşleri sırasında epeyce gürültü çıkartıyorlardı. Bu topraklara, *benim* topraklarıma, Barovia'ya, gerçek anlamda ilk kez baktım.

Neredeyse tam altımızda sık ağaçlı koruların arasından kıvrılarak gelen çıkmaz yolun sonu vardı. Çamlar dışında tüm

ağaçlar, kışla birlikte yapraklarını dökmüş ve grileşmişti. Bu da, yılın bu zamanını Tser gölünün yanındaki çingene kampının uzaktan görülebildiği tek zaman yapıyordu. Şu anda at arabaları, doğuya gitmiş, savaştan uzağa kaçırılmışlardı. Buralılara göre kuşkusuz baharda geri geleceklerdi. Kamp yerinin ötesinde sağ tarafta, ordumun karargah kurduğu dört yol ağzını zorlukla seçebiliyordum. Yüzlerce kamp ateşinden çıkan ince dumanlar, durgun gökyüzüne yükseliyordu. Vadinin tam ortasına, Svalich yolunun neredeyse tam ortasından ikiye böldüğü, Barovia kasabası yayılmıştı. Bu bölgede ağaçlar çok daha seyrekti ve ekilmiş toprakların ve tarlaların bulunduğu yerlerde tamamen kayboluyorlardı. Gerçi şimdiden söylemek zordu ama topraklar burayı yaşamaya değer kılacak kadar bereketli görünüyorlardı.

Günler önce ordum kasabadan geçerken, kasabalılar bende pek iyi bir izlenim uyandırmamışlardı. Esmer ve tıknazdılar. Somurtkan olmayanları dalkavukça bir memnun etme talaşı içerisindeydi. Ancak insan, bir yöneticiden diğerine geçişi iyi karşılamamalarında kusur bulmakta zorlanıyordu. Selefim acımasız bir adamdı ancak daha sonraları Alek'in bana aktardığı gibi, 'Tanıdığın şeytan, tanımadığın şeytana yeğdir,' diye düşünüyorlardı. Vergiler zamanında toplanıp, derhal yerine ulaştırıldığı sürece ne düşündükleri umurumda değildi.

Solumda kayaların tepesine oturtulmuş şato vardı, ancak aramıza giren daha da yüksek kayalıklar şatoyu köprünün üstünden görmemi engelliyordu.

Birden Alek Gwilym yanımda belirdi. Şelaleler yüzünden onu duymamıştım. Pek irkilmedim.

"Yemek hazır, Lordum," dedi suyun sesini bastırmak için bağırarak.

Adamlarla birlikte yedim, ancak bir yandan da sessizce yüzlerini izleyerek ümitsizce bir ipucu bulmaya çalışıyordum. Leo Dilisnya ve İllya Buchvold dün geceki eğlencelerle ilgili şakalaşacak kadar kendilerine gelmişlerdi. Reinhold küçük kardeşinin övünmelerini eğlenerek dinliyordu ama İvan Buchvold onları hiç duymuyor gibiydi. Canını sıkan bir şeyler vardı sanki.

"Düşüncelerin başka yerlerde, İvan," dedim.

İrkildi, gözlerini kırpıştırdı ve hafifçe gülümseyerek, "Evet, Lordum," dedi.

"Belki de bizimle paylaşsan bu kadar aklına takılmazlar."

"Sizin ilginizi çekecek bir şey değil, Lord Strahd."

"Neyin ilgimi çekeceğine ben karar veririm."

Reinhold bu noktada söze girecekmiş gibi görünüyordu ancak bakışlarım kayın biraderinin üzerinden ayrılmadı.

"Evet, İvan?"

Yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi. "Sadece zavallı karım Gertrude için endişeleniyordum. Zamanı geliyor ve nasıl olduğu konusunda hiçbir haber alamadım."

"Zamanı mı?" Yoksa kadının ölümcül bir hastalığı mı vardı, diye düşündüm.

Reinhold dayanamadı. "Kız kardeşimle son izninde buluşmasının ürününün bu sefer bir oğlan olmasını ümit ediyor, Lordum. Sanki sahip olduğu iki güzel kız çocuğu yetiştirmesi yeterince zor değilmiş gibi."

Aile meseleleri. İvan haklıydı; böyle şeyler hiç ilgimi çekmezdi ve hepsi de bunu bilirdi. Ancak konunun başka bir boyutu daha vardı ki ben de hemen lafı oraya getirdim. "Eğer bir oğlun olursa, kayın babanın mülklerinden daha büyük bir paya hak kazanırsın, değil mi?"

"Evet, Lordum, ancak bu şu anda benim için pek önemli

değil, karım. . . "

Sevgili Gertrude'unun erdemlerinden ve onun sağlığının kendisi için ne kadar önemli olduğundan bahsetmeye devam etti. Kısa bir süre sonra ne söylediğini takip etmemeye başlamıştım. Bu son savaşta kazandığı tüm şeref ve ganimetlerden sonra İvan'ın, Dilisnya mülklerine olan ilgisizliği içten görünüyordu. Klanın en yaşlısı ve son iki yıldır da başı olan Reinhold için aynı şey söylenemezdi. Savaş sırasında umduğu kadar başarılı olamamıştı. Dilisnyalar, bir erkek, iki kız kardeş ve bir düzine kadar çocukları, uzak akrabalar, kayınlar, uşaklar ve köleler düşünüldüğünde ufak bir aile değillerdi. Aralarında sadece Leo hala bekardı, muhtemelen bilgece bir karardı bu. En küçük kardeş oydu ve aile servetinden en küçük paya da o sahipti.

Reinhold tekrar kafama takıldı. Ölecek olsam Barovia'nın kontrolü, en yüksek rütbeli subay olarak ona geçerdi. Elde edecek cesareti olan bir adam için gerçekten de zengin bir ödül.

Alek ve Gunther dışındakilerin hepsi kan bağı ya da evlilik yoluyla akrabaydılar. Dilisnya klanı Von Zarovich ailesine kuşaklardır hizmet etmekteydi, ancak ihanetler daha önce de olmuştu ve çok daha ufak nedenler uğruna.

Ben bakarken Reinhold'un yüzü içsel bir acıyla burkuldu. Yarısı yenmiş yemeğini uşağına geri verdi ve karnını tutarak ayağa kalktı. Demek ki bu sadece hazımsızlıktı, suçluluk duygusu değil. Kaldı ki böyle bir duyguyu bir Ba'al Verzi'den beklemek hata olurdu.

Kampta bir hain var, biliyor musun?

Alek'in sözleri aklıma geldi ve benim de iştahım kaçtı. Reinhold'un hemen ardından ben de tabağımı geri verdim ve kalkarken diğerlerine oturmaya devam etmelerini işaret ettim.

Reinhold yola doğru biraz ilerlemişti. Onu izledim. Muhafızlarımı geride bırakmıştım. Özellikle.

Yaklaştığımı fark etti ve dostça, başıyla selamladı. Bir eliyle de karnını ovuşturuyordu. "Lordum."

"Biraz yalnız kalmak mı istedin, Reinhold?"

"Biraz yürümenin ağrılarıma iyi geleceğini düşündüm."

"Bu tür dertler için Leydi İlona'yı görmelisin."

"Onun işi zaten başından aşkın. Ayrıca yaşlı bir askerin midesindeki ağrılar, ona gerçekten ihtiyacı olan ağır yaralı adamların yanında nedir ki?" Eli paltosunun cebine gitti ancak çıkarttığı sadece ufak bir şişeydi. Mantarını çıkarttı ve büyük bir yudum aldı. "İlaç," diye söylendi. "yaban sümbülü ve rezene, yanmaya iyi geliyor."

Köprüden biraz uzaklaştık. Durdu ve eliyle işaret etti. "Bakın, şu dağın arkasından bir kısmı görünüyor."

Baktım. Şatonun dış duvarlarından biri güçlükle seçilebiliyordu. Koyu renk kış göğüne karşı bir parça beyazlık.

"Orada mı yaşayacaksınız?"

"Bu ne durumda olduğuna bağlı. İhtiyar Dorian'ın domuzun teki olduğu söyleniyor. Şato uğraşmaya değmeyecek bir enkaz halinde olabilir."

"Doğru. Ancak yine de orayı terk edip bizimle vadide savaşmakla aptallık etti. Gelip onu kuşatma altına almamızı beklemeliydi. Mevsim bitmeden bu yükseklikte bir kar fırtınası çıksa yarımız soğuktan donar giderdik. Diğer yarımız da hastalıktan yıkılırdı."

"Sen kimin tarafındasın, Reinhold?"

"Sizin, Lordum, ancak kullanan kim olursa olsun düşüncesizce taktiklere tahammül edemiyorum. Yani sadece bu köprüde bile bizi haftalarca oyalayabilirdi. Şuradaki ve öteki taraftaki kayalıklara okçular yerleştirip geçmeye çalışırken bizi

avlayabilir ya da büyük kayalar yuvarlayıp yolu tıkayabilirdi. Onu bu şekilde aptalca davranıp tüm avantajlarından vazgeçiren ne oldu, doğrusu merak ediyorum.

"Sadece böyle yaptığına şükret."

"Hm? Ha, evet, tabi ki."

Reinhold'un dediği gerçekten doğruydu. Tek tahminim Dorian'ın, şatosunda, delikteki bir fare gibi çürümek yerine bir savaşçı gibi ölmeyi yeğlediğiydi. Bir kuşatmaya dayanmak için destek kuvvetlerinin gelip saldırganları arkadan vuracaklarını bilmeniz gerekir. Dorian yalnızdı ve bunu biliyordu. Hiçbir yerden yardım gelmeyecekti ve başka yerlerdeki yağmalarından sonra aman dilemesinin de faydası olmadığının farkındaydı. Kimse onun için fidye ödemeye yanaşmazdı. İşi bitmişti ve o bunu biliyordu. Evet, kendi terinin içinde yüzüp, açlığın işini bitirmesini beklemektense bir savaşçı gibi ölmek en iyisiydi.

Alek, uzun adımlarıyla bize doğru yaklaşıyordu. Bir eli, fazla sallanmasını engellemek için kılıcının kabzasındaydı. Pek mutlu görünmüyordu. Herhalde gereğinden fazla risk aldığımı düşünüyordu, ancak bir şey söylemedi. Sadece bize herkesin gitmeye hazır olduğunu bildirdi.

Yolculuğumuza biraz daha hızlı bir tempoda devam ettik. Her ne kadar yol hala yavaşça yükselse de tırmanışın en kötü bölümü arkamızda kalmıştı. Bir saat içinde bir kavşağa vardık. Sol tarafa ayrılan Svalich yoluydu. Sağ taraftaki ise şatoya gidiyordu. İki dönüş sonra dar bir geçitten geçtik ve şato karşımıza dikildi.

Dağın hemen yamacında ikiz kuleler yükseliyordu ve her biri de bir fatih Lord için iyi birer kale olabilirdi. Ancak arkalarındakiyle karşılaştırıldıklarında hiçbir şeydiler.

Şato muazzamdı. İnsana kendisini aciz, küçücük hissetti-

riyordu. Göz bir seferde hepsini idrak edemiyordu.

Dış duvar neredeyse on beş metre yükseklikteydi ve daha da yüksek olan, kare şeklinde burçlarla bölünüyordu. Devasa büyüklüklerine rağmen, en yükseği duvarın üç katı yüksekliğine uzanan yuvarlak kulelerin yanında ufak kalıyorlardı. Beni hayrete düşüren sadece yapının muazzam boyutları değil aynı zamanda, insan elinden—sıradan insanların elinden—böyle bir harikanın tasarlanıp çıkabilmiş olmasıydı.

Kabul edilebilir derecede bakımlı durumdaki asma köprüden geçerken, üzerinde durduğu uçurumun görkemine hayran kaldık. İvan Buchvold, genç İllya'yı korkulukların üzerinden aşağı tükürdüğü için azarladı ve çocuk da gülmekle yetindi.

Ana kapı o kadar genişti ki bir dev rahatlıkla geçebilirdi. Demir parmaklıklı geçidin arkasındaki insan boyutlarına uygun kapı, mimarın bir şakası, sanki ev kapısına farelerin girmesi için konulmuş bir delik gibi görünüyordu. Önünde hazır olda bekleyen askerler de bu yanılsamaya ekleniyor ve kendilerini ciddiye alır görünümleri içerisinde bir çocuğun oraya bıraktığı oyuncak askerlere benziyorlardı.

Tamamen paslanmış ve işlevini kaybetmiş durumdaki demir parmaklıklı geçidin ve kısa bir tünelin altından geçip avlunun başında durakladık ve şatonun kendisine bir göz attık.

"Muhteşem," dedi Gunther.

"Bu bir harabe," diye mırıldandı Alek.

"İkiniz de haklısınız," diye ekledi Victor Wachter, "Bu muhteşem bir harabe."

Konuşmalarının hoşuma gitmediğini fark eden Reinhold onlara susmalarını söyledi.

Kuşkusuz yapının daha iyi günleri olmuştu. Avlunun kö-

şelerine her türlü pislik ve ıvır zıvır atılmıştı ve yaban otlarının kök salamadığı yerlere çamur hakim olmuştu. Kötü kullanma ve ihmalin izleri her yerdeydi ancak bunlar önemsiz ayrıntılardı. Yapının gerçek çizgileri, görecek kadar aklı olan herkes için açıkça güçlü ve güzeldi. Sessiz taş duvarlar, boş pencereler, terk edilmiş savaş aletleri ve hepsinden çok da yapının müthiş boyutları bende, daha önce hayatım boyunca hiç hissetmediğim bir huşu uyandırmıştı. Bu, sıradan bir dağlı savaş lordunun kalesi değil, büyük bir kralın tahtıydı. . . ya da belki bir imparatorun.

Ve o *benimdi.*

İçimde bir ürperti hissettim ve bu güzel bir duyguydu. Ya da en azından bana o sıra öyle gelmişti.

Önden gönderdiğim grubun lideri Yüzbaşı Erig, kalenin ana giriş kapısında hazır olda bekliyordu. Ona ve kahyasına gelmelerini işaret ettim. Başını iyice eğerek selam verdikten sonra, şatoyu bana resmen teslim etti ve kahya da anahtarları ve şatonun daha önceki sakinlerinden kalan ganimetlerin listesinin olduğu bir parşömeni sundu. Kısaca bir göz attım ve sınırlı miktardaki yiyecek gözüme çarptı—Dorian'ın ümitsiz kararına neden olan bir başka neden—ve parşömeni Alek'e uzattım. Bir işaret daha yaptım ve bunun üzerine Reinhold atından inerek Yüzbaşı Erig'e şişkin kadife bir kese uzattı. Adam bunu yüzünde beliren bir sırıtışla kabul etti ve eğilerek selam verdikten sonra genç bir teğmenin eline tutuşturdu. O da içeri girerek gözden kayboldu.

Ben de atımdan indim. Uzun süre at binmekten dolayı her yanım tutulmuştu. Sırtımdaki ve kalçalarımdaki kaslar ağrıyordu. Her zamanki gibi umursamadım ve başımla Erig'e bir işaret daha verdim ve o da elini havaya kaldırdı.

Arkamızdan bir trompet sesi duyuldu ve nöbet tutmakta

olmayan tüm askerler avluya doluştular. Sol tarafımıza doğru yarım daire oluşturacak şekilde dizildiler. Tüm gözler bendeydi.

Hançerimi çıkarttım ve sol elime geçirerek sağ elimi Reinhold'a uzattım. Eldivenimi çıkarttı ve gömleğimin kolunu, dirseğimden aşağısı açıkta kalacak şekilde sıyırdı.

Erig'in yanındaki papaz dualar mırıldanarak öne çıktı. Elinde küçük, altın bir şarap çanağı vardı ve içindeki şarabı hançerimin üstüne döküyordu. Bu işi bitirdiğinde inancına ait işareti eliyle havada çizdikten sonra adamların arasındaki yerine döndü.

Hançeri göğe doğru kaldırdım ve tekrar önüme getirdim. Kısaca kuzeye, doğuya, güneye ve batıya doğru tuttuktan sonra hafifçe sağ bileğime batırdım.

"Ben, Strahd. Ülkeyle birim," diye yüksek sesle kadim sözleri söyledim. Teslim alma töreninin bir parçasıydı bu. Kan akmaya başladı, avucumdan damlayarak, ayaklarımın altındaki çamurlu toprağa karıştı. "Yaklaşın ve tanık olun," diye ekledim. "Ben, Strahd. Toprakla birim."

* * * * *

"Uzun kalacak mısınız, Lordum?" diye sordu Erig, tören tamamlandıktan sonra.

"Bu gece buradayız," dedim. Bu sırada papaz derin olmayan yarama doğru bir şeyler mırıldanıyordu. Görmeyi bekleyerek baktığım için elleriyle derim arasındaki hafif parıltıyı fark edebilmiştim. Kesik kayboldu. Şarabın kalanını kolumdaki kanları akıtmak için kullandı ve temiz bir kumaşla kuruladı. Ona teşekkür ettim ve gömleğimin kolunu indirdim.

"Çok iyi, Lordum. Hazırlıklarımız tamam."

Reinhold'un yüzünde içtenlikle mutsuz fakat kabullenmiş bir ifade vardı. Dün, planımı açıkladığımda, 'Bu zamanda tüm ileri gelenlerin ana kamptan ayrı kalmaları doğru mu?' diye sormuştu.

"Neden?" diye soruyla karşılık vermiştim ben de. "Ordunun yöneticisiz kalması yüzünden mi, yoksa biz korunmasız kalacağız diye mi?"

"Her ikisi de."

"Eminim komutanlar bizim yardımımız olmadan yirmi dört saat idare edebilirler. Edemezlerse biz de yeni komutanlar buluruz. Bizim güvenliğimize gelince, düşmanların hepsi ya öldü ya da kaçıyor. Hem bir kez asma köprüyü çektik mi burada fazlasıyla güvende oluruz."

Tavrım bu konuda tartışma kabul etmeyeceğimi ortaya koymuş, böylece o da durumu kabullenmişti. Şu anki asık suratlılığını, yemeklerle ilgili kaygılarına verdim.

Alek'in de yüzünde benzer bir ifade vardı. Fakat farklı bir nedenden. O, Ba'al Verzi'nin bunu harekete geçmek için bir fırsat olarak kullanacağından endişeleniyordu.

"Riskli, lordum," diye fısıldadı.

Yanıt vermedim.

Erig bize şatoyu gezdirdi ve burayı yaşanır hale getirmek için gerekli olan tamiratın büyüklüğünü kendi gözlerimle gördüm. Ancak geniş salon ve odalardan geçerken, bu yerin sadece zorunluluklardan çok daha fazlasına sahip olması gerektiğine karar verdim. Burayı bir anıt haline getirecektim. Sadece eski ihtişamını geri getirmekle kalmayacak, çok daha öteye götürecektim. Balinok dağlarının mücevheri, Barovia'nın tacı ve Von Zarovichlerin tarihindeki en büyük hazine olacaktı.

İki saat kadar sonra, üstümüz başımız tozlanmış ve susamış olarak, yapının arkasındaki, ihmal edilmiş bir bahçeye çıktık. Genelde iyi bir yön duygusuna sahip olmama rağmen birkaç kez tamamen yönleri kaybetmiştim ve bahçeye çıkınca kafamdaki haritayı tekrar yerine oturtmayı başardım. Rüzgar artmıştı ve şatonun içinin boğuk sakinliğinden sonra soğuk ve merhametsiz esişiyle içimize işliyordu. Yine de diğerlerini kapı eşiğinde titrer halde bıraktım ve doğuya bakan alçak bir geçide doğru yürüdüm. İlerisinde hiçbir şey yok gibiydi.

Neredeyse haklı sayılırdım. Kaya yüzeyinden yedi sekiz metre ileri çıkan, taştan, sağlam bir çıkıntının üzerindeydim. Kaya yüzeyine birleştiği nokta görünmediği için bende sanki havada yüzüyormuşum gibi garip bir duygu uyandırdı. Ucundan eğilip baktığımda, kaya yüzeyinden kavisler çizerek yükselen dayanaklarını zorlukla görebildim.

"Dikkat edin, Lordum," diye seslendi Alek bana doğru gelirken. Yanaklarında kırbaç gibi esen rüzgar yüzünden kırmızı noktalar oluşmuştu.

Ona bir gülümsemeyle karşılık verdim ve geri döndüm.

"Olağanüstü," dedi sonunda manzaranın tadını çıkartacak kadar gevşediğinde.

Tüm vadi üç yüz metre kadar aşağımızda ayaklarımızın altına serilmişti: ordu kampı, kasaba, ve ufka kadar uzanan sık, koyu orman. İvlis nehri ve Svalich yolu doğuya doğru birbirine paralel giden biri gümüş diğeri kahverengi iki çizgi halinde uzanıyordu.

"Hepsi benim," dedim.

Arkamızdan birinin bağırdığını duyduk ve geri döndük. Diğerleri elleriyle yukarıyı işaret ediyorlardı. En yüksek kulede bir hareket vardı. Erig'in yardımcısına verilmiş olan bayrağım rüzgarda dalgalanıyordu. Kırmızı, siyah ve beyaz renk-

lerim, herkesin görmesi için direğe çekilmişti: bu toprakların hakimi artık Strahd Von Zarovich'ti.

"Benim," diye tekrarladım.

* * * * *

Akşam yemeğini aradan çıkarttıktan sonra, aynı salonda uyumaya karar verdik, çünkü kullanılabilir durumda şöminesi olan bir tek orası vardı. Diğer odalar o kadar kötü durumdaydı ki, ben dahil kimse sağlayacakları mahremiyet karşılığında verecekleri rahatsızlığı göze almak istemedi. Alek bu durumu sessizce bir memnuniyetle karşıladı ve ben de ondan kurtulmanın zor olacağını fark ettim.

En genç olanlarımız İllya ve Leo, henüz dinlenmeye çekilmeyecek kadar heyecanlıydılar ve fener ışığında biraz daha araştırma yapmak üzere ayrıldılar. İvan, Gunther ve Victor bir zar oyunu oynamaktaydılar; Reinhold ise ağrıyan karnını ovuşturuyordu. Geriye bir tek belli etmemeye çalışarak beni izleyen Alek kalıyordu. Doğal zorunluluk baskın çıkıp uykuya dalana kadar onu bekledim. Sonra ayağa kalkıp gerindim ve uyumadan önce son bir kez etrafa bakınacağımı duyurdum. Bu mırıldanmalar ve kafa sallamalarla karşılandı ve ben de kapıdan dışarı yürüyüverdim.

Dışarıdaki salonda muhafızlar nöbetteydi. Onlarla birkaç laf edip, aynı şeyleri söyledikten sonra ana giriş salonuna doğru yöneldim. Burada da muhafızlar vardı. Benim gibi birisinin yalnız kalması kolay değildi. Asker ya da uşak, daima yakınlarda birileri oluyordu. Diğerleri—özellikle de aralarında bulunuyor olabilecek katil—daha rahat olmalılardı. Hepsi de kimsenin hesap soramayacağı kadar yüksek rütbelerdeydiler.

Eğer katil Alek idiyse mantıken şimdi saldırmayacaktı.

Değilse gerçek suçlunun bu fırsatı kaçırması zordu—tabi beklendiğini bilmediğini varsayarsak.

Tek başıma karanlığa doğru yürüdüm.

Soğuk amansızdı ancak hava temizdi ve yaklaşan karın kokusu vardı. Başlangıçta hiçbir şey görünmüyordu. Gözlerim alıştığındaysa pek az. Gökyüzü, tüm ay ya da yıldız ışığını kapatan koyu bulutlarla örtülüydü. Kırılmış demir kapının yanında birkaç lamba yanıyordu, ancak bunlar da işe yaramayacak kadar uzaktaydı. Bir uyarı için gözlerime değil kulaklarıma güvenmem gerekecekti.

Acele etmeksizin sağ tarafa doğru yöneldim. Nihayetinde ben kalenin efendisiydim ve kelimenin her anlamıyla tadını çıkartmaya hakkım vardı. . . lanet karanlıkta hiçbir şey göremesem bile.

Köşe burcunu dönerken arkamda bir şey duydum ya da duyduğumu sandım. Devam ettim ve bunun korumalık rolünü üstlenen Alek olmamasını diledim. Dış duvarı şatoya bağlayan yüksek duvarı önümde görmekten çok hissettim. Ortasında, uşakların avlusuna ve ahırlara geçmek için geniş bir kapı vardı. Orada olması gereken demir parmaklık gitmişti. Restorasyon çalışmaları için bir detay daha. Kapıdan geçtim ve avlunun uzak köşesindeki ahırlara doğru yöneldim. Atların yanında uyuyan seyislerin hiçbiri beni fark etmedi.

Bir köşe daha döndüm ve yavaşça açık duran bir kapıdan geçerek metruk bahçeye vardım. Toprak burada daha sağlamdı, dışarıdaki kadar çamurlu değildi. Ayrıca şapelin[1] dış duvarlarını destekleyen payandaların oluşturduğu girintilerde saklanacak pek çok yer vardı. Bir hareket gözlerimin bu hüzünlü, kutsal mekanın pencerelerine gitmesine neden oldu

[1] Şapel: Özel ibadethane; küçük kilise. (çn)

ancak hareket tekrarlanmadı. Sırtımı duvara yasladım ve boşluğa uzanan çıkıntıya doğru yürüdüm.

Koruyucu duvarların dışında rüzgar, pelerinimi çalmak ister gibi uçuruyordu. İçerisinde koruduğum tüm sıcaklık bir anda kayboldu. Soğuktan ürperdim ama beni yenmesine izin vermedim, çıkıntının en ucuna kadar gittim ve korkuluğa dizlerimle yaslandım. Yine havada yüzüyormuşum duygusuna kapıldım, bu kez karanlık, büyük bir kürenin içindeydim. Aşağısı ve yukarısı, derinlik ya da uzaklık duygusu yoktu; ancak yine de derinliğin de, uzaklığın da büyük ve çok da tehlikeli olduklarının kesinlikle farkındaydım.

Bir kırılma sesi. Ne kadar uzakta olduğu anlaşılmıyordu ama yakın olmalıydı, yoksa rüzgar sesi boğardı. İlk aklıma gelen şapelin kırık pencereleri ve daha da kırılmaları halinde çıkartacakları ses oldu. Başka bir ses gelmedi.

Kalp atışlarım kulaklarımda zonkluyordu. Sessizce kılıcımı çektim ve kınını çözerek yere kaymasına izin verdim. Bacaklarıma çarpmasını istemiyordum. Sonra pelerinimin boğaz kopçasını çözdüm ve sol koluma doladım. Acı rüzgar hala tokat gibi çarpıyordu ama artık hissetmiyordum.

Şapelin bahçesinden kuşkuya yer bırakmayan dövüş sesleri duydum: metalin metale çarpması, homurdanmalar, küfürler. Hızla ileri atıldım.

Gözlerim karanlıkta hareket eden bir şeyler seçebiliyordu ama hepsi o kadardı. Birbirinin etrafında dolaşan iki ya da üç siluet görebiliyordum. Üç olduğuna karar verdim. Tam bu sırada biri bir darbeyi savuşturmak için sağına doğru ve tam üstüme daldı.

Önünden çekilmeye çalıştım ama çok hızlı hareket ediyordu ve ikimiz de yere yuvarlandık. İkimiz de birbirimizden uzaklaşmaya çalışırken işler karıştı. Kılıç tutan kolumu yukarı

kaldıramıyordum, bu yüzden dolu olan sol elimle yumruklamadım. Pelerin elimden kurtuldu ve karşımdakinin ayaklarına dolaştı. Bu fırsatı değerlendirerek ayağa kalktım.

Sadece tekrar düşürülmek için. Sol yanıma sert bir şey çarptı, elbiselerimi keserek zırhıma sürtündü. Uzanıp onu sallayan kolu yakaladım ve geriye doğru büktüm. Kolun sahibi acıyla inledi ve yere yıkıldı.

Ayağa fırladım ve, "Olduğunuz yerde kalın," diye kükredim.

Başka bir ses bir şeyler sordu ama anlayamadım. Aynı anda Alek Gwilym'in sesi araya girdi. Sağımdaydı. İlk çarptığımın o olduğunu anladım.

"Strahd, dikkat!"

Sonra hemen yanımda keskin, hırıltılı bir çığlık duydum ve ağır bir şey ayaklarıma yuvarlandı. Kasıldı, öksürdü ve hareketsiz kaldı.

"Strahd!"

"Kes sesini, aptal," üçüncü adamın nereye gittiğini duymaya çalışıyordum. Nefes alışı onu ele verdi. Sağ tarafımda, Alek'le benim aramızdaydı. Üstüne atladım ancak mesafeyi tutturamadım ve çarpıştık. Sonra ikimiz birlikte hala yerde pelerinimle boğuşmakta olan Alek'in üzerine düştük. Küfür ederek ve yumruklar savurarak ayağa kalkmayı başardım ve durmalarını yoksa ikisini de kılıçtan geçireceğimi haykırdım. Bu, karışıklığın bir anda durulmasını sağladı.

"Neler oluyor?" diye bir dördüncü adam sordu. Uşakların avlusunun kapısından koşarak gelmişti. Çok sayıdaki muhafızlardan biriydi ve tanrıların zarafeti adına, bir fener taşımaktaydı. Işığının ortaya çıkardığı tablo karşısında donup kaldı ama onun şaşkınlığına ayıracak zamanım yoktu.

"Şatoya git ve komutanları getir!" diye bağırdım.

Koşmaya başladı.

"Işığı bırak, sersem herif!"

Feneri neredeyse elinden atarak koşmaya devam etti.

Bu kadar koyu karanlıktan sonra fenerin zayıf ışıltısı, güneş kadar parlak görünüyor, Leo Dilisnya, Alek ve çok, çok hareketsiz bir şekilde yatan İllya Buchvold'un siluetlerini aydınlatıyordu. Onu giysilerinden ve sarı saçlarından tanıdım. Yoksa yüzünün alt tarafı bir mendille örtülmüş durumdaydı. Mendili çektim. Kan içindeydi. Boğazı kesilmişti.

Kılıcımla cesedi işaret ederek Alek ve Leo'ya baktım. "Açıklayın."

Leo'nun dişleri takırdıyordu. "İllya bana dedi ki. . . dedi ki Lordum, siz tehlikedeymişsiniz."

Alek'le göz göze geldik. Öne doğru eğildim. Leo geri çekildi ancak Alek elini omzuna koyarak onu yerinde tuttu.

"Devam et."

"Peşinizde bir Ba'al Verzi olduğunu ve. . . ve bunun. . . "

"Evet?"

"Bunun, komutan Gwilym olduğunu sandığını söyledi."

"Neden bunu hemen bana bildirmedin?"

"Bunu sadece bana söyledi. Emin değildi. Bu yüzden ayrıldık. Sonra geri geldiğimizde diğerleri sizin yürümeye çıktığınızı, Alek Gwilym'in de peşinizden gittiğini söylediler. Muhafızlar da şatonun etrafını dolaştığınızı söylediler ve İllya da şapelin içinden geçip pencerelerden atlarsak önüne geçebileceğimizi düşündü."

"Buraya geleceğimi nereden anladı?"

Leo eliyle çıkıntının olduğu tarafı gösterdi. "İkiniz daha önce buradaydınız. Katilin sizi buradan aşağı itmeye çalışacağını düşündü."

"Gerçekten bunu deneyebilirdi—tabi önce bıçakladıktan

sonra. Alek?"

"Bu sersemin doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim ben sizi ararken bu ikisinin pencerelerden birini kırıp üstüme atladıkları." Eliyle Leo'yu tutmaya devam ederken pelerinden kurtuldu ve ayağa kalktı. "Peki kahraman İllya'yı neden öldürdün?"

Genç adam neredeyse ağlayacaktı. "O birden—birden Lordum Strahd'a saldırdı. Çok ani oldu. Siz yere düşmüştünüz ve Lord Strahd'ın sesini duydum. Sonra İllya ona doğru gitti. . . ve birden anladım. Bana yalan söylemişti, herkese, Ba'al Verzi'nin o olduğunu anladım ve Lordumu öldürmek için beni kullanmıştı."

Artık yaşlar gözlerinden dökülüyordu. Öfke ve utançtan tüm vücudu sarsılıyordu.

"Onu durdurmak zorundaydım," dedi hıçkırarak. "Evlilik bağıyla akrabam olsa da, Lordum Strahd'ı öldürmesine izin veremezdim."

Suikastçı ince bir plan hazırlamıştı. Beni tek başıma yakalayamayınca, işbirlikçisi Alek'le ilgilenirken beni öldürecek, sonra da konuşmaması için işbirlikçisini halledecekti. Çıkıntının da kullanılacağını kuvvetle muhtemel buluyordum. Kenardan yuvarlandığında parçalanmış vücudumun bulunması günler sürerdi. O zaman, En Yüce Rahip Kir bile beni geri döndüremezdi.

"Maske niye?"

"Ne?"

"Mendil." Alek, İllya'nın kasılmış cesedinin üzerinde bıraktığım mendili işaret etti.

"Bilmiyorum. Tanınmamak için belki de."

"Tanınmamak mı? Burada ne işine yarardı ki?"

"Tanınmamak için değil, Alek," dedim sakin bir şekilde.

"Her ikimiz de karanlıkta beyaz bir yüzün ne kadar kolay görülebildiğini bilecek kadar çok gece baskınında bulunduk. Mendil, eğer bir ışık kaynağı uygunsuz derecede yakın olursa görülmemek için takılmıştı. Yüzünü çamur ya da külle sıvayamazdı çünkü bu daha sonra onu ele verirdi. O da en iyi ikinci seçeneğini kullandı."

"Bu durumda katilin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmeme gerek kalmıyor," İllya'nın sağ elini işaret ettim ve feneri oraya yaklaştırdım. Gevşemiş parmaklar, küçük ama özel bir bıçağın sapına sarılmışlardı. Kırmızı, siyah ve altın rengi, kanlı yüzeyinden yansıyordu. Ucu normalin dışında keskin görünüyordu. İhtiyatla elime aldım.

"Gerçekten onların bıçaklarından biri mi?"

Bundan henüz ben de emin değildim. Kılıcımı yere bırakıp dikkatimi bıçağa yoğunlaştırdım. Avucumun üzerinde yatay olarak duruyordu. Boştaki elimle havada bir işaret çizdim ve bir güç sözcüğü söyledim. Bıçak önce zayıf, sonra giderek güçlenen soluk yeşil bir ışıltıyla parlamaya başladı. Sonunda ışıltı hepimizi sardı ve içinde gölgesiz ve renksiz, hayaletler gibi durduk.

Leo'nun gözbebekleri iğne delikleri kadar küçülmüştü. İnancının koruyucu işaretini yaptı ve Alek'e doğru sığındı. Büyülü bıçaktan mı, yoksa benim büyüyü nasıl ortaya çıkartacağımı biliyor olmamdan mı korkmuştu, emin değilim.

Diğerleri de gelip hikayeyi duyduklarında, içten korku belirtileri gösterdiler. İvan Buchvold, kardeşinin sadece öldüğü değil aynı zamanda bir de Ba'al Verzi suikastçısı olduğu haberini alınca, yaşadığı çifte şokla neredeyse yıkılmıştı.

"İmkansız," deyip duruyordu. "Bu nasıl olur? Olmamalıydı." Ancak gerçek gözlerinin önündeydi ve daha sonra İllya'nın eşyaları araştırıldığında bıçağın özel kını da ortaya

çıktı. Bunlar katilin ilk kurbanının derisinden yapılırdı ve söz konusu kında da loncanın geleneği en ince iğrenç ayrıntısına kadar yerine getirilmişti.

O anda herkes şu veya bu şekilde şoktaydı. Diğerleri hain hakkındaki haberler yüzünden. Bense büyünün verdiği yorgunluktan. Daha doğrusu kılıcımı almak için eğilene kadar öyle sanıyordum. Gözlerim kararda ve bir an için başım döndü ve dengemi yitirdim. Daima dikkatli olan Alek hemen fark etti.

"Yaralanmışsınız, Lordum," dedi bıçağı tutan elimi işaret ederek. Yaralandığımı fark etmemiştim ve henüz hissetmiyordum da. Çok derin bir yara değildi ama yeteri kadar kötüydü. Kan parıldayan bıçaktan koyu koyu akıyor, toprağa damlıyordu.

"Atın gitsin, Lordum. Saklamak için fazla tehlikeli. Uğursuz."

"Sanmam. Ba'al Verzi başaramadı, değil mi? Bence bu, bıçağı benim için uğurlu yapar. Söylendiğine göre uğursuz olan kınından çektikten sonra kan dökmemekmiş. Bu da hallolduğuna göre. . . "

"Lordum, yan tarafınızda da bir yara var."

Sadece bir sıyrık olduğunu sandığım yere baktım. İllya kavga sırasında bana sertçe vurmuştu. Şimdi hatırlıyordum. Özel bıçağı sadece zırhıma sürtünmekle kalmamış, dosdoğru içeriye kadar gömülmüştü. Soğuk rüzgar yaradan akan sıcak kana çarpıyordu.

"Ufak bir çizik, Alek, önemli değil. Antrenman alanında bile daha kötülerini gördüm." Bıçağı—dikkatle—diğer elime aldım ve kanayan elimi vücudumdan açıkta tuttum. Kan bahçenin kuru, çıplak toprağına dökülüyordu. "Ben, Strahd. Ülkeyle birim," dedim kadim sözleri tekrarlayarak. "Yaklaşın ve

tanık olun. Ben, Strahd. Toprakla birim."

Kimse kımıldamadı. Başı ölü kardeşinin üzerine eğilmiş olan İvan dışında hepsi, sanki hava ciğerlerinde buza dönüşmüşçesine bana bakıyorlardı. Alek, hepsinin en hedonist[1] ve en inançsız olanı bile diğerlerine katılarak inancının koruyucu işaretini yaptı.

[1] Hedonizm; hazcılık, zevki insan hayatının en önemli değer ve amacı sayan düşünce; hazza, özellikle fiziksel hazza aşırı düşkünlük. (çn)

Bölüm İki

Altıncı Dolunay, 348

"Sıradaki domuz ahırının adı var mı Alek?"

"Renika, Lordum."

Sivil yönetim *boyar*lara[1] devredilmeden önce ayaktakımının yeni lordlarını en azından bir kereliğine yakından görmelerine izin vermek akıllıca bir politika gibi görünüyordu. Gerçi Barovia'daki her köyde durmamıştım ama inceleme gezimiz şimdiye kadar çoğunu kapsamıştı. Görevimin bu parçasını her zaman sıkıntı verici bulmuşumdur—neredeyse siper kazmayı bile buna ter-

[1] Boyar: Rus aristokrasisinde hükümdardan sonra ikinci sırada bulunan yerel yönetici.

cih ederim, çünkü o işin sıkıcı yanları bile daha azdır—Neyse ki vergi toplamak gibi, kazmayla çalışan hiçbir insanın asla işinin sonucunda edinemeyeceği, karlı bir yanı vardı.

"Bir an önce bitirelim şu işi."

Alek ve iki trompetçi atlarını mahmuzlayarak hızlandılar. Grubun geri kalanı ve ben, daha yavaş bir ritimle hep birlikte devam ettik. Atlar da adamlar da yorulmuştu, akşamüstüydü ve bu bugünkü dördüncü durağımızdı. Yine de geceyi burada geçirmeyi düşünmüyordum. Açık arazide, köyün farelerinden—ve diğer haşerelerinden—uzakta kamp yapmanın daha güvenli olduğunu fark etmiştim. Ayrıca adamlarımla en yakın taverna arasında sağlıklı bir uzaklık bulundurmak da akıllıcaydı. Bu işi mümkün olduğu kadar çabuk bitirmek istiyordum ve yerel biralarla fazla haşır neşir olmaktan kaynaklanan gecikmeler hoş görebileceğim bir şey değildi.

İlerimizde, köye geldiğimi duyuran boruların sesini duyduk. Bu iş Alek'i hala eğlendiriyor gibiydi. Belki de bunu nedeni, nereye gidersek gidelim, yerli halkın davranış tarzının her yerde tam olarak birbiriyle örtüşüyor olmasıydı. Önce korku, sonra ihtiyatlı bir merak ve sonunda 'hoş geldiniz' demek için evlerinin kırılgan güvenliğinden çıkış. İstinasız her yerde, insanlar bana bir buket çiçek vermeleri için bir grup çocuğu bir araya toplamayı başarmışlardı. Çiçekleri kabul ediyordum ama daha fazlasıyla ilgilenmiyordum. Eğer anneler, çocuklarını bir öpücükle ya da başlarını okşayarak ödüllendireceğimi bekliyorlarsa bu hayal kırıklığıyla yaşamak zorunda kalacaklardı. Görevim gereği pek çok berbat şey yapmak zorunda kalmıştım ama insan bir yerde dur demeyi de bilmeliydi.

Görünüşe göre Renika geleceğimizi uzun zaman önce haber almıştı. Bu kez, Barovia'nın her yerde bulunan kır çi-

çekleri, tüm ana cadde boyunca evden eve uzanan bir çiçek zinciri şeklinde, çelenkler halinde dizilmişti. Yolumuza da çiçekler serilmişti ve üstümüzdeki evlerden biz geçtikçe yapraklar yağmur gibi dökülüyordu. Birkaç müzisyen gayretle, kuşkusuz bir asker olarak gösterdiğim başarıların şerefine, popüler bir marşa benzer bir şeyler çalıyorlardı. Herkes en iyi giysilerini giymişti. Bazılarının ayakkabıları bile vardı.

Minicik avucunda bir demet çiçeği sıkıca tutmuş, henüz yürümeye yeni başlamış ufak bir kız çocuğunu bana doğru gönderdiler. Özenle yıkanmış tertemiz elbisesi içinde sarsak adımlarla, düşmemeyi başararak yanıma geldi. Eğilip çiçekleri elinden aldım ve havaya kaldırarak, tezahürat eden kalabalığa başımla selam verdim. Burada gerçek bir kalabalık oluşturacak kadar insan vardı. Vergiler ortalamanın üstüne olacak gibiydi.

Küçük kız ne yapacağını bilemeden olduğu yerde kaldı, sonunda parmağını ağzına sokup emmeye başladı. Annesi fırlayıp, attan inebilmem için kızı kenara çekti. Bu arada trompetçilerden biri, beni çiçeklerden kurtardı. Ben de rahat bir şekilde kasaba reisine döndüm. İnsanın elinde böyle havai bir yük varken, duruma uygun ciddi bir ifade takınması güç oluyor. Alek bu gibi sunuların arkasında yatan amacın da bu olduğu düşüncesinde; ziyarette bulunan önemli kimsenin, vakarını bu dolaylı yolla azaltarak, dezavantajlı bir duruma düşürmek.

Reis, sağlığımın ve bilgece yönetimimin devamı konusundaki dilekleriyle dolu olan her zamanki karşılama konuşmasına başladı. Bu giriş konuşmaları her zaman, şu veya bu şekilde bir yemek davetiyle biter, ben de her seferinde kibarca reddederdim. Hepsini kabul edecek olsam Reinhold Dilisnya'dan bile beter mide ağrılarım olacaktı.

"Ve şimdi de Lord Strahd, sizi nihayetinde Baroviamız'da görmemizi mümkün kılan bu kutsal olayı kutlayan ilk köy olma onurunu Renika'ya bahşetmeniz için yüksek müsaadelerinizi arz ediyoruz."

Ne, diye düşündüm. *Dorian'ın yağmalarından mı bahsediyor?*

"Gerçekten de müsaade buyurursanız, bu büyük günün ülkenin bir ucundan diğer ucuna, her yerde milli bayram ilan edilmesini teklif etme cüretini kendimde göreceğim."

"Neden bahsediyorsun, Reis?"

"Yalvarırım, minnettar tebaanızın doğum gününüzü kutlamalarına izin buyurun." Sözlerini kalabalığa tezahürat etmelerini işaret etmek için ellerini yanlara açarak bitirdi. Gürültü sonunda yatıştığında, yüzünde kocaman bir gülümseme olan adam yavaş yavaş hiç de eğlenmediğimi fark etmeye başladı.

"Çok ilginç, Reis, demek kutlamak istiyorsunuz, yani benim ölüme bir yıl daha yaklaşmış olmamı."

Yüzü bir anda bembeyaz kesildi. "Yo, hayır, Lordum. Bu benim—bizim istediğimiz en son şeydir."

"Öyleyse anlaşıyoruz. Çünkü bu *benim* de istediğim en son şey."

Aklı bu beklenmedik yeni duruma uyum sağlamaya çalışırken, bir süre gözlerini kırpıştırarak öylece bakıp kaldı.

"Vergiler, Reis," diyerek ziyaretimin nedenini hatırlattım.

Memnun edici bir sürede, demir bir kilidi olan küçük, tahta bir sandık sorumlu katibime teslim edildi. Bu işteki uzmanlığı ve hızı nedeniyle seçilmiş olan adam kısa bir sürede işini bitirdi ve raporunu verdi.

"Çok eksik, Lordum."

Yeni bir şey değildi. Vergiler her yerde beklendiğinden azdı.

"*Çok*, çok eksik," diye özellikle ekledi.

Gözlerimi reise diktim. "Açıkla."

"Çok zor bir yıl oldu, yüce Lordum. Savaş bizi tüketti. . . hasat verimsiz geçti. . . Pek çok hastalık oldu. . . " Kalabalıktan bazıları bu bahanelere katılır şekilde kafalarını salladılar.

"Fakat yine de, boynunda mükemmel bir altın zincir takılı."

"Görevim gereği, Lordum, aslında köyün malı."

"Ve sırtındaki giysilerdeki has yün, bir aileyi giydirebilir. O düğmeler gümüş, öyle değil mi?"

"Maalesef aramızdan ayrılmış olan bir yakınımdan kalma—"

"Peki hangisi senin mütevazı konutun acaba?"

Bugünün kendisi için pek iyi bitmeyeceğini hisseden adam titreyen parmağıyla evini gösterirken tereddüt etti. Gerçi bir mil öteden bile hangisi olduğunu anlayabilirdim. Yeni badanalanmış olan yapı diğer binaların arasında, süslü bir kadının hizmetçileri arasında durduğu gibi duruyordu.

"Görevimin gereği, düzgün bir yaşam standardını sürdürmek zorundayım ve. . . "

"Ve düzenli olarak zimmetine para geçiriyorsun," diye lafa karıştı Alek.

"Hm?"

"Halkı ve yüce Lordumuzu aptal yerine koyup paralarını çalıyorsun!" diye adamın kulağına bağırdı.

Kalabalık sessizce izliyordu. Çökük yüzleri ve zayıf vücutları, yemeğin ve dinlenmenin az olduğu zor bir hayatın kanıtıydı. Bundan—zevk alıyor olmalıydılar. Hepsi yerlerine çivilenmiş gibiydi.

"Alek," dedim sakin bir şekilde.

Katibi ve birkaç muhafızı yanına alarak reisin evine doğ-

ru yürüdü ve kapıyı hızla açtı. Dışarısı o kadar sessizdi ki içeriden gelen öfke ve korku çığlıklarını açıkça duyabiliyorduk. Biraz sonra bir bulaşıkçı çocuk ve birkaç hizmetçi kadın sokağa kaçıştılar. Bu bana bir kümese girdiğinizde akşam yemeğini kovalarken meydana gelen karışıklığı hatırlattı.

Arkalarından Alek çıktı ve, "Kendisine iyi çalışmış," dedi.

Reis ter içinde kalmıştı. Korkusunun kokusunu beş metre öteden alabilirdiniz.

Biraz sonra katip de çıktı. Elinde ve muhafızların kollarında bir sürü parşömen vardı—Renika'nın vergi kayıtları—hepsini tek tek incelemeye başladı. Cahil ayaktakımına bu bir çeşit büyülü ayin gibi gelmiş olmalı. Birden fazla kişinin, katibin olduğu yöne doğru kem gözden korunma işareti yaptıklarını gördüm.

"Çok eksik, Lordum," diye tekrarladı katip. "Yıllar içersinde yavaş yavaş yapmış ancak kendisinden öncekiyle karşılaştırılınca açıkça görülüyor."

"Ama o zamanlar daha iyi zamanlardı," diye karşı çıktı adam.

"Nüfustaki azalmayı, tekrar artışını, havanın kötü olduğu yılları, ürünün az olduğu yılları ve Son savaşı da hesaba kattım. Yine de çok eksik."

"Belki de halka olan merhametinden dolayı, onların yükünü hafifletmek için vergileri düşürdün," diye mırıldandım.

Bu tuzağa düşecek kadar aptal değildi. Söylediklerimi hemen onaylamak yerine gergin bir şekilde sessiz, fazlasıyla sessiz olan kalabalığa göz gezdirdi. Destek bulamayacağı açıktı.

"Lord Strahd, ben. . . ben kabul ediyorum ki toplamalarda bazı yanlışlıklar yapmış olabilirim. Rakamlar konusunda babam kadar yetenekli değilimdir. Ancak fark neyse seve se-

ve tamamlarım."

Katibe bir bakış attım.

"Soyun," diye emretti.

Reis, yine kısa bir süre için durumun uygunsuzluğu karşısında gözlerini kırpıştırdı, sonra birden yüzü aydınlandı. Anlamıştı. "Evet, evet, hemen." Ödemeye zengin gardırobuyla başlayacaktı.

Altın görev madalyonunu boynundan sıyırıp katibe verdi, sonra parlak renkli pelerinini, sonra da gümüş düğmeli yeleğini. Giysiler teker teker masanın üzerinde bir yığın oluşturdular. Ta ki adam sadece iç çamaşırlarıyla kalıncaya dek. Katip onları çıkartmamasını söyledi. Yaz havası soluk renkli vücudunu kaplayan tere çarpınca adam titredi. Komik ama acıklı bir şekilde minnettar görünüyordu. Bir hırsıza verilecek geleneksel ceza olan ellerinden birinin kesilmesi yerine biraz aşağılanmaya çoktan razıydı.

Tabi ki bu eski kanundu. Artık yöneten bendim.

"Yüzüstü yat," dedi katip.

Adam yüzünü buruşturdu ve yüzüstü uzandı. Muhtemelen bu noktada kırbaçlanmayı bekliyordu. Eğer bir işe yarayacağına inansaydım kırbaçlanmasını da emredebilirdim. Ancak bu ders, hırsız değil halk içindi.

Katip muhafızlara döndü. "Tatra."

Tatra ileri çıktı. İri bir adam değildi, ancak olağanüstü kuvvetli kolları ve keskin bir gözü vardı ve işe itiraz etmiyordu. Yaklaşırken sessizce kılıcını çekti. Köylülerin bazıları olacakları tahmin ettiler; anneler çocuklarının başlarını çevirdi ve kendileri de gözlerini kapadılar, diğerleri daha iyi görebilmek için öne yaklaştılar. Hiç kimse uyarıda bulunmak için tek bir söz etmedi. Belki boşuna olduğunu biliyorlardı.

Belki denemek riskini göze almayacak kadar akıllıydılar.

Her şey çabucak bitti. Kalabalıktan toplu bir şaşkınlık nidası yükseldi, çünkü bir kafa, işin uzmanı tarafından uçurulduğunda kanın ne kadar uzağa fışkırdığını görmek gerçekten şok edici bir şeydir. Tatra kafanın yuvarlanmasına izin vermeden saçlarından yakaladı ve herkesin görmesi için havaya kaldırdı. Eğer yüzündeki son ifadeye bakılacak olursa—ki bu dalgın bir endişe ifadesiydi—reis kendisine neyin vurduğunu asla bilmemişti.

Boğazımı temizledim. Bir çift dışında tüm gözler üzerime çevrildi.

"Tebaamın kendi aralarında ve özellikle de benimle olan alış verişlerinde dürüst olmalarını beklerim. Vergiler her yıl toplanacak ve teslim edilecek—tamamı. *Bahane kabul etmem.*"

Anlayıp anlamadıklarını sormaya gerek yoktu. Anladıkları açıkça belli oluyordu.

"Kendi geleneklerinize uygun olarak, istediğiniz yöntemle yeni bir reis seçmekte özgürsünüz. Ancak dürüst birini seçtiğinizden emin olun, yoksa gelecek sene her şeyi tekrarlamak zorunda kalırım."

Birkaç kişi, belki de olası adaylar, endişeli bir şekilde yutkundu.

"Tahsildarım bir hafta sonra geri dönecek. Kayıtlarınızı düzeltmek ve bu ahmağın yıllar içerisinde kendisine ayırdığı kadarını tamamlamak için bu kadar süreniz var. Hazırlanın."

Mesaj verilmiş ve gösteri bitmişti. Atlarımıza bindik ve törensiz bir şekilde uzaklaştık.

"Bununla birlikte bugün dörtte dört oldu," dedi Alek. "Bu iş tekdüzeleşmeye başladı."

"Bana hep tekdüze gelmişti zaten."

"Fakat bu seferki şu doğum günü meselesiyle diğerlerinden farklıydı."

"Onun için daha çok ölüm günü oldu, maalesef."

"Yine de hayal gücü genişmiş."

"Yine de ona faydası olmadı."

"Katılıyorum, Lordum." Omzundan ve saçlarından çiçek yapraklarını silkeledi.

"Sıradaki domuz ahırının bir adı var mı?"

"Jarvinak, Lordum."

"Buradan ne kadar?"

"Üç ya da dört mil." Alçalmakta olan güneşin durumunu kontrol etti. "Yeterli zaman var. Beşte beşi deneyelim mi?"

Güneşe ben de bir göz attım. "Neden olmasın?"

Dördüncü dolunay 350

"Lord Sergei'nin grubu, muhafız kulelerine doğru yaklaşmaya başladı, Yüce Lordum," dedi uşaklardan biri nefes nefese.

"Çok güzel."

Bu bana ön avluya çıkmak için pek de fazla zaman bırakmıyordu. Tabi yatak odamın penceresinden çıkıp, duvardaki yuvalardan birine bir halat takabilir ve aşağı kayabilirdim. Geçen yaz Alek'le ve kale muhafızlarıyla spor olsun diye denediğimizde bunun sadece birkaç saniye sürdüğünü tespit etmiştik. Öte yandan, üzerimde, hareket etmeye değil gösterişe uygun olarak dikilmiş en şık giysilerim vardı. Ve yirmi metrelik bir duvardan, emniyetli olarak da olsa ip inişi yaparken görülmem konukları endişelendirebilir ve saygınlığımı zedeleyebilirdi. İnsanlara herhangi bir şey, özellikle de bu karşılama konusunda kaygı duyduğumu belli etmek olmazdı. Çabucak özel yemek odamın hemen dışındaki spiral merdi-

venlere yöneldim ve aşağı inmeye başladım.

Vergilerden gelen altın ve malzeme akışı tekrar sağlandıktan sonra kalenin restorasyonu büyük bir hızla ilerlemişti. Sanatkarlar, duvarcılar, marangozlar ve gerekli yeteneklere sahip olan diğerleri verilecek her işi yapmaya hazır halde, bir ziyafete koşan köpekler gibi belirmişlerdi. Yeteneklerini sonuna kadar kullanarak şatoyu üç yıl önceki o ilk gün kafamda canlandırdığım muhteşem haline getirmiştim. Hatta sonunda, her usta diğerlerinden daha iyi olduğunu göstermek için uğraştıkça sonuç benim hayal ettiğimden de öte olmuştu. Ancak yine de güzellik ve kullanışlılık arasında bir seçim yapılması gerekmişti ve bu yüzden bir yerden bir yere gitmek uzun zaman alıyordu. Nihayetinde burası hala bir kaleydi ve temelde savunma amaçlı düşünülmüştü ve içerde yaşayanların kolayca hareket etmeleri demek saldırganların da zorlanmayacakları anlamına geliyordu. (Bunun sonuçlarından biri olarak hiçbir zaman sıcak bir yemek yiyemedim. Baş aşçı ve mühendislerden biri bu sorun üzerinde çalışmaktaydı.)

Alek ve subaylarımdan bir kısmı büyük kapıda beni bekliyorlardı. Beni görünce hepsi hazır ola geçtiler. Bazıları zırh kuşanmıştı. Diğerleri görev elbiselerini giymişlerdi. Çoğunun üzerinde hayatları boyunca başardıkları büyük işleri gösteren madalyalar ve armalar vardı. Onlarla karşılaştırıldığında siyah ceketimin içinde sade görünüyor olmalıydım. Gerçi en iyi kalite kumaştandı ve içine giydiğim bembeyaz gömlek ve yelekle güzel bir tezat oluşturuyordu. Her ikisinin de düğmeleri gerçek incidendi. Boynumda dikkatle düğümlenmiş ve göğsümde asılı olan Von Zarovich yakutu ile aynı kan kırmızı renginde bir fular vardı.

Bir uşak daha içeri daldı. Tek kaşımı kaldırarak konuşması işaret ettim.

"Lord Sergei, asma köprüyü geçiyor, Yüce Lordum."

Başımın bir işaretiyle ortadan kayboldu ve grup sıraya dizildi: Solumda Alek Gwilym, sağımda Leydi İlona Darovnya. Kahyaları ve adamlarım arkamıza dizildiler ve büyük giriş kapısından dışarı doğru önlerinden ilerledim. Zamanlama iyi olmuştu. Sergei'nin sancaktarları demir kapının altından yeni geçiyorlardı. Biri sağa, biri sola açıldılar ve arkalarından diğerleri izledi ve her biri benim şeref kıtamdan bir asker tarafından karşılandı. Görüntünün sembolizmi orada bulunan herkes için oldukça tatminkar olmalıydı. Artık şatonun güvenliğinden sorumlu vekilharçlık görevini yürütmekte olan Alek, mükemmel bir gösteri hazırlamıştı.

Birden avluyu davulların, insanın kalp atışlarını hızlandıran aralıksız gümbürtüsü doldurdu. Boruların daha hafif sesleri de tam Sergei kapıdan geçerken onlara katıldı. Toplanmış olanların gözlerinin ikimiz arasında gelip gittiğini ve bu tarihi anda neler hissediyor olduğumuza ilişkin bir ipucu aradıklarını hissettim.

Sergei'nin ne hissettiğini anlamak kolaydı. İnsan, uzaktan bile, yüzünde duyguların, yaz güneşi altında bir dağ kenarında toplanmış fırtına bulutları gibi parladığını görebiliyordu. Von Zarovich'lere özgü siyah saçlar, yüksek elmacık kemikleri ve sert hatlara sahip bir çenesi vardı ama ailenin Van Roeyen tarafının etkisi yüz ifadesine yumuşak bir hava veriyordu. Annemin mavi gözlerini almıştı. Tanrılar adına, amma yakışıklı çocuktu. Bu fikir belli ki şatodaki genç kadınların tamamı ve yaşlı kadınların da çoğu da tarafından paylaşılıyordu.

Yaklaştıkça, pek çok kafa bir ona bir bana dönmeye başladı. Karşılaştırıyorlardı. Sineye çektim çünkü yapacak bir şey yoktu. Beklenmedik bir şey değildi bu: ben de öyle yapmaktaydım.

Daha genç, çok daha yakışıklı, sevecen ve neşeli—benim olmadığım her şey—Sergei dizginleri çekti ve atından indi.

Benim boyum daha uzundu.

İlerledi ve grubumuza bir adım kala zarif bir hareketle şapkasını çıkartarak tek dizinin üzerine çöktü. Bir adım ilerledim ve sağ elimi omzunun üstüne koydum. Kafasını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Mutlu, tasasız ve uzun süre önce kahramana tapınma olarak tercüme etmeyi öğrendiğim bir ifadesi vardı.

Bu beklenmedik bir şeydi. Bir yabancıda rastlanıldığında bu farklı şeydi ama kendi kardeşimden bu tepkiyi görmek—hiç karşılaşmadığım bir kardeş de olsa—tamamen farklı bir şeydi.

Sergei sağ elini benimkinin üzerine koydu ve berrak bir sesle selamlama sözlerini söyledi. Ardından adet olduğu üzere, kardeşlerin resmi olarak karşılaştıklarında söyledikleri, sadakat ve hizmet andını içti. Gerekli karşılığı verdim ve Sergei tekrar ayağa kalktı. Sonra kucaklaştık. Töreni izleyenler daha fazla kendilerini tutamadılar ve hep birden tezahürata başladılar.

* * * * *

"Böyle bir şeyin sonunda gerçekleşeceği kimin aklına gelirdi?" En küçük kardeşim birkaç saat sonra bana açılmaya karar vermişti.

Düzinelerce tanışma merasimi, ziyafet ve bitmek bilmeyen sorularla konuşmalar henüz enerjisini ya da neşesini tüketmemişti. Yaz ortası şafağı kadar taze görünüyordu.

"Anne babamızın belki," diye önerdim.

Gülümsemesi kahkahaya dönüştü. Kolayca gülüyordu.

Eğer gösteriş için ya da kendine olan güvensizliğini örtmek için olsa rahatsız edici olabilirdi. Ancak gerçekte özgür ve masum bir kalbin ve ruhunun temizliğinin bir sonucuydu. Benim savaş ve ölüm yıllarında kaçınılmaz olarak kaybettiğim şeyler.

"Demek istediğim, bunca zaman sonra buluşabilmiş olmamız," dedi.

"Yabancı olduğumuz söylenemez."

"Evet, ama mektuplardan okumak birlikte olmanın yerini tutmuyor. 'Sevgili Ağabey, bugün ava çıktım,' ya da, 'bu yıl elmalar iyi ürün vermedi,' ya da, 'fırtına bir sürü ağacı devirdi.' Bunlar bir insanı tanımanı sağlamıyor ki. Uzaklardayken benden gelen bu tür haberleri okumaktan bıkmışsındır herhalde."

"Bir asker evden gelen mektupları okumaktan asla bıkmaz. En ufak ayrıntı bile benim için büyük önem taşır ve anılarımı solmaktan kurtarırdı. Sana borçluyum ve istediğim gibi yanıt vermek için yeterli zamanı bulamamış olmaktan dolayı da üzgünüm."

"Ah, ama anlıyorduk. . . hepimiz. Başında bulunman gereken görevlerin vardı ve onlara tüm dikkatini vermemiş olsaydın. . . eh, savaşı yanlış taraf kazanabilirdi. Yokluğunu çok hissediyorduk, özellikle de annem, ama başka yerde sana daha çok gereksinim duyulduğunu biliyorduk. Başka hiçbir komutan senin kadar iyi bir iş başaramazdı."

Büyük ihtimalle, hayır, diye düşündüm. Ancak savaşa olan tutkum ve görevlerime bağlılığım, beni çocukluğumun evinden bir daha geri dönmemecesine uzaklara savurmuştu. Ne küçük kardeşim Sturm'un büyüdüğünü görebilmiştim. Ne Sergei'nin doğumu için orada olabilmiştim. Ne de bir insanın ailesinin yanındayken tattığı binlerce diğer küçük mutluluğu

tatmak için. Hatta dört yıl önce annemin ve babamın cenazeleri için bile gidememiştim. Ölümleri özellikle zorlu ve yakın çarpışmaların olduğu bir döneme rastlamıştı ve ayrılmam mümkün olmamıştı. Henüz mezarlarını bile görmemiştim. Aklımın bir köşesinde, onları otuz yıl önce son gördüğüm halleriyle hala yaşıyorlardı. Sergei'nin varlığı, bunun doğru olmadığı gerçeğini gözüme sokuyordu.

"Keşke annem burayı görebilseydi," dedi. "Burada nasıl bir güzellik yarattığını görmek ve buraya onun adını verdiğini bilmek. . . sanırım gururdan ve duyduğu onurdan dolayı gözyaşlarına boğulurdu."

"Ravenia Van Roeyen anısına, Ravenloft," dedim. Simsiyah saçlarını ve ben savaşa giderken mavi gözlerindeki gurur ve hüzün dolu bakışı hatırladım. Sergei'de ondan çok şey vardı. Belki dış görünüş olarak değil, çünkü babamın hatlarını almıştı. Ama davranışları ve konuşma biçimleri. . . bazen sesinde annemin sesinin izlerini duyar gibi oluyordum. "İsim verme törenine yetişememiş olman ne yazık. Leydi İlona yardımından mutluluk duyardı."

"Aslında yardım etmem uygun olur muydu, bilmiyorum, çünkü henüz rahip olarak atanmış değilim ve En Yüce Rahip Kir yaşadığı sürece de—daha uzun yıllar yaşar umarım—böyle bir şey olmayacak. Aklıma gelmişken ondan, sana ve Leydi İlona'ya mektuplar getirdim."

"O ufaklık nasıl bakalım?"

Sergei, Kir'den söz ediş şeklimden biraz rahatsız olmuş görünüyordu. Ben de bir zamanlar öğretmenlerim için böyle hissederdim.

"Hala görevine yakışacak kadar yaşlıymış gibi davranmaya çalışıyor mu?" diye ekledim.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Başını kaldırarak, gözle-

riyle yukarı doğru bir işaret yaptı. "Sen savaşlar için ayrılırken onun daha bir çocuk olduğunu unutmuşum. Evet, tabi, hala yaşlı görünmeye çalışıyor. Uzun bir sakal bıraktı ve bunun epey yardımı oluyor. Sınıfta kimse ona saygısızlık etmeye cesaret edemiyor. Çünkü cezanın ellerine cetvelle vurulmasından beter olacağını herkes biliyor."

"Sana ne ceza verdi?"

Sergei bu tahminime şaşırdı. Aynı anda hem sıkılmış hem de eğlenmiş görünüyordu. "Yüz fiili üç değişik dilde çekme." Kadehine uzandı ve bana doğru kaldırdı. "Peki ya sen? Ondan önceki rahip seni hiç cezalandırmış mıydı?"

"İhtiyar Zarak mı? Bir keresinde bütün sınıfın yerlerini kutsal suyla sildirmişti."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ya daha alçakgönüllü olmalıymışım ya da daha çok pisliğe katlanmam gerekirmiş. Öyle demişti. Beni daha alçakgönüllü yapmış mıydı bilmem, ama sonuçta yerler pırıl pırıl olmuştu. O günden sonra sınıfta daha dikkatli ders dinlemiştim."

"Seni o halde gözümün önüne getiremiyorum, Strahd."

"Belli ki Zarak'ın böyle bir sorunu yoktu. Belimi ve dizlerimi tekrar doğrultabilmem için bir hafta geçmesi gerekmişti."

Sergei yine güldü. Onun gülüşüyle, ben bile, bir zamanlar nasıl bir çocuk olduğumu hatırlayarak hafifçe gülümsedim. O çocuk artık sonsuza kadar kaybolmuştu.

Birlikte ilk yemeğimizi yediğimiz masanın üzerinden kardeşime bakım ve onda kendimi, olmam gereken halimle kendimi gördüm. Sergei'ye yaşadığı yaşamı çok görüyor değildim fakat benimki tamamen harcanmış, görev ve bağlılıkların gereklerine kurban edilmişti. Mümkün olduğu sürece en

büyük kardeş hep asker olurdu. İkinci, ailenin mülkleriyle ilgilenir, üçüncüsü ise tanrıların hizmetine adanırdı. Bu sınırlayıcı geleneğe karşı gelmek de mümkündü, ancak insan bununla yetiştirilip, bildiği başka hiçbir şey olmayınca, yaşamda başka şeylerin de olduğunu çok geç olana kadar fark etme fırsatı bulamıyordu.

Sergei'ye baktım ve tüm kayıp yıllarım için içimde yükselen bir öfke ve onun önündeki tüm yıllar için bir kıskançlık duygusuna kapıldım. Yine de ondan nefret edemiyordum. O da geleneklerle bağlanmıştı. Ve benim gibi onun da karşı gelmeye hiç niyeti yoktu. Tanrımızın kilisesine hizmet andı içmişti ve bu durumdan memnundu. Kızgınlığım sonunda onun körlüğüne karşı bir tür acıma duygusuna dönüştü. Belki bir gün o da nasıl yönlendirildiğini fark edecek ve şimdi benim hissettiğim gibi hissedecekti.

"Her şey yolunda mı, ağabey?" diye sordu, tavrımdaki değişiklikten ve uzun süren sessizliğimden kaygılanarak.

Ona açıklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Henüz çok *gençti.*

* * * * *

Sergei'nin kılıcı ölümcül bir hızla indi. Kendi kılıcımın yüzüyle son anda ve ucu ucuna bloke ederek beni uzunlamasına ikiye bölmesine engel oldum.

Güçlüydü ama aynı zamanda ne zaman duracağını da iyi biliyordu. Bunu da tam zamanında uygulayarak hançerimin bağırsaklarına saplanmasından kurtuldu. Geriye doğru dans ederek, yabancısı olduğum bir savunma duruşu aldı ve genç bir kurt gibi gülümsedi. Daha az tecrübeli bir savaşçı ileri atılabilirdi ancak ben onu inceleyerek mesafemi korudum. Üst

kısma gelecek bir saldırıya karşı hazırlanmıştı ama sadece önden gelirse. Ayaklarının duruşu hızlı bir dönüş için uygun değildi.

Sol tarafına saldırır gibi yaptım ve son anda yön değiştirerek sağına daldım. Umduğum gibi kendisini korumayı başaramadı. Gardının altından girdim, kılıç tutan elini, kendiminkiyle yana açtım ve hançerimi hafifçe karnının tam ortasına bastırarak durdurdum. Tek bir sert hareketle kalbine kadar itilebilirdi.

Gördü ve tekrar gülümseyerek teslim olduğunu belirtti. Ayrıldık, eğilerek birbirimize selam verdik ve alkışlar duyuldu.

Demek iş buraya varacaktı, diye düşündüm. *Yirmi yıllık savaş eğitimi saraydaki tavus kuşlarını eğlendirmek için kullanılıyor.*

Haksızlık ediyordum. Bizi izleyenlerin çoğu benimle birlikte savaşmış olan askerlerden oluşuyordu. Tepkileri canımı sıkmıştı çünkü muhtemelen hepsi Sergei'yi çok az farkla yenebildiğimi görmüşlerdi. Zorlukla nefes aldığımın ve yüzümden yağmur gibi akan terin farkındaydım. Sergei hala oldukça dinç görünüyordu ve sadece birkaç dakika sonra Alek'e kendisiyle bir maç yapıp yapmayacağını sordu.

Teklifi derhal kabul edildi. Alek hızlı ve teknik olmasına rağmen tedbirliydi de. Sergei'nin gösterdiği birkaç açıklığa saldırmayı reddetti. İlk dakika karşılıklı birbirlerini tartmak ve çeşitli aldatmacalar denemekle geçti. Daha sonra Sergei üç hamlelik bir atağa girişti ancak Alek bunu doğru okuyarak kılıcı ve hançeriyle mükemmel bir şekilde karşılık verdi. İkinci komutan olmayı bırakıp, kale vekilharcı haline geldiği süre içerisinde kendisine yumuşamak için izin vermemişti. Belki artık muhafızları çalıştırmak ve hizmetçilerle oynaşmak dışında yapacak bir işi olmadığı için, her gün savaş talimi yapa-

rak vücudunu çalıştırıyordu. Ve bu da belli oluyordu.

Yıldırım gibi bir blok, hançerle bir aldatmaca ve geri kesiş—Alek'in kılıcı tam Sergei'nin karnına dokunduğunda durdu.

"Öğrenecek çok şeyim var," dedi Sergei yüzünden bir türlü eksilmeyen gülümsemesiyle.

"Savaşçılarımla aynı seviyede hatta pek çoğundan daha iyisiniz, Lordum."

Tekrarlanan alkışlara bakılırsa diğerleri de aynı fikirdeydi.

"Belki bir gün ağabeyimin yarısı kadar iyi olabilirsem o zaman kendimi savaşçı demeye layık göreceğim," dedi ve başıyla bana selam verdi.

Ben de başımla karşılık verdim. Benden beklenen buydu. Tavus kuşlarının herhangi biri kadar pohpohlayıcıydı. Ancak Sergei içtendi. Diğer taraftan tavırlarını alaycı olarak yorumlamam da mümkündü. Beni yenmeye ne kadar yaklaştığını o da biliyordu. Birkaç haftaya kalmaz, hele de Alek'den ders almayı sürdürürse, Barovia'daki en iyi savaşçı olurdu.

Kılıç oyunları sabahın erken saatlerinden beri devam ediyordu ve artık güneş avlu duvarını aşmaya başlamıştı. Öğlen yemeği için henüz çok erken olmasına rağmen uşaklara üstü yemeklerle dolu bir masa hazırlamalarını emrettim. Bir dizi maçtan sonra daima kurtlar gibi acıkırdık. Sergei ve diğerleri hamleleri ve stilleri konusunda tartışırken, ben masaya doğru yürüdüm ve bir parça kumaşla terimi sildikten sonra, sulandırılmış buzlu şarapla susuzluğumu giderdim. Balinok dağlarının bu yüksek kısmında, yılın bu zamanında buz bulmak, güneydeki daha sıcak bölgelerde olduğu gibi büyük bir lüks değildi ama bana hala öyle gibi geliyor ve büyük keyif veriyordu.

"Lordum Strahd," diyen bir kadın sesi duyuldu.

İçkimi bitirdim ve kupayı bekleyen bir uşağın eline tutuşturdum. Yaklaşmakta olan kadın ilk bakışta tanıdık değildi, ne de giysileri huzuruma çıkmak için uygundu. Perişan elbiseleri toz içindeydi ve gözleri uykusuzluktan kırmızı ve şişmişti.

"Falov'du, değil mi?" Kadının komutam altındaki teğmenlerden biri olduğunu belli belirsiz hatırladım. Diğerleri gibi o da eve gitmesi ya da Barovia'da bir hayat kurması için serbest bırakılmıştı. İnce, zincir zırhının üstüne giymiş olduğu koyun derisi yeleğinden, yeni topraklarda kalmayı ve askerler yerine koyun sürülerini yönetmeyi tercih etmiş olduğu sonucunu çıkarttım.

Başını eğerek selam verdi. "Evet, Lordum. Aniden çıkıp geldiğim için bağışlayın—"

"Önemli değil. Sorun nedir?"

"Eşkıyalar, Lordum."

"Ne olmuş eşkıyalara?" Dağlar onlarla doluydu. Bu yeni bir haber sayılmazdı. Adamlarım zaman zaman, tıpkı şatodaki fare yakalayıcıların çalıştığı gibi, sığınaklarına baskınlar düzenliyorlardı. İnsan asla haşaratın tamamını yok etmeyi umamazdı ama sayılarını azaltmak ve güçlenmelerini engellemek için bu gerekliydi.

"Büyük bir grup, Lordum. . . Başlarında da Kızıl Lukas var."

İşte bu ilgimi çekmişti. Bu kaçak iki yıldan uzun süredir sorun çıkartıyor, soygunları ve cinayetleriyle, yasalarımla alay ediyordu. "Emin misin?"

"Evet, Lordum. Kendi gözlerimle gördüm. Buralarda onun gibi saçı olan başka kimse yoktur. Kızıl bir ateş gibiydi."

"Neredeler?"

"Yarım günlük at sürme mesafesinde."

"Peki ama şimdi orada mıdır?"

"Aynı yerdedir, eminim. Onu izlemesi için birkaç kişi görevlendirdim. Ama saldırmak için yeterli sayıda değiliz. Lordumuzun onu yakalamamıza yardım için bir miktar asker verebileceğini umuyorduk."

"Yardım mı? Onu yakalamanıza yardım için asker vermeye hiç niyetim yok, Falov—"

Karşı çıkmak için ağzını açtı ama bir şey söylemesine fırsat vermeden devam ettim.

"Onun idam edildiğinden emin olmak için bizzat peşinden gideceğim."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, yüzündeki hayal kırıklığı coşkuya dönüştü. "Teşekkürler, Lord Strahd." Şato efradından başkalarını yapacağı gibi, böyle bir temizlik işinin benim statümdeki birine uygun olup olmadığını sorgulamadı. Kendisi de bir zamanlar bir asker olduğu için, iyi bir kavga vaadine dosdoğru koşmak istememi anlıyordu.

"Bu, bir hamamböceğini ezmek için bir dev göndermeye benziyor," dedi Alek, birkaç dakika sonra durumu kendisine açıkladığımda.

"O kadar küçük bir hedefin üstüne basmak için becerikli bir dev gerek," diye karşılık verdim. "Bu iş pek de yaz ortası çiçek festivali sayılmaz. Kızıl Lukas'ın peşinden gidiyoruz."

"O kim?" diye sordu Sergei.

Alek ona haydutun son zamanlarda işlediği suçları anlatmaya başladı. Bunların arasında bir çiftçi köyünde en az elli kişinin öldürülmesi de vardı. Hayatta kalan birkaç kişi, Kızıl'ın köyü yakmadığını çünkü önünde sonunda başkalarının gelip yerleşeceğine ve gelecek yıl kendisine yine eğlence çıkacağına karar verdiğini söylediler. Küçük kardeşim haklı ola-

rak dehşete kapıldı ve gelmek istediğini söyledi. Evet dediğimde hiç de vakur olmayan bir sevinç çığlığı attı.

"Kan dökmek için hiç bu kadar hevesli olmuş muydun?" dedi Alek, hazırlıklar için kaleye doğru yürürken.

"Hala öyleyim, Komutan. Halimden belli olmuyor mu?"

Bana baktı ve soluk gözleri bir an benimkilere kilitlendiğinde bir gülümsemeyle parladı. "Evet, Lordum. Siz söyleyince fark ettim. Umalım da Kızıl Lukas, vasiyetini hazırlamış olsun."

Kılıç oyunları için hazırlanmış olan soğuk etler çabucak yolculuk için paketlendi. Bir saat içerisinde hazırlanmış ve Svalich yolunun kuzey batı kolunda yola koyulmuştuk.

* * * * *

Kızlı Lukas mükemmel bir sığınak seçmişti. Ghakis dağının yamacında, aşağıdaki vadiye ve yola hakim bir yerdi. Vallaki köyünün tamamı görülebiliyordu. Bu taraftan gelecek bir saldırı, ona ve adamlarına hazırlık yapmak için yeterli zamanı tanıyacak kadar önceden tespit edilebilirdi. Ayrıca bu bölgede zemin de daha engebeliydi ve bir kez yoldan ayrıldıklarında atlılar büyük bir dezavantaj içinde oluyorlardı.

"Manzara çok güzel," dedi Sergei. Barovia'ya doğudan gelmişti ve ülkenin bu kısmını henüz görmemişti. Babamın şerefine isimlendirdiğim Zarovich gölüne tepeden bakıyorduk. Gölün arkasında, zirveleri karla kaplı Baratok dağı yükseliyordu. Bu açıdan bakınca dağın tüm görüntüsü, gölün durgun yüzeyine yansıyordu.

Alek Gwilym, manzaraya aldırmadan sola, ilerlediğimiz yöne doğru bakmaktaydı. "Daha ne kadar var?"

"Kuş uçuşu bir mil," diye yanıtladı Falov, alçak sesle ko-

nuşmaya özen göstererek.

"Peki, asker yürüyüşü?"

"İki mil."

"Daha yakındalar. Kokularını alabiliyorum."

Atlarımızı Falov'un köylülerinin yanına bırakıp, askerlerin büyük kısmına da yolun hemen kenarındaki bir korulukta beklemelerini emrettiğimizden beri hiçbir şeye rastlamamıştık. Hava o kadar durgundu ki en ufak bir ses bile uzak mesafelere taşınabilirdi. Bu yüzden haydutları uyandırmamak için askerleri daha fazla yaklaştırmamıştık.

"Dahası var," dedi Falov. "Dinleyin."

"Ben hiçbir şey duymuyorum," diye fısıldadı Sergei.

"Evet, Lordum. Kuşlar ötmediklerinde genellikle bunun bir sebebi vardır."

İçgüdülerim bana gizlilik için artık çok geç olduğunu söylüyordu. Diğerleriyle birlikte ben de kılıcımı çektim.

Ve tam da zamanında.

Haykırarak ve kükreyerek, saklandıkları yerden fırladılar ve çılgınca üstümüze atladılar. Alek en öndeydi ve ilk ona saldırmışlardı. Ancak kılıcıyla karşılamayı ve cevap vermeyi başardı. Daha sonra onu gözden kaybettim: Kendi sorunlarımla baş başaydım.

Bir heykel, konu aldığı canlıya ne kadar benziyorsa antrenman maçları da gerçek savaşa o kadar benzer. Görünüşleri aynı olabilir ancak biri soğuk taştandır diğeri ise canlı; hareket eder, size tepki verir. Beni gözüne kestirmiş olan iki adamın biraz savaş tecrübeleri vardı ama disiplinsizlerdi. Böyle amatörlerdense iyi eğitilmiş askerlerle karşılaşmayı tercih ederdim çünkü bunlar sıklıkla tehlikeli biçimde beklenmedik davranışlar sergilerlerdi.

Belki de zayıf yanım olduğunu düşündüğünden önce so-

lumdaki saldırdı. Kılıcımı kaldırıp yana doğru ittim ki onun kılıcı aşağı doğru boylu boyunca kaysın. Sonra, o daha uzaklaşmaya fırsat bulamadan, hançerimi kaburgalarının arasına sokuverdim. Girmesi gerektiği kadar derine saplanmadı. Ne de yeni bir deneme için geri çekmeyi başarabildim. Paltosunun altına zırh giymiş olmalıydı. Dahası bıçaklandığını fark etmişe benzemiyordu.

Arkadaşı üstüme atladı ve beni yere düşürdü. Dizlerinden biri böğrüme dalarken nefesimin kesildiğini hissettim ancak gardını açmıştı. Nefessiz halimle bile kılıcımın kabzasını suratına geçirebildim. Kırılan kemikleri hissettim ve kan burnundan fışkırmaya başladı.

Birinci adam, hançerim yan tarafına garip bir şekilde asılı halde, kılıcını kafama doğru indirmek üzere havaya kaldırdı. Üzerimdeki adamla yana kaçmam olası görünmüyordu. Umutsuz bir şekilde arkadaşını elbiselerinden kavradım ve çekerek bir kalkan gibi aramıza sürükledim. Kılıç yanlış kafatasına gömüldü. Tabi onların açısından bakılınca. Hoş bir ses değildi. Benden değil de başkasından çıktığı için memnundum.

Kalkanımın bedeni üzerime yıkıldı. Hala nefes alamıyordum. 'Ölü gibi ağır' deyimi gözümde bambaşka bir anlam kazanmıştı. Onu iteleyerek ve homurdanarak sonunda toparlandım ve diğer adamın olduğunu umduğum yöne doğru üzerimden fırlattım. Heyhat, düşündüğüm yerde değildi ve çabam boşa gitti.

Bir şey yan tarafıma çarptı. Ve lanet olsun, tam da Ba'al Verzi'nin vurduğu noktaya gelmişti. Biraz daha nefesim kesildi ve kendi etrafımda dönerek kılıcımı kafamı korumak için yukarı kaldırdım. İyi ki de böyle yapmışım. Aksi takdirde ikinci darbesi kafamı uçuruverecekti. Bloke ettim ve ileri ve

aşağı doğru hamle yaptım. Sonunda omuzlarından birini yaralamıştım.

Bu ona yetmişti. Dönüp kaçmaya başladı.

Böyle bir kavgada onurun yeri yoktur. İnsan bir hamamböceğini dururken mi yoksa kaçarken mi öldürmek daha onurludur diye düşünmez. Hamamböceği hamamböceğidir ve amaç basit bir şekilde onu öldürmektir. Beş adımda bu iki ayaklı örneğe yetiştim. Altıncı adımda ayaklarımın dibinde son nefesini veriyordu. Onu izleyerek zaman kaybetmedim. Hemen kılıcımı bedeninden çıkartıp, yan tarafından hançerimi aldım ve diğerlerine yardım etmek üzere döndüm.

Alek görünürde yoktu. Sergei bir adamı öldürmüş diğeriyle uğraşıyordu. Falov dizlerinin üzerinde oturmuş bir eliyle kolunu tutuyordu. Yüzü bembeyazdı. Arkasında ona saldıran adam, boğazında bir bıçakla hareketsiz yatmaktaydı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Falov ve kemerinde asılı olan boruya uzandı. Zorlukla öttürerek diğer adamlara gelmeleri için işaret verdi. Geç gelmeleri hiç gelmemelerinden iyidir.

"Komutan Gwilym nerede?"

Falov eliyle yolun ilerisini işaret etti. Yüzünü buruşturdu ve onun da yaralanmış olduğunu ama durumunun çok kötü olmadığını anladım. Sergei hala başının çaresine bakabiliyordu. Aslında adamla oyun oynuyor gibi görünüyordu. Adamı ona bıraktım ve Alek'i bulmak için aceleyle ilerledim.

İlerde bir cesetle daha karşılaştım. Yol burada sert bir viraj yapıyordu. Dış tarafı beyaza boyanmış taşlarla işaretlenmişti. Bu gerekliydi çünkü taşların ötesi uçurumdu. Adam bir kılıç yarası alarak ölmüştü—böyle bir yara izi bırakan başka çok az silah vardır. Ancak ne onu öldüren kılıç ne de Alek görünürlerde yoktu. Haydutun kılıcında kan izi de yoktu. Bu

da iyi ihtimalle, vekilharcımın hala hayatta olduğu anlamına gelirdi.

İzler, doğru dürüst okunmayacak kadar karışıktı. Toz ve otlar kayaların dibine kadar karmakarışık olmuştu. Yolun ilerisine doğru giden hiçbir iz yoktu. Alek uçuruma. . .

Kenardan aşağı doğru baktım ve onu buldum. Kollarını açmış, sırtüstü bir kaya çıkıntısının üzerinde yatıyordu. Çıkıntının ucuna doğru epey kaymıştı ve her an daha da kayabilirdi. Uzun sürmezdi. Hemen ayağının altında açı tam doksan dereceye dönüyor ve aşağı doğru gidiyordu. Dibini göremiyordum.

"Yetiştim," dedim ne karnımın üzerine yatarak ellerimi ona doğru uzatırken. "Hayır, yukarı bakma, ben sana doğru gelirim."

Ufak hareketi bir el mesafesi kadar kaymasına neden oldu. "*Gelme*," dedi kenetlenmiş dişlerinin arasından.

Tartışarak zaman kaybetmedim ve yavaş yavaş uzandım. Ayaklarımı yukarıdaki taşlara takmıştım. Çakıl taşları düşerek Alek'in saçlarına takıldılar.

"Gelme, Strahd, seni de aşağı çekeceğim."

Parmaklarım bileğini kavradı. Şimdi sıra diğerinde.

Altındaki toprak kımıldadı. Birazcık daha kaydı. Daha sıkı kavradım. "Hareket etme, lanet olası."

O etmedi ama toprak irademe aynı ölçüde boyun eğmiyordu. Botlarının topuklarının altından bir parça kayıp gitti. Birkaç saniye sonra uzaktan gelen bir çarpma sesi duyduk. Bir şeyler mırıldandı, belki bir dua ve sonra bir ceset kadar hareketsiz kaldı. İşe yaramamıştı. Biraz daha aşağı kaydı ve ben de onunla beraber gittim. Ayak bileklerim ve kolum ikimizin toplam ağırlığını taşımaktan ağrıyor, kulaklarımın arasına hücum eden kandan dolayı başım dönüyordu.

"Bırak. . . gideyim," dedi güçlükle.

Daha da sıkı kavradım. Yardım istemek için bağırmaya cesaret edemiyordum. Dengemiz o kadar inceydi ki her şey onu alt üst edebilirdi.

"Bırak da tek başıma öleyim, Strahd."

"Hayır."

"Ölümüne sebep olmak istemiyorum, Lordum."

"Kes sesini."

Bir kayma daha. Eldivenlerim terden sırılsıklam olmuşlardı. Parmaklarımı artık hissetmiyordum. Sadece bacaklarım ve boynumdaki acıyı hissediyordum.

Ayaklarımı taktığım taşlar gevşedi. Birazcık. Tüm vücuduma yayılan bir titremeye neden oldu ve Alek'e de etki etti. Bir parmak kadar daha kaydı. Tüm duyabildiğim zorlukla alıp verdiği nefes ve kenardan uçan çakılların uzaklardan gelen tıkırtılarıydı.

Boştaki eli yavaşça beline doğru ilerledi. Sanki vücudundan ayrı bir parçaymış gibi hareket ediyor, kol giderken vücut hiç kımıldamıyordu. Parmakları açıldı ve kemerine takılı olan bir bıçağı kavradı.

"Alek, *hayır*."

"İkimizdense, ben tek başıma."

Bir an ter gözüme doldu. Hiçbir şey göremedim. Tekrar gözümü açtığımda Alek bıçağı çekmiş yukarı kaldırıyordu. Tek yapması gereken elime batırmaktı. O zaman onu daha fazla tutamazdım.

"Kanımı mı dökeceksin, Komutan?"

"Eğer geri kalanını kurtaracaksa, bir ya da iki damlasını."

"Men ediyorum!"

"Öyleyse itaatsizlik edeceğim."

"Alek, bunu yaparsan ben de kendimi bırakırım. Yemin

ediyorum."

"Bunu yapmamalısın." Ancak tereddüt etmişti. Benim istediğim de buydu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümü parçalayabilirdi. Kaslarım, kemiklerden ayrılacakmışçasına gerilmişlerdi; kemiklerin kendileri de neredeyse kırılacaklardı. Ancak yine de biraz daha dayanmak zorundaydım.

"*Strahd!*" Sergei'nin sesi. Kısık, şaşkın, korkmuş.

"Ayaklarımı yakala, evlat."

Sergei itaat etti. Ayak bileklerimden sıkıca kavradığını hissettim. Aynı zamanda ben de Alek'in diğer bileğini yakalamayı başarmıştım.

"Tırman ya da öl," dedim.

Alek tırmanmayı seçti. Dönmeye çalışırken ayağının altından daha fazla toprak kayıp gitti ancak dizleriyle kendisi yukarı itmeye yetecek kadar güç kazandı ve kemerimden yakaladı. Ağırlığı beni toprağa yapıştırdı. Bir an için yüzüm toprağa gömüldüyse de sonra aniden üstümden kalktı. Sergei'nin homurdandığını duydum ve cehennemden yukarı çekildiğimi hissettim. Bir saniye sonra üçümüz, yolda, güvende ve köpekler gibi soluyarak, sersemlemiş bir halde oturuyorduk.

* * * * *

"Tabi ki isteyerek olmadı, Lordum. Aşağılık domuz beni, tavadan gözleme kaydırır gibi üzerinden atıverdi. Ben de uçtum. Her an uçurumun başında belirip işimi bitirmesini bekliyordum, derken sen geldin."

"Sen onun işini bitirmişsin," dedim adamların karşımızdaki uçurum kenarına dizdikleri cesetlerden birini göstererek.

Alek bana sert bir bakış fırlattı. Bu bakışla çok şey söylü-

yordu. Büyük oranda kendimi riske attığım için azarlama ve bir miktar da her şeye rağmen bunu yapmış olduğum için minnet. Tek tepkim omuzlarımı silkmek oldu.

Adamların üçte birini geride tutmuş, diğerlerini de Kızıl Lukas'ın haydutlarından kalanları bulmaları için dağlara göndermiştim. Herhalde bütün gece araştırmaları gerekecekti ama bu onlara iyi gelecek bir egzersizdi.

Falov yarasına baktırıyordu. Kılıç tutan kolunu birkaç hafta kullanamayacaktı ancak yara temiz bir şekilde iyileşecek gibi görünüyordu. Benim yaram ise ciddi değildi. Bu kez bıçak büyülü olmadığından zırhım kesişin gücünü azaltmıştı. Öldürdüğüm adam ise zırhçı seçiminde benim kadar talihli değildi. Ciddi dövüşte mümkün olan en iyi korunmaya sahip olmaya her zaman değerdi.

Sergei tek tutsağımızı sorgulamakla meşguldü. Savaşırlarken gördüğüm adamı bayıltmayı başarmıştı. Adam kendisine gelmişti fakat beklendiği gibi, işbirliği yapmaya yanaşmıyordu.

"Onu Leydi İlona'ya bırakabiliriz," dedim. "Konuşmasını sağlayabileceğinden eminim."

"Leydi İlona'nın beş metre yakınına bile yaklaştırmaktan yana değilim, Strahd. Tabi tepeden ayağa zincirlenmediği sürece."

"Tam olarak o şekilde sunulacağından emin olabilirsin."

Adam Leydi İlona hakkında bir küfür savurdu ve kardeşimin haşin bakışları üzerine çevrildi. Sergei sanki adama vuracakmış gibi bir adım ileri atıldı sonra kendisini kontrol ederek yumruğunu gevşetti.

"Niye devam etmiyorsun?" diye sordum. "Ben de vurmak istemiştim ama şu anda hareket edemeyecek kadar yorgunum."

"Bir hayvandan çok da farklı sayılmaz," dedi Sergei, "ve bu tür şeyleri anlamasını beklemek yanlış olur. Ayrıca dövülmek de onu öğrenmek için uygun bir ruh haline sokmayacaktır."

"Kir sana iyi öğretmiş. Leydi İlona burada olsa, o da buna benzer şeyler söylerdi sanırım."

Sergei dönerek bana minnet dolu bir bakış attı. "Teşekkürler, ağabey." Adamı gerçekten iyice benzetmek istiyordu ve bu doğal isteği karşısında kendisini kötü hissediyordu. Bu ikilem, görünüşe göre savaşçı-rahiplerin daima kafasını karıştırıyordu. Neyse ki ben sadece savaşçılıkla sınırlıydım. Bu tür ahlaki sorunlar hiç ilgimi çekmiyordu.

"Onu sorgulamaya götürmeye hiç gerek yok, Lordum Strahd," dedi Falov bize doğru yaklaşarak. Kolu askıya alınmıştı.

"O neden? Kim olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım. Şu sıkı sıkı bağladığı başlığı çıkartın da hepimiz emin olalım."

Sergei adamlardan birine işaret etti ve adam da tutsağın başlığını çekti. Pislik ve tere bulanmış olmasına rağmen saçlar sonbahar günbatımı gibi alev alevdi.

"Kızıl Lukas'ın ta kendisi," dedi Alek. "Ve sen onu canlı yakalamışsın." Sergei'ye yeni bir saygıyla baktı.

Sergei zafer kazanmıştan çok şaşırmışa benziyordu. Haber adamların geri kalanı arasında hızla yayıldı ve birkaç dakika boyunca herkes gelip sırtını sıvazlayarak Sergei'yi kutladı. Gerçi onun seviyesindeki bir soyluya bu şekilde davranılması uygun değildi yine de sesimi çıkartmadım. Bazı zamanlarda belli bir miktar samimiyete izin vermek askerlerin morali açısından daha doğruydu. Bu da o zamanlardan biriydi.

"Ona ne olacak?" diye sordu Falov.

"Derhal idam," dedim.

Bu Sergei'yi şaşırttı. "Ama önce sorgulanacağını sanıyordum."

"Ona tek sormak istediğimiz Kızıl Lukas'ın yeriydi. Artık yanıtı bildiğimize göre onunla zaman kaybetmeye gerek yok."

"Ama yasalar, gelenekler—"

"Burada yasa benim," diye hatırlattım. "Eğer başka itirazın varsa bunları ortadan kaldırdığı köyde öldürülenlerin hayatta kalan yakınlarına saklamanı öneririm."

Sergei dönüp Lukas'a baktı. Adam bize doğru tükürdü fakat kısa düştü.

"Alek, eğer kendini toparlayabildiysen lütfen işleri yoluna koy. Falov, adamlarının bir kısmı haberleri yayabilir mi? Kamıtı, bozulmadan taşıyabilecekleri bir şeyin içine koyacağız. Yarın hareket edebilirler."

"Lordum, bizzat onlarla birlikte gitmekten mutluluk duyacağım. Ata binmek için iki ele ihtiyacım yok."

"Mükemmel. Onu Vallaki'ye ve biraz önce sözünü ettiğim köye mutlaka götür ki insanlar görsün."

"Neyi görsünler?" diye sordu Sergei.

"Kızıl Lukas'ı," dedi Alek. "Ya da en azından sirkeye batırılmış kafasını."

"Onu tüm ülkede o şekilde gezdirmeyi mi planlıyorsunuz. Bu barbarca."

İç geçirdim. Sergei yerel huzuru sağlama sanatı konusunda tam bir çömezdi. "Bu gerekli, kardeşim. Böylelikle sadece, potansiyel hırsız ve katillere suçlarını cezasını göstermekle kalmıyor aynı zamanda sıradan halka korkmaları gereken suçluların sayısının bir azaldığını da bildirmiş oluyoruz. Bence hepsi de meşhur Kızıl Lukas'ın öldüğünün somut ka-

nıtını görünce rahat bir nefes alacaktır. Ve kafasını sokak sokak gezdirmek bunu sağlamanın, benim bildiğim en iyi yolu."

Beklediğim gibi Sergei söyleyecek başka bir şey bulamadı ancak durumun gereklerinden memnun olmadığı belli oluyordu. Onunki gibi bir merhamet bir rahip için çok uygundu. Ancak bir yönetici bu kadar müsamahakar olamazdı.

İyi ki, diye düşündüm, *kaderi rahip olmak.*

Bölüm Üç

Altıncı Dolunay, 350

"Sergei, kişisel acını ifade etme isteğini anlıyorum, fakat tüm Barovia'nın aynı şeyi yapmasını beklemek gerçekçi olmaz. Olay, çalışarak geçirilmesi gereken zamanın ziyan olmasına dönüşecek."

Sergei ellerini masamın üzerine koydu ve öne eğildi. "Bana defalarca halkın önünde uygun davranışı sergilemek gereğinden söz ettin. Şimdi Kir'in vefatının önemsenmemesi kiliseye ve onun temsil ettiği her şeye saygısızlık anlamına gelmez mi? Tanrıların En Yüce Rahip Kir'i almalarına karşı, halk önünde bir üzün-

tü ve kabullenme gösterisi, inançlarını tazeleyecek ve senin iktidarına olan güveni de perçinleyecektir."

Leydi İlona Darovnya'ya uzun ve acı dolu bir bakış attım. Bastırılmış bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bu konuda tamamen tarafsız kalacağı anlamında başını iki yana salladı. Bunu devletle kilise arasında olduğundan çok iki kardeş arasındaki bir çatışma olarak görüyordu. Aksi takdirde açıkça Sergei'nin tarafında olurdu.

Sergei bakışmamızı gördü ve gözlerini bana dikerek bekledi. Fakat, tanrılar adına, o kadar genç ve dürüsttü ki. Görüşlerinde tamamen samimi olduğunu bilmesem ona kızabilirdim. Benimle tartışması kişisel çıkarları için değildi—böyle olsa onu bir gerekçe göstermeden reddedebilirdim. Ancak o, başkalarının ihtiyaçları olarak algıladığı şeyler için uğraşıyordu. Bu tür ihtiyaçları karşılamaya çalışmaktan bir iyilik geldiğini hiç görmemiştim. Diğer taraftan söylediklerinin gerçekten de mantıklı bir politik yanı vardı. Beni ikna etmenin en iyi yolunun bu yönden geçtiğini biliyordu.

Saklamaya gerek görmediğim bir memnuniyetsizlikle pes ettim. İkna olmuş olmam bu durumdan zevk alacağım anlamına gelmiyordu. "Pekala. Jestini yap bakalım. Önümüzdeki haftanın ilk gününü Kir için ulusal yas günü ilan edeceğim. Sanki çiftçiler bunu *tuika* stoklarını silip süpürmek için fırsat bilmeyeceklermiş gibi. Ertesi günü de bu sefahatten ayılmaya çalışarak geçirecekler.

"Yapma, Strahd—" diye başladı.

Elimi sallayarak onu susturdum. "Onları senden daha iyi tanıyorum. Sen jestini yapacaksın ama her elli kişiden birinin bile bunu senin amaçladığın biçimde algılayacağından şüpheliyim. Nasıl zengin bir insan tüm diğer insanların da zengin olduğunu düşünürse, zeki bir insan da tüm diğerlerinin ken-

disi gibi Tanrı vergisi bir zekaya sahip olduklarını sanır. Her ikisi de dünyanın gerçekleriyle karşılaştıklarında korkunç bir şaşkınlığa uğrarlar. Sen ise, benim sevgili kardeşim, dindar bir adamsın."

Sonunda biraz geri çekildi ve hafifçe güldü. Kendisine. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Gerçi ben herkesin dindar olmadığının farkındayım. Ancak sana şunu söyleyebilirim ki bugün dindar olanlar için büyük bir önem taşıyacak. Ve belki zahmetli işlerinden uzakta geçen bir gün, olmayanların bir kısmını da dindar yapmaya yarar. Belki sana bile bir yararı dokunur, Strahd."

Bunu söyleyen başkası olsa kırbaçlatırdım fakat bu, Sergei'nin her zamanki iyi niyetli şakalarından biriydi. Üstünde durmadım. "O halde her şeyi organize et bakalım. Katibime uygun bir şeyler yazmasını söyle. Ben daha sonra imzalarım."

Solgun yüzü minnetle kızardı. Kir'in zamansız ölümünün haberi pek çokları için acı ve ani olmuştu, ancak Sergei özellikle kötü etkilenmişti. Genç rahiple birbirlerine çok yakınlardı. Hem eğitiminin zorunlulukları nedeniyle, hem de aralarındaki samimi arkadaşlıktan. "Teşekkürler, ağabey," dedi ve ayrılmadan önce beni o meşhur gülümsemelerinden biri ile kutsadı.

"Umarım köylüler gibi siyah kol bandı takmamı beklemiyordur," diye mırıldandım İlona'ya.

"Siyah giymeniz yeterli olur, sanırım," diye yanıt verdi. "Aslında bu halinizle aşağı yukarı uygun sayılırsınız."

"Siyah giymekten hoşlanıyorum."

"Size yakışıyor da, Lordum." Leydi İlona da cübbesinin gök mavisini kapatan ince, neredeyse şeffaf bir siyah tül giyinmişti. Ona pek yakışan bir renk değildi ve bundan hafif

bir şekilde rahatsızlık duymaya yetecek kadar kibire ancak sahipti. "Gerçekten de Kir için bir günlük yasın bu kadar büyük bir zaman kaybı olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Sanırım değildir, ancak insanların her istediklerinde aletlerini atıp eğlenmeye gidebileceklerini düşünmelerini istemiyorum. Aksi takdirde sonu gelmeyen tatillerle baş edemez hale geliriz."

"Bu günün eğlenmek için değerlendirileceğini sanmıyorum, Lordum."

"Öyleyse Alek'le konuşmalısın. Onun gittiği ülkelerden birindeki geleneğe göre ölenin yakınları, cesedi bir köşeye koyup, dans, şarkı ve şarapla öyle bir parti yapıyorlarmış ki sonunda kendileri de neredeyse kaybettikleri yakınlarıyla aynı hale geliyorlarmış."

"Bu kulağa benim duyduğum bazı törenlerden kesinlikle daha iyi geliyor. Belki bir ara ben de denemeliyim. Bir ruhun daha iyi bir yere geçişini kutlamak, ayrılışları yüzünden kedere boğulmaktan iyidir. Sonunda hepimiz oraya gitmeyecek miyiz?"

Kısa bir süre uzaklara baktım ve burnumu ovuşturdum. "Leydi İlona, müsaade edersiniz ilgilenmem gereken başka görevlerim var."

Masamın üstü gayet boş olduğundan kısa bir süre için gözleri bulutlanır gibi oldu ama sonra imayı anlayarak ayağa kalktı. "Benim de öyle, Lordum."

Ben de kalktım. Karşılıklı selamlarımızı verdik ve çıkıp gitti. Yürüyüşü, kızgınlıktan, her zaman olduğundan biraz daha katıydı ama umurumda değildi, kadın ölümlü olduğumun hatırlatılmasından ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Kir'in ölümü zaten istenmeyen bir hatırlatma olmuştu. Ayrıca benden genç olması durumu iki kat sinir bozucu hale ge-

tiriyordu. Belli ki insanın gençlik arkadaşlarının birer birer döküldükleri bir yaşam dönemine giriyordum. Sırada ne vardı? Ellerimin damarlarının çıkıp, üstlerinin lekelendiklerini izlemek mi? Yakında Alek ve Gunther Cosco gibi yaşıtlarım, ateş başında battaniyelere sarınıp oturmaya ve o hafta kimin öldüğüne dair başlarını sallayarak konuşmalar yapmaya başlayacaklardı.

Öte yandan Sergei'nin ışıltılı varlığı ise karışık bir lütuftu. Kardeşimi gençliği ve ruhundan ötürü seviyordum ve kendisini kanıtlamış bir savaşçı olarak ona saygı duyuyordum ancak tam da bu özellikleri aramızdaki yaş farkının daha da farkında olmama neden oluyordu. Bazen, benim yaşamımın çoğu sonsuza kadar kaybolmuşken onunkinin henüz önünde uzandığı bilmek, onun arkadaşlığına katlanmamı güçleştiriyordu.

Evet, savaşta ve fetihte pek çok başarılar kazanmıştım. Ravenloft Şatosu'nu hayalimdeki mücevhere dönüştürmüştüm. Ancak bunlar zamanın hızlı ve durdurulamaz akışı karşısında neydi ki? Bir zamanlar Sergei gibiydim. Bilinçsizce, sonsuza kadar yaşayacağımdan emin. Hikayedeki zengin ve zeki adam gibi, ben, genç adam, yaşamın gerçeğiyle karşılaşmıştım ve şimdi beni düşündürüyordu. Üç yıllık barış süresinde, bu gerçek hızla yayılan parazit bir bitki gibi ruhuma yayılmıştı. Her geçen gün köklerinin kendilerini daha derine gömdüklerini hissediyordum.

Beni en iyi anlayan Alek Gwilym'di ancak bu konudan doğrudan söz etmeyecek kadar da akıllıydı.

"Kendine bir kadın bul, Strahd," dedi bir keresinde moralimin bozuk olduğu fark ederek.

"Senin çözümün, benim değil," diye yanıtladım soğuk bir şekilde.

"Çözüm değil, oyalanmak için. Tatlı bir çiçek bul ve ondan birkaç çocuk yap. Burada, şatoda bile seçebileceğin pek çok aday var."

"Evet, hepsinin de güç dengelerini daha da karmaşık hale getirecek akrabaları."

"Öyleyse Leydi İlona'yla konuş. Koruması altındaki soylu yetimlerden birini ayarlayabilir. Sen bir kahramansın. Eminim ki hepsi de Von Zarovich ismini yaşatmanın onuruna istekli olacaklardır."

"Kardeşim Sturm o ayrıntıyı çoktan halletti."

"Ancak Sturm bir yöneticiden çok bir idareci. Babanın mülklerini iyi idare ediyor, ama onu bütün bir ülkeyi yönetirken düşünebiliyor musun? Ya çocukları, ondan sonra yöneticilik yapmak için gereken bilgi ve deneyime sahip olacaklar mı? Tek örnek alacakları Sturm olduğu sürece bu çok zor. Belki de en büyük oğlunu buraya, yaşamaya ve senden bir şeyler öğrenmeye göndermeli."

"Ama o zaman o çocuğa da şimdi Sergei'ye karşı hissettiğim şeyleri hissedeceğim."

"Senin oldukları zaman her şey çok farklı, Strahd," dedi Alek, ürkütücü bir şekilde aklımdan geçenleri okuyarak. *Acaba* diye düşündüm, ilk kez olmayarak, gerçekten Görüş yeteneğine mi sahip yoksa sadece aklımdan geçenleri tahmin etmekte mi usta?

"Nasıl farklı?"

"Farklı, çünkü onlarda yaşayan senin kendi etin ve kanın. Anne ve babanın başka bir bedende yaşayan eti ve kanı değil. Senin kendinin. Tatlı bir çiçek bul ve eğer tanrılar gülümserse dokuz ay sonra kendi ölümsüzlüğünü ellerinde tutuyor olursun. Bir kılıç tutmaktan çok daha iyidir. Ve topladığın tüm bu kitaplarda bulabileceğin her şeyden çok daha büyülü."

Gözlerimi kitaplara diktim. Yaşadığımız güçlüklerle dolu kamp yaşamına rağmen oldukça çok sayıda kitabı bir araya toplamış ve onları korumayı başarmıştım. Gerçi olmasını istediğim kadar çok değillerdi. Kütüphanemin boş raflarında şimdikinin beş katı kadar kitabı sığdıracak yer vardı. Vaat ettikleri bilgiler ve bilgelik şimdi gözüme boş görünüyordu. Bu his geçecekti ve yine saatlerimi okuyarak ve büyü deneyleri yaparak geçirecektim. Bunu biliyordum. Ancak Alek'in sözleri aklıma geldikçe, huzursuz edici bir kesinlikle biliyordum ki her şeye rağmen haklıydı.

* * * * *

Ulusal yas günü şatoda, şapeldeki aralıksız törenlerle geçirildi. Üzerime düşen süreyi En Yüce Rahip Kir için dua etmeye ayırdıktan sonra günün geri kalanını kütüphanemde geçirdim. O gün hiçbir yerde yemek pişirilmedi. Tüm ülke bir gün önceden hazırladıkları yemekleri soğuk olarak yedi. Eksikliği hissetmeyen bir tek ben vardım. Yediğim peynir, ekmek, çilek ve şarap, Ravenloft Şatosu'na geldiğimden beri her zaman yediğim süslü yemeklerle sıcaklık açısından fazla farklı değildi. (Baş aşçı ve mühendis hala sorunu çözememişlerdi).

Sergei henüz atanmamış olmasına rağmen, yaklaşan törenin bir simgesi olarak Rahip Madalyonu'nu takmasına izin verilmişti. Madalyonu ilk gördüğünde çok duygulanmıştı, çünkü bu onun yakın zamanda Kir'in yerini kendisinin alacağı gerçeğini somut olarak görmesine neden oldu.

"Bu göreve layık olduğumdan emin değilim," dedi bana daha sonra.

"Hangimiz öyleyiz ki?" diye yanıtladım. Bu yanıtı çok

bilgece buldu. Öyle duygulandı ki, yas tutmak için odasına çekilmeden önce bana kısaca sarılarak, teşekkürler, diye fısıldadı.

Şapeldeki töreni Leydi İlona yönetiyordu. Oldukça güzel ve ağırbaşlı bir törendi. Orada bulunduğum süre içinde Sergei'nin onun her hareketini balkondaki yerinden izlediğini gördüm. Çok yakında buna benzer törenlerde o görev yapmaya başlayacaktı ve kaşları çatılmış olarak dikkatle İlona'yı izliyordu. Bu içten gayretinde insan kusur bulamıyordu. Henüz deneyimsiz olmasına rağmen iyi bir rahip olacağı vaadini veriyordu—belki bu, ihtiyar Zarak'ın taş cilalama angaryalarının bende uyandırmayı başaramadığı tüm o alçakgönüllülüğe doğal olarak sahip olmasındandı.

Yas günü gelip geçti ve kilise kendi kadim ayin ve törenlerine devam etti. Uygun bir zaman geçinceye kadar hiçbir atama yapılamazdı. Böylece Sergei kendini bir boşlukta buldu. Aklını dağıtmak için kendisini gömebileceği resmi görevleri yoktu. Bu yol kendisine kapanınca, tipik bir Von Zarovich olduğundan o da kendisine bir başkasını buldu. Barovia köyüne günlük geziler yapmaya, hatta sık sık geceyi de orada geçirmeye başladı.

Bir asker olarak orada ne yaptığı ile ilgili ilk düşüncem, ilerde rahip olacak birinden beklenecek şeyler olmadığıydı. Bana tamamıyla normal göründü ve fazla üstünde durmadım. Ta ki Alek bana onun fakir insanlarla beraber çalışmakta olduğunu rapor edinceye kadar. Kızıl Lukas hakkındaki haberler kaçınılmaz olarak çarpıtılmıştı ve şimdiki hikayeye göre Sergei, tek başına, Lukas'ı ve tüm adamlarını yakalayarak kafalarını uçurmuştu. Sergei'nin bu konuda söylediği hiçbir şey gerçek fikirlerini değiştirmeye yeterli olmamıştı ve her gittiği yerde tezahüratlar ve çiçek yağmurlarıyla karşılanıyordu. Son

zamanlarda da kendisini kilisenin güzelleştirilmesine ve hastalar için bir çeşit revir kurulmasına vermişti.

Haberler hiç de hoşuma gitmemişti.

"Yeni görevi için alıştırma yapıyor, Lordum,"

"Bu bir rahip için uygun olabilir. Ancak Sergei için değil. Cübbesini giydiği zaman istediğini yapabilir ama o zamana kadar. . . "

"Bunları şimdi yapmasının ne zararı var ki?"

"Daha sen farkına varamadan, ülkede ne kadar dilenci ve işsiz güçsüz varsa, hepsi de avuçları açık ve umut dolu bir şekilde köye doluşacaklar. Çocuğun çok iyi bir kalbi var ama henüz kullanıldığı zaman bunu anlamayacak kadar toy. Daha da kötüsü insanlar Von Zarovich ailesi adına hareket ettiğini düşünebilirler."

"Neden olmasın? Böyle bir cömertlik aile adınıza ne gibi bir tehditte bulunabilir?"

Arkama yaslandım ve iç geçirdim. "Kendini *boyar*larımdan birinin yerine koy. Tüm geçen ayını bölgenden vergileri toplamak ve göndermekle geçirmişsin. Sonra duyuyorsun ki Lord Sergei Von Zarovich Barovia'nın fakirlerinin yaşamlarını kolaylaştırıyormuş. Ne kadar iyi kalpli diye düşünüyorsun, ta ki paranın nereden geldiğini merak etmeye başlayana kadar. Sen vergilerinin yolların onarımı ve ordunun beslenmesi için olduğunu düşünürken Von Zarovich'in kardeşinin parayı kürekle etrafa saçtığını duyuyorsun. Bu paraları senin gönderdiğin vergilerden alıyor olamaz mı? Bu duruma sinirlenmez ve kendi halkının da sadece fakir olmaktan dolayı benzer bir merhamete hakları olduğunu düşünmez misin? Belki de Lord Strahd'ın kardeşinin etrafa saçacak bu kadar parası olduğuna göre bir dahaki sene bu kadar çok vergi göndermesen de olur diye düşüneceksin. Hatta belki hiç

göndermesen de olur."

"Tamam, konuyu nereye çekmek istediğini görüyorum. Sergei bir küçük köye yardım ediyor ve tüm ülkenin güç dengeleri bir anda alt üst oluyor öyle mi?"

"Bu dalga geçilecek bir konu değil, Alek, ben ciddiyim. Eğer *boyar*lar ayaklanmaya kalksalar sence ne kadar dayanırız?"

"Ayaklanacaklarını düşünmek için bir sebebin mi var?"

Ona hemen yanıt vermedim. Bunu yerine düşünmesi için zaman tanıdım. Hızlı bir zihni vardı, fazla uzun sürmedi.

"Kimden şüpheleniyorsun?"

"Hepsinden."

Bu onu şaşırtmıştı. "Sadakat yeminlerinin bozulabileceğini biliyorum ama *boyar*ların hepsi birden. . .?"

"Ya da tüm diğerlerini peşinden sürükleyecek güçlü bir tanesi. Bazı sözler verebilir. Yemek sohbetlerinde bir iki imalı söz ederek, 'Zor günler geçiriyoruz, değil mi? Tanrılar korusun ama eğer Lord Strahd'a herhangi bir şey olacak olsa, sanırım senin desteğine güvenebilirim' gibilerden. Böyle şeyleri bilirsin işte."

Alek yüzünü ekşitti. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı gözleri de kısılmıştı ve her zamankinden daha sert bakıyordu. "Yani. . . kampta hala bir hain var."

"Tam olarak. Kim olduğunu bulmanı istiyorum."

"Bulursam idam edilsin mi?"

"Bu, duruma bağlı. Eğer yeteri kadar akıllıysa bir uyarı yeterli olabilir. Eğer değilse. . . " Yapacak bir şey yok dercesine elimi havaya kaldırdım. "Ama önce haberim olsun."

"Tabi, Lordum."

* * * * *

Alek'in ayrılmasının sabahında, Sergei'yi çağırıp onunla iyice bir konuşmak niyetindeydim. Bir önceki gün boyunca dışarıdaydı ve yeni dönmüştü. Tekrar başını alıp gitmeden önce bu işi halletmek istiyordum.

Yastaki bir adama yakışmayacak kadar şık giyinmiş olarak çalışma odama geldi. Yüzünde daha önce takınmadığı, garip, heyecanlı bir ifade vardı ve sanki içindekileri bir önce dökmek için sabırsızlıktan patlamak üzere gibiydi.

"Sergei, şu köye yaptığın gezilerle ilgili olarak. . . "

Tüm ihtiyacı olan bu girişti. Hala konuşuyor olmamın onun için bir önemi yoktu. Sadece sesimi duymak başlamasına neden olmuştu. Böylece tüm üzücü hikaye ağzından dökülüverdi.

Bir kızla tanışmıştı.

Sabırsızlıktan çatlayarak, kızın sonsuz erdemlerinden, güzelliğinden ve aşık olan tüm adamların, ateş bacayı sardığında kadınlarına atfettikleri özelliklerinden söz edip durmasını güçlükle dinledim. Daha önce başkalarından da duymuştum. Sergei'nin versiyonu da pek özgün sayılmazdı ve benim için daha da sinir bozucuydu. Tanrılar adına, konuşma şeklinden insan, bu kızın karşılaştığı ilk dişi olduğunu sanırdı.

Tepkim, nazikçe söyleyecek olursak, kayıtsızcaydı. Bir Von Zarovich'in kendisini bir köylüyle eşleştirmesini gülünçlüğü bir yana, kendimi ona, kaderinin En Yüce Rahip olarak kilisenin hizmetine girmek olduğunu hatırlatmak zorunda hissettim. Ancak ahlaki sorunlar, politik etkileri, seçtiği bu yeni yolun tam bir aptallık olması, hiçbiri onun için bir anlam ifade etmiyordu. Benim söyleyebileceğim hiçbir şey fikrini ya da duygularını değiştiremezdi. Tamamen ve kesinlikle aşık olmuştu—onun dışındaki her şeye karşı kör ve sağırdı—ve sorumluluklarını ve dünyanın geri kalanını şeytan

götürsündü.

Pek iyi ayrılmadık.

Gerçeği söylemek gerekirse hiddetten köpürüyordum. Hayatımda hiç kimseye bu kadar kızıp da bu kadar çaresiz kaldığım olmamıştı. Ve ben hala bu patlamaya hazır ruh hali içindeyken katibim, Leydi İlona'nın geldiğini ve görüşmek istediğini duyurdu.

"Onun tarafını tutmaya mı geldin, benimkini mi?" dedim daha kapıdan girer girmez. "Bu gün durum devlete karşı kilise mi? Yoksa bu da senin için sadece aile arasında bir olay mı?"

"Lordum Strahd'ın kendisini daha iyi kontrol etmeye ihtiyacı var," diye mırıldandı.

Sakin sesi bende, alnımın ortasına hafif bir fiske yemekle aynı etkiyi yaptı. Çalışma odamda ileri geri yürüyor ve bu yeni kriz karşısında öfkeden gözle görülür bir biçimde titriyordum ki durdum. Birkaç saniye sonra tekrar uygar bir şekilde konuşabilecek durumdaydım.

Sonunda, "Çocuk ne yaptığını bilmiyor," diye homurdandım.

"Bu kadar aşık olduklarında hiç biri bilmez."

İçimde bir kuşku belirdi. "Bunu ne zamandır biliyordun?"

"Sergei benimle daha yeni konuştu. Planları hakkındaki memnuniyetsizliğinden dolayı kaygılıydı."

Herhalde ondan aceleye buraya gelip beni sakinleştirmesini istemiş olmalıydı. "Ve sen bunu böylece kabulleniyorsun. Öyle mi?"

Omuz silkti. "Ne yapabilirim ki? Ona aşık olmayı yasaklayayım mı?"

"Ama rahipliğini ve uğruna çalıştığı her şeyi çöpe atı-

yor—"

"Tanrılara hizmet etmenin başka yolları da vardır, Lordum."

Asker içgüdüm beni savaşı kaybetmekte olduğum konusunda uyarıyordu. Bu ana kadar teslim olmak yabancı bir kavramdı. Şu anda hissettiğim kayıp ve boşluk duygusu tamamen iğrenç ve bitap düşürücüydü. Koltuğumu buldum ve kendimi üzerine bıraktım. Kendimi çok yorgun hissediyordum. "Ne yapılmalı?"

İlona yüzümü görmek için karşıma geçti. "Hiçbir şey. Bu tür şeyler kendilerini en iyi sona götürecek yolu bir şekilde kendileri bulurlar. Böyle olacağına güven ve kaygılanma."

"Annem gibi konuştun."

Gülümsedi, küçüklüğünde annemi tanımıştı. "Bunu büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum, Lordum."

"Bu durum tamamen saçmalık. Bunu sen de biliyorsun."

"Sanırım öyle. Ancak genç bir adamın aşkında asla mantık yoktur. İnsanın onun karşısında yolundan çekilmekten başka yapabileceği bir şey de yoktur. Ayrıca kalbinin derinliklerinde sen de biliyorsun ki Sergei'nin seçimiyle Von Zarovich adını lekelemesi mümkün değil. Eminim ki kız, mükemmel bir şekilde sevimli ve uygun birisidir."

"Yaa, bundan ben de eminim. Kuşkusuz Sergei'nin adına bağlı olan servet onda epey bir iyi olma isteği uyandırmıştır."

"Sanki iyilik diye bir şey gerçekte yokmuş gibi konuşuyorsunuz, Lord Strahd."

"Ben şimdiye dek o kadar az rastladım ki."

"Öyleyse karşılaşmak için umutla bekleyeceğiniz bir şey var demektir."

* * * * *

Bir hafta geçmeden Sergei, kızı ilk ve son kez olarak kasabadan arabayla getirdi. Yerel kilise tarafından yetiştirilen yetimlerden biri olan kızın bir ailesi yoktu. Bu günden düğün gününe kadar Leydi İlona'nın gözetiminde olacaktı. Leydi İlona'nın o zamana kadar kıza, halka açık törenlerde bir rezalete yer bırakmayacak kadar şato terbiyesi vereceği konusunda zayıf bir umut taşıyordum.

Tüm çalışan ve kahyalara kızın gelişinin gayrı resmi bir olay olması emrini verdim. Gece, Sergei'nin onuruna verdiği yemekte herkese tanıştırılacaktı. Bu davranışımın gerçek anlamını fark edebilenler, arkasında yatan akıllıca düşünceyi göreceklerdi. Eğer kızın tam bir felaket olduğu ortaya çıkacak olursa, yemeği iptal edip her şeyi ertelemek için zaman olacaktı. Tanrılar masum kalbini korusun, Sergei bu konuda hiçbir şeyden şüphelenmemişti bile. Arabadan atlayarak, kıza, sanki Tanrıların garip bir kaprisiyle pisliğin içinden çıkmayı başarmış soysuz bir yetim değil de bir imparatoriçeymiş gibi, inmesi için yardım etti.

Sergei kızı tanıştırmak için basamaklardan çıkartırken ben de tam belki de ailesinin olmayışının iyi bir şey olduğunu, böylece şatoda ayak altında dolaşacak yeni insanlardan kurtulduğumuzu düşünüyordum.

Sonra tüm aşağılayıcı düşüncelerim birden kuru yapraklar gibi döküldüler. Hiç tartışmasız şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızdı.

Yaklaştıkça, nasıl baharda akan sel bir su damlasıyla karşılaştırılamazsa onun da güzellik kavramının o kadar ötesinde olduğunu gördüm. Bu akışa kapıldığımı, içine gömüldüğümü ve benliğimi sardığını hissediyordum. Kardeşim konuştuğunda, sesi neredeyse bu ırmağın gürültüsü içinde kaybolup gidiyordu.

"Strahd, bu Tatyana."

Kız yerlere kadar eğildi. Üstünde Barovia'ya özgü, basit, ev yapımı giysiler vardı ama onları bir prenses gibi taşıyordu. Bakır rengi saçları da sanki bir taç gibiydi. Birden kaçırılan, köylüler tarafından yetiştirilen ve sonunda saraydaki ait olduğu yere dönen prensesle ilgili masalın gözüme çok daha inandırıcı görünmesine neden oldu.

"Hoş geldin," diye fısıldadım, zorlukla yanıt vermeyi başararak. Gözlerini kaldırdı. Pürüzsüz cilt, büyük gözler—mücevherlerden bile parlak—ve dolgun koyu kırmızı dudaklar öyle bir şekilde bir araya gelmişlerdi ki onunla karşılaştırılınca hangi kadın olsa çirkin görünürdü.

Hayır. Karşılaştırmak anlamsızdı. O eşsizdi. Mükemmeldi.

Ona bakmanın müthiş mutluluğundan kalbimin kanatlandığını hissettim. Bakışım yanaklarının hafifçe kızarmasına neden oldu ve o anda kızın hala selam pozisyonunda olduğunu fark ettim. Elini tuttum. O da doğruldu—nasıl da ince uzun bir çiçek gibiydi. Eğilip parmak uçlarını öptüm.

"Ravenloft Şatosu'na hoş geldin, Tatyana. Lütfen kendini rahat hisset ve bu günden sonra burayı evin olarak kabul et."

Sözlerim onu derinden etkilemişe benziyordu ve gülümsemesi acı bir kıştan sonra güneşin ilk parıldayışı gibi oldu. Yaşamımın geri kalanında tek yapmak istediğim şey bu gülümsemeyi dudaklarında sonsuza dek tutmaktı.

Sonra Sergei'ye baktı.

Şimdiye kadar üzerimde parlayan güneş bir bulutun arkasından görünüyormuş. Şimdiyse tüm ihtişamıyla Sergei'nin üzerinde parıldıyordu. Sadece Sergei için.

* * * * *

Her ne kadar yapacaklarım için başkalarına önceden haber vermeye alışkın olmasam da, geleneklere göre Sergei'ye, Tatyana'yı kısa bir yürüyüşe davet etmek istediğimi haber vermem gerekiyordu. O, tabi ki, hemen kabul etti. Onu onaylamak için daha iyi tanımaya çalıştığımı düşünerek gözleri parlamıştı. Ama benim onayımın hiçbir önemi yoktu. İnsan içine çektiği havayı ya da yaz göğünün gerçek laciverdini onaylasa ne olur, onaylamasa ne olur? Onların yaşamsallığı ve güzelliği, şımarık insan yargılarından bağımsızdır. Tatyana da öyleydi. O, gökyüzü ve topraktı, hava ve müzikti, gölgesiz güneş ışığıydı.

Ve şimdiye kadar gördüğüm en içten kızdı, ayrıca bana karşı—yok edilmesi gereken—derin bir saygı besliyordu.

Hazırlanması için yeterli zamanın geçmesini bekledikten sonra odasına gidip içeri seslendim. Ve onu alarak dışarı, güney avlusuna çıkardım. Leydi İlona'nın yardımcılarından biri de arkamızdan uygun bir mesafeden yürüyordu. Dışarı çıkana kadar, yürüyüş boyunca bir elini koluma koydu ama ilk karşılaştığımızdaki selamlaşma dışında hiçbir şey söylemedi. Herhalde kendisini zorlu bir soru-cevap sınavına hazırlamıştı.

Dışarı çıktığımızda odasının rahatlığı ve bırakılan giysilerin uyup uymadığı konusunda sorular sordum. Akşam için üstünü değiştirmişti. Üzerinde Leydi İlona'nın epey uğraşarak bulduğu bakır rengi bir elbise vardı.

"Her şey harika, Büyüğüm," dedi Tatyana. "Herkes bana çok iyi davranıyor."

Bana bu şekilde hitap etmesi, sosyal konumlarımız ve maalesef yaşlarımız göz önüne alındığında, uygun ve kabul edilebilir bir şeydi. Barovia'da bu, büyük bir saygıyı ifade etmek için kullanılırdı. Bana Strahd demeye cesaret edememişti; ben de düzeltmeye kalkışmadım. Bu utangaçlığını daha

da arttırabilirdi. Bense her şeyden çok kendisini rahat hissetmesini sağlamak istiyordum.

Durup yüzüne baktım. "Bunu duyduğuma çok memnun oldum. Ve şunu bilmelisin ki, başka herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir şey istersen söylemen yeter. Bu şato ve tüm içinde yaşayanlar, ben de dahil, senin hizmetindeyiz."

Sözlerim onu rahatlatacağına daha da kafasını karıştırmış gibi görünüyordu.

"Yolunda olmayan bir şey mi var?"

"Hayır, kesinlikle. Sadece benimle bu şekilde konuşmanızın ne kadar büyük bir incelik olduğunu düşünüyordum. Aslında karşılaşmamızdan önce sizden biraz korkuyordum da."

"Korkuyor muydun?"

Ellerini açarak şatoyu gösterdi. "Tüm yaşamım boyunca bu yer, kasabanın üzerinde dikilip durdu. Dorian buradayken ondan öyle korkardık ki bu artık yaşlıların kemiklerinin ağrıması gibi yaşamımızın bir parçası haline gelmişti. Sizin ordularınız geldiğinde, bir yandan özgürlüğümüzü kutlarken bile, başımıza ne gelecek acaba diye korku içerisindeydik. Ancak hüküm sürdüğünüz yıllar barış içinde geçti. Korkularımızı dindirdiniz ve size minnettarız."

Benim aldığım raporlarda, kasabanın bana karşı hissettikleri böyle değildi. Ancak benim askerlerimin barlarda duydukları ile genç bir kızın, kilisenin koruyucu duvarları ardında duyabilecekleri arasında fark olması doğaldı.

"Ya korkuların?" diye sordum.

"Geçtiler. Burada yarattığınız güzelliğin bir kısmını gördüm. Bu da ruhunuzun bir kısmını görmüş olduğum anlamına gelir ve burası güzel bir yer. Acımasız bir savaşçı olabilirsiniz ama içinizde büyük miktarda insancıllık var. Yoksa bütün bunları yapamazdınız."

Hafifçe güldüm. Bu hoşuma gitti. İçimde birikmiş otuz yıllık kahkaha vardı ve öyle görünüyordu ki bu sevimli kız en ufak bir çaba göstermeden onları açığa çıkartıyordu. "Sanırım bu konuda övgülerini hak edenler benden çok ustalar."

Gülümsedi. Tanrılar adına. Nasıl da gülümsüyordu. "Şimdi Sergei'nin sizi neden bu kadar çok sevdiğini de anlıyorum."

Kardeşimin adının geçmesi keyfimi birden kaçırdı. Bunu gizlemek için yürümeye devam ettim. "Gel, sana güzelliği üzerinde hiçbir etkimin olmadığı bir şey göstermek istiyorum."

Ana girişin altından geçtik ve şapelin bahçesine doğru yöneldik. Akşamla birlikte rüzgar da durmuş; havayı güllerin kokusu doldurmuştu. Tatyana yanımdan ayrıldı ve bir gülden diğerine geçerek her birinin tatlı kokusunu içine çekti. Hançerimle özellikle büyük bir çiçeği keserek, dikenlerini ayıklayıp ona verdim. Bir kez daha gülümsedi ve ben keşke bahçe bin kat daha büyük olsaydı da böyle bin gül daha verebilseydim, diye düşündüm.

"Dahası var," dedim, elinden tutarak. Geçitten geçerek boşluğa uzanan çıkıntıda ilerledik ve alçak korkuluğuna yaklaştık. "Bu benim eserim değil ama en azından insan gelip tadını çıkartabiliyor."

Yükseklikten dolayı biraz tereddütle de olsa Tatyana yine de uca kadar gitti. Güneş arkamızda, Balinok dağlarının en yüksek zirvelerinin arkasında kaybolmak üzereydi. Altın rengi ışınları vadide dolaşıyordu. Biz seyrederken, Ravenloft Şatosu'nun gölgesi, karanlık bir örtü, yavaşça ilerleyerek aşağımızdaki toprakları örtmeye başladı. Yumuşak kıvrımlarının içinde küçük ışıklar birer ikişer belirmeye başlamıştı. Kasabada mumlar yakılıyor, akşam yemekleri pişiriliyordu.

"İşte kilise, benim evim," dedi eliyle göstererek. Kafamı çevirip bakmadım. Tek görmek istediğim yüzündeki şaşkınlık ve mutluluk ifadesiydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Senin evin burası," dedim.

Gözlerini çevirip beni ile göz göze geldi. "Teşekkür ederim, Büyüğüm."

Düzeltmedim. "Artık korkmak yok."

"Yok. Her nasılsa burada olmakla kendimi bütün hissediyorum. Daha önce de oldukça mutluydum ama sanki sadece bir parçam yaşıyormuş gibiydi. Başka bir şeyler olabileceğinden habersizdim. Ancak Sergei'yle karşılaştıktan sonra, dünyada başka şeyler de olduğunun farkına vardım.

Son ışıklar da kayboldu. Şato ve vadi tamamen karanlığa gömülmüştü.

Güçlükle konuşabildim. Sesim kuru bir fısıltı halinde çıktı, tıpkı bir çöl rüzgarı gibi. "Öyleyse, onu çok seviyorsun?"

"Tanrıları, kendimi, bildiğim ya da hayal edebileceğim herhangi bir şeyi sevdiğimden daha çok. Umarım onu bu kadar çok sevmemde bir sakınca görmüyorsunuzdur."

"Hayır, kesinlikle."

Tam da, onun için hissettiklerimi sözcüklere dökmüştü. Belirmeye başlayan yıldızların ışığında yüzümü görmesin diye yan döndüm. Aşkın keskin zevki ve sonsuz umutsuzluğun bıçak sırtı tarafından ikiye bölünmüş durumdaydım ve duygularımın yüzüme yansımasına engel olamıyordum.

Kılıç yarasından daha kötü, çıplak ten üzerine kış rüzgarının vurduğu doludan daha soğuk ve acımasızdı. Bana öyle masumca verdiği acıdan dolayı avaz avaz haykırabilirdim.

Vücudumu ve beynimi parçalayan bu temel dürtüler çok fazla geldi. Ona ya hemen söylemeliydim ya da buracıkta acıdan ölecektim. Tekrar ona döndüm ve bir kez daha yüzüne

baktım. Kalbim bir savaş davulu gibi gümbürdüyordu.

Ne söylemeli? Nasıl söylemeli?

Boğazım tıkanmıştı. Öyle çok sözcük aklıma geliyordu ki hiçbirini söyleyemiyordum. Bu karanlıkta yine yirmi yaşında, dili bağlı bir genç olmuştum, görmüş geçirmiş bir savaşçı değildim sanki. Ona baktım ve göz göze geldik. Ve birden söylememe gerek olmadan zaten bildiğini sandım ve yine birden bilmediğinden emin oldum. Mantığım duygularımla savaşıyor, hiçbiri kazanamıyordu. Yaşamımın en uzun anında işte böyle bir ruh hali içerisindeydim.

Durumun imkansızlığı sonunda bana kendisini kabul ettirdiğinde çılgınlığım geçti. İçimdeki her şey ne hissettiğimi ortaya dökmemi istiyordu. Sadece, hepimizde olan ve korkakların kaçmasına, bilge olanlarınsa beklemesine neden olan o küçücük şüphe sesi dışında her şey. Her şey olabilirdim ama bir korkak olmadığımı biliyordum. Demek ki sessiz kalmamı sağlayan bir çeşit içsel bilgelik olmalıydı. Şimdi konuşmam sadece onun kafasını karıştıracak ve ürkmesine neden olacaktı. Sergei'yi unutup bana dönmesi için sahip olduğum en küçük bir şansı bile mahvedecekti.

Sergei...

Hayır.

Bu habis düşünceyi kendisini tamamlamasına fırsat vermeden kafamdan çıkartıp attım. Aklımın en uzak köşesinden bile geçip gitmesine izin vermek, onursuzluk ötesiydi. Öyle sarsıcıydı ki saf kötülüğün bile ötesindeydi.

"Büyüğüm?"

Tatlı sesi beni o cehennemden geri getirdi.

"İyi misiniz?"

"Tabi ki iyiyim," diye yalan söyledim.

Sergei...

Silkindim. "Artık içeri gitme zamanı, sence de öyle değil mi?"

On ikinci dolunay 350

O ilk gece, onu izleyen gün ve tüm sonraki günler bir kartalın uçuşundan bile hızlı geçtiler. Her yeni gün Tatyana'nın başka bir güzelliğini ortaya çıkarıyor ve kalbime yeni bir acı veriyordu. Her yeni şey, onu ne kadar istersem isteyeyim onun benimle ilgilenmediği gerçeğini bir kez daha ortaya koyuyordu.

Benim—en azından onun gözünde—bir sevgili olarak değerlendirilmeyecek kadar yaşlı olduğum düşüncesi kafamda ilk sıradaydı ama aynaya baktığımda bundan şüphe ediyordum. Vücudum her zamanki kadar formda ve sıkıydı. Günlük kılıç antrenmanlarım böyle olmasını sağlıyordu. Ve eğer yüzüm sert ve kırışıklıklarla doluysa, pürüzsüz ama sarkmış olmasından iyiydi. Geçmişte şatonun misafirleri arasından pek çok hanım hiç de itici olmadığımı ve aşk yapma sanatının gereklerini karşılamakla oldukça yeterli olduğumu anlamamı sağlamışlardı. Ancak bu masum kız, benim onu istediğim şekilde bana bakmıyor, farkıma bile varmıyor gibiydi. Bana asla ismimle değil hep, 'ağabey' veya, 'büyüğüm' diye hitap ediyordu. Böylece bana ve yaşamış olduğum yıllara saygısını belirtmiş oluyordu—bu da umutlarımın kendimi kandırmaktan ibaret olduğunun her gün tekrarlanan kanıtıydı.

Dolaylı yollardan kur yapmaya çalışmıyor değildim. Tatyana'ya mücevherler ve güzel giysiler hediye ediyordum. Portresini yaptırmıştım. Dinlediği zamanlar onun için müzik bile çalıyordum. Tüm bunları mutlulukla ve derin bir min-

nettarlıkla karşılamasına rağmen, bunu daima öyle bir şekilde yapıyordu ki beni hep bir ağabey olarak gördüğünü, asla Sergei'ye rakip olamayacağımı açıkça belli etmeyi başarıyordu. Aşağılayıcı olsa da bu bir parçacık umuda sıkı sıkı sarılıyordum.

Hiç yoktan iyiydi.

Soğuk kış ayları, dışarıdaki etkinlikleri daha az çekici hale getirdiğinde, gitgide daha çok zamanımı çalışma odamda kitaplarımı karıştırarak geçirmeye başladım. Önceleri Sanat'a olan ilgim meraklı bir deneycininkiydi; ancak şimdi aklıma, büyü yardımıyla Tatyana'nın ilgisini Sergei'den kendi üzerime çekmenin bir yolunu bulabileceğim düşüncesi gelmişti. Ancak bitmek bilmeyen yönetim ve diğer görevlerim etkilerini göstermişlerdi. Yeteneklerim olması gerektiği kadar ileri değildi. Bazı büyüler kolaylıkla anlaşılabiliyordu ancak diğerleri içinden çıkılmaz şeylerdi. Anlayabildiklerim arasında benim durumumda işe yarayacak bir şey yoktu. Yine de tüm kitapları tek tek açıyor ve aramaya devam ediyordum.

İnsan duyguları göz önüne alındığında bir aşk büyüsü yapmak için gerekli ritüelin ya da bir aşk iksiri yapmanın daha sık rastlanan bir şey olduğu akla geliyor, ancak kitaplarım bu konudaki ince bir kitap dışında, bu tür şeylerden yoksundu. Yazarın, aşkın büyüsel yollarla başarılı bir şekilde taklit edilemeyecek bir güç olduğu yolundaki yorumu bana saçmalık derecesinde kendini beğenmişlik gibi geldi. O sayfayı yırttım ve ateşe atıverdim.

"Isınmak için kitap mı yakıyorsun, Lordum?"

Konuşanı karşılamak için ayağa kalktığımda hançerim çoktan kınından çıkmıştı.

Gelen Alek Gwilym'di. Elleri ceplerinde kapı eşiğine yaslanmış beni süzüyordu. Gözleri hançerde odaklandı.

"Güzel."

"Bir dahaki sefere geldiğini haber ver," dedim, hiç de sakin olmayan bir sesle.

"Bir suikastçı haber vermezdi. Hala arkanı kollayabiliyor musun görmek istedim. Bu yüzden lütfen ses çıkartmadığı için girişteki katibi kırbaçlatma. Sana zarar vermek isteyen birisi, zaten basit bir önlem olarak onu öldürmüş olurdu."

"Kırbaçlatmam." Hançerimi kınına soktum. Mesajını vermişti. "Sorun nedir? Peşimde başka bir Ba'al Verzi daha mı var?"

Alek görevli olarak gideli aylar olmuştu. Barovia kışı onda izlerini bırakmıştı. Yanakları biraz çökmüştü ve rüzgardan dolayı hala kırmızıydılar. Giysilerine kar kokusu sinmişti ve botlarının da tamire ihtiyacı vardı. Komik görünen ama yararlı kulak parçaları olan şapkasını çıkardı ve şömineye doğru yürüdü.

"Tanrılar adına, bu çok güzel bir his. Haftalardır beyaz çamurun içindeydik. Kar yığınları atların omuzlarına kadar geliyordu ve yol o kadar gömülmüştü ki neredeyse rehberler bile kayboluyordu. En kötü kısmı şatoya varmadan önceki bir millik bölümdü. Bilirsin en son mil hep en uzun olanıdır." Tek ayağının üstünde zıplayarak ıslak botlarından birini çıkardı. Sonra diğerini de çıkararak kurumaları için yan yana ateşin önüne koydu ve kendisine bir sandalye çekti.

"Kendini evinde farz et," dedim.

"Burada gerçek bir lükse sahipsin, Strahd." Uzun parmaklarını ateşe doğru uzattı. "Bulunduğum sözde şatolardakilerden bazıları böyle bir şeye sahip olmak için cinayet bile işleyebilir."

"Öyle mi? Hangileri?"

"Örneğin. . . Van Roeyenler."

"Ama o benim annemin ailesi."

"Kan sudan koyudur ama altın. . . " Başparmağını işaret parmağına manalı manalı sürterek kaşlarını kaldırdı.

"Hangisi?" dedim bitkin bir ifadeyle.

"Amcan Gustav."

"Ciddi misin, Alek? İhtiyar delikanlı artık seksenin üzerinde olmalı."

"Seksen iki. Ancak bir ev dolusu fakir akrabaya sahip ve topraklarından elde ettiği gelir pek yeterli görünmüyor. Bence ona cömert bir kış hasadı hediyesi göndererek dikkatini dağıtabilirsin."

"Tutsak alınmadan kendim için fidye mi ödeyeyim yani? Bu çalışmadan para kazanması için tuhaf bir yöntem olmaz mı?"

"Kuzenlerinden bazılarını uzun bir ziyaret için göndermesinden iyidir. Genç Vikki kılıçta neredeyse benim kadar usta. Karanlık bir gecede bıçakla ne gibi becerileri olduğunu ilk elden öğrenmeyi istemem doğrusu."

Haklıydı. Annemin evlilik bağı dışında Van Roeyenlerin bana pek bir bağlılığı yoktu. Beni sadece miras bırakacak bir kaynak olarak görüyorlardı. Belki iyi zamanlanmış bir hediye onları birkaç yıl daha tatmin edebilirdi. Katibime bununla ilgilenmesini söylemeyi aklımın bir köşesine not ettim.

"Başka?"

Alek, elçi olarak gittiği tüm evlerde kafasında oluşturduğu listeyi sayıp döktü. Daha akıllı olan ev sahipleri gerçek görevini anlamış olmalıydılar. Özellikle de saklayacak bir şeyleri olanlar. Maalesef gerçekten masum olanları daha dikkatli olan suçlulardan ayırmak olanaksızdı. Suçlu olduğu açıkça belli olanlarsa daha zayıf bir tehdit oluşturuyorlardı. Nasıl olsa onların tavırlarını zaten biliyordum.

"Demek Darovnyalar sadık olduğu sürece, Markous klanının da benimle olacağına güvenebilirim," dedim bir saat kadar sonra. Her ikimiz için de yemek getirmelerini emretmiştim. Alek şarap yerine çay tercih etti ve çay bu defa sıcaktı. (Aşçı ve baş mühendis suyu, hemen burada, çalışma odamdaki şöminede ısıtmak gibi dahiyane bir çözüm üretmişlerdi. Belki bir üç yıl sonra çorba sorununu da çözerlerdi.)

"Ve Darovnyalar da Leydi İlona, senin yönetimini desteklediği sürece sadık kalacaklardır," diye ekledi Alek, bir yandan hançeriyle bir elmayı soyarken.

"O ailesinden, hatta benden de önce inancına bağlıdır."

"Evet, ama aynı zamanda esnek ve pratik bir politikacıdır da. En güçlünün sen olduğunu biliyor. Bu yüzden de burada kalıyor—gücün merkezinin yakınında."

"Peki ya diğerleri? Dilisnyalar hakkında hiçbir ipucu elde edemedin mi?"

Başını iki yana salladı ve elmasından bir dilim kesti. "Reinhold'un midesi hala onu esir etmeye devam ediyor. Kesesinin ağzını biraz açıp, yerel tapınağa doğru dürüst bağışta bulunsa sanırım oradaki rahipler minnettarlıklarını gizlemezlerdi. Böylece bizler de her yemekten sonra yakınmalarını dinlemekten kurtulurduk. Ayrıca yemekleri de berbattı; püreler, sütler ve ne olduğunu anlayamayacağın kadar kaynatılmış bir takım meyveler. Açlıktan ölmemek için genç Leo'yla gece yarılarında, bulaşıkçı yamağı gibi kileri soymak zorunda kaldım." Elmayı ağzına attı ve gözle görülür bir zevkle çiğnemeye başladı, daha tam yutmamıştı ki üzerine bir dilim de beyaz peynir ekledi.

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" Bugün boş hikayeler dinleyecek sabrım yoktu.

"Kiler şarap mahzenine oldukça yakındı ve Leo'nun

kendisine ait bir anahtarı var. Reinhold içmediği için stoklarının ciddi biçimde azaltılmaya ihtiyacı vardı. Biz de elimizden gelenin en iyisini yaptık."

"Peki içirdikten sonra Leo ilginç bir şeyler itiraf etti mi?"

Alek gülümsedi ve sonra nadir olarak görülen kahkahalarından birini attı. Kendisinden pek memnun olduğunun bir işaretiydi bu. "Keşke orada olabilseydin. Genç köpek konuşayım diye beni sarhoş etmek için elinden geleni yapıyordu. Fark etmedi ama onu kilere ilk akınımızdan önce birkaç bardak zeytinyağı yuvarlarken yakaladım. Çok da iyi numara yapıyor. Yaptığı hazırlığı görmeseydim o gece sarhoş ağzıyla mırıldandığı her kelimeye inanabilirdim."

"İşe yarar bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Çocuğun çok zeki olduğunu ve Barovia'nın meseleleriyle yakından ilgilendiğini. Politik planların ve Dilisnyaların bunların içindeki yeri ile ilgili bir sürü soru sordu."

"Bunda özellikle garip bir yan yok."

"Hayır, ama—bunu kanıtlayamam, tabi, sadece bir his ama—bunların hiçbirini Reinhold'la paylaştığını sanmıyorum."

"Ciddi misin? Bu durumda insan neyin peşinde olduğunu merak ediyor. Acaba merakı kendi adına mı yoksa başka biri için mi? Bana oldukça dikkatsiz ve kolayca yönlendirilebilecek biri gibi görünmüştü."

"Olası isimler arasında Wachterler ve Buchvoldlar kalıyor. Unutma ki İllya'yla çok yakınlardı."

"Unutma ki hiç düşünmeden boğazını kesiverdi."

"Seni korumak için," diye vurguladı Alek.

O zaman İllya'nın ölümüyle arkamı sürekli kollama gereğinin geride kaldığıyla ilgili zayıf bir umuda kapılmıştım. Heyhat, hayır. Benim konumumdaki bir adam için bu asla

gerçek olamıyordu.

Alek'in Wachter ve Buchvold aileleri ile ilgili raporu da yeterli değildi. Nasılsa yakında her şeyi kendi gözlerimle görüp karar vermek için bir fırsatım olacaktı.

"Kardeşim bu yaz evleniyor," dedim.

"Gelirken haberlerin bir kısmını duydum."

"Büyük bir tören olacak. Davetiyeler hazırlanıyor."

"Bunun sonunun nereye varacağını görür gibiyim ve hoşuma gittiğini söyleyemem."

"Hoşlanmak zorunda değilsin. Konuklar gelmeye başladığında orada ol ve gözlerini ve kulaklarını açık tut yeter. Hepsine göz kulak olmaya yetecek kadar adamın var mı?"

"Olması lazım. Ben yokken kış hastalıklarından ölmedilerse. Henüz hiçbir şeyi kontrol edecek zamanım olmadı."

"Öyleyse hala vaktin varken başlasan iyi olur."

"Bunu, benim için başka iyi niyet ziyaretleri planlamadığın anlamında kabul edebilir miyim?"

"Evet edebilirsin."

İçini çekti ve başını iki yana salladı ama itiraz etmek için hiçbir şey söylemedi. Zorluklar bir yana, şato görevleriyle bağlanmaktansa dışarıda, hareket halinde olmayı tercih ettiğini biliyordum.

"Kendine ısınmak, şişmanlamak ve adamlarına bakmak için bir hafta ver."

"Teşekkür ederim, Lordum. Belki banyo bile yapmaya zaman bulurum." Gülümsememi fırsat bilip başıyla masamın üzerindeki yığına işaret etti. "Yeni bir büyü çalışması mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Kitap koleksiyonun için birkaç yeni cilt getirdim. Ucuza gelmediklerini söyleyebilirim. Bana verdiğin kesede pek bir şey kalmadı."

Yüzüne baktım. "Eğer Sanat'a ait gerçek büyüler içeriyorlarsa önemli değil." Alek'e büyüyle ilgili her türlü kitabı alması için emir vermiştim ve bu amaçla da yüklü miktarda altın.

"Eminim içeriyorlar. Tek kelimesini bile okuyamadım. Sadece sayfalarına bakmak bile başımı ağrıttı."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı ama belli etmedim. "Umut vadedici görünüyor. Nereden aldın?"

"Bir soylunun özel kütüphanesinden. Şaraplarının parasını ödemek için büyükbabasının malikanesini satıyordu. Hayatının tutkusu, kendisini öldürene kadar içmek gibi görünüyordu. Kitaplar için benden aldığı para düşünülürse, şimdiden yarı yola varmış olmalı. Umarım sen daha yararlı bir amaç için kullanırsın."

"Orası kesin," diye mırıldandım.

Bölüm Dört

Altıncı Dolunay, 351

"Leydi İlona, nasıl bu kadar kör olabiliyorsun? Sergei'yi anlıyorum. Son bir yıldır aşk hastalığına kapılmış bir halde, aklı bir karış havada dolaşıp duruyor. Ancak senin bu hareketin saçmalığını görmen gerekirdi."

"Tatyana'nın hatalı davranıp davranmadığını zaman gösterecek, ancak sizin tepkiniz onu ve Sergei'yi çok üzdü. Hem de düğünlerine bir gün kala."

Tartışmayı devam ettirme isteğimi tamamen kaybetmiştim. "Eğer üzüldülerse git onları rahatlatacak bir şeyler söyle.

Aslında bence bu meseleden çok yaklaşmakta olan tören üzerinde yoğunlaşırsan daha yararlı olursun. Yapacak çok işin olmalı."

"Tüm hazırlıklar tamamlandı, Lordum," dedi soğuk bir sesle.

Ah, yine *o* ses tonu. Gitgide daha sık kullanmaya başlamıştı ve her seferinde kulağıma daha fazla batıyordu. Ve tanrılar affetsin, gitgide sesten olduğu kadar kaynağından da nefret etmeye başlıyordum. Fakat Leydi İlona bakışlarıma gözlerini hiç kaçırmadan aynı şekilde karşılık verdi. Bu günlerde bunu hala yapabilen çok az sayıda insan kalmıştı.

Sonunda, "Gerçekten de bir kenarda durup ailem adına aptalca davranışlarda bulunulmasına göz yummamı mı bekliyorsun?" diye sordum.

"Kız sadece cömertlik etmiş—"

"Mücevherlerini çıkartıp köylü bir domuza vermeye *hiç* hakkı yoktu. Tanrılar adına, onları *ben* vermiştim ona."

"Ona verdiğinize göre bu, mücevherleri istediğine verebileceği anlamına gelir."

"Hayır, bu onların aile mirasının bir parçası olarak saklamak üzere ona emanet edildikleri anlamına gelir. O mücevherler annemindi. Ondan önce de büyükannemin ve onun da annesinin. Tatyana gerçek değerlerinden haberdar olmayabilir, ama Sergei. . . Onu durdurmak yerine herkesin içinde *onaylamış*. Aptal çocuk nasıl bir kapı açtığının farkında bile değil."

"Eminim mücevherleri geri almak için bir şeyler ayarlanabilir."

"Tabi ki, ama sorun bu değil. Kendisini ayaktakımının önünde bu şekilde alçaltmamalıydı. Şimdi ne zaman şatodan çıkacak olsa, çamurla kaplı dilencilerden biri sürünerek ya-

nına yaklaşacak. Evet, her şey geri alınacak ama daha önemlisi ona el sürmeye cüret eden pisliğin derisinin yüzdüreceğim."

"Olay sadece, çocukken oynadıkları bir oyunmuş—"

"Eğer oyun dediğin kızı yakalayıp kafasını hanın pis taşlarına çarptırmaksa, o aşağılık hayvandan kurtulduğu iyi olmuş derim."

"Ancak o bunu fark etmeden önce, eski arkadaşının derisinin yüzdürüldüğünü duyarsa kendisini nasıl hisseder dersiniz? Hoşuna mı gider? İyilik etmeye çalıştığı kişinin canını yaktığınız için size saygı mı duyar?"

Ellerim sıkılmış, yumruk halini almışlardı ve onları kullanmamak için kendimi zor tutuyordum. Tanrılar adına bir şeyleri kırmak, bir şeylere ve birilerine yumruk atmak istiyordum. Kendimi sakinleşmeye zorladım ve ellerimi açtım. "Pekala," dedim daha sakin bir sesle, "mücevherleri satın almak için birilerini göndereceğim ve o. . . adama bir zarar vermemelerini söyleyeceğim."

Bir şeyler daha söylemek için dudakları aralandı sonra vazgeçti. Ne zaman susması gerektiğini biliyordu.

Gittiğinde kendimi çalışma masamın yanındaki iskemleye bıraktım ve uzun bir süre boşluğa baktım. Daha önce hiç hissetmediğim gibi bir öfke, alev alev içimden, ta kemiklerimden dışarı akıyordu. İskemlenin kenarlarını bu şekilde sıkmaya devam edersem alev alacaklarmış gibi hissediyordum.

Tatyana'yı çok seviyordum ama bugün mücevherlerini, geçmişinden tanıdığı dilenci bir hayvana vererek beni çılgına çevirmişti. Adam kurnazca kendi talihsizliği ile Tatyana'nın yaşamdaki iyi talihi arasında bir karşılaştırma yapmış ve kızın suçluluk duygusuna oynamıştı. O da hiç düşünmeden üze-

rindeki her şeyi adama vermişti. Şimdiye kadar duyduğum en aptalca ve en sorumsuzca hareketti. Ama Leydi İlona haklıydı. Köylüyü cezalandırmak için yapacağım hiçbir hareket olumlu bir sonuç vermeyecekti. Olan olmuştu.

Fakat hala öfkeliydim.

Kızla konuşabilirdim ama içimden bir ses yapmamamı söylediği için vazgeçtim. Eski 'arkadaş'ına yardım etmiş olmaktan dolayı duyduğu mutluluğa kendisini öyle kaptırmıştı ki beni gerçekten dinlemeyebilirdi. Henüz dünyanın gerçekleri konusunda o kadar deneyimsizdi ki yaptığı şeye neden bu kadar öfkelendiğimi anlayamıyordu.

Tatyana'nın ona. . . yol gösterecek birisine ihtiyacı vardı. Fakat Sergei bunu için hiç de uygun kişi değildi. Tüm uyarılarıma karşın cömertliğin tehlikeli bir eğilim olduğunu anlamıyordu. Ondan beklendiği gibi rahipliğe adım atmış olsa yapmaktan çok zevk aldığı o hayır işleri, zamanın süzgecinden geçmiş bazı yöntem ve dengeler sayesinde uygun bir şekilde düzene sokulmuş olacaktı. Şimdiyse topraklarından gelen gelirler giderek azalıyordu ve yakında kendisinin bağışlarla yaşamak zorunda kalacağı günlerin gelmekte olduğunu görür gibiydim.

Benim bağışlarımla.

Tabi ki onu ben destekleyecektim. Düşmanlarımın bir Von Zarovich'i perişan durumda görmelerine ve bir şekilde onu bana karşı bir silah olarak kullanmalarına izin veremezdim. Sergei'nin bana ihanet etmeyecek kadar bağlı olduğuna güvenim tamdı ama bir hain yaratmanın daha dolaylı yolları olduğunu da biliyordum. Hala inançlı bir adamdı ve aldatmacalara yabancıydı. Tatlı dille yaklaşan herhangi bir kurt tarafından kandırılabilecek bir koyun gibiydi.

Ve Tatyana. . . tanrılar adına, eğer Sergei kendisini bekle-

yen tuzaklardan birine düşecek olursa ona ne olacaktı?

Düğünden sonra, Tatyana'nın ailenin geri kalanıyla tanışması için atalarımızın topraklarına yolculuk etmeyi düşünüyorlardı. Kardeşim Sturm'un durumu kontrol altında tutacağına güvenemezdim çünkü mektuplarından anladığım kadarıyla o, Sergei'nin yanlış olan hiçbir şey yapmayacağına inanıyordu. Bu, yeteri kadar kötüydü ama asıl hepsinden katlanılmaz olanı Tatyana'nın artık burada olmayacağı gerçeğiydi. Onu bir daha hiç göremeyebilirdim.

Aslında, onları kalmaya kolayca ikna edebilirdim. Yerinde edilmiş birkaç söz, bana olan sevgilerini harekete geçirebilirdi. Ama bu daha mı iyiydi? Şimdiye kadar onları birlikte görmeye zorlukla tahammül edebilmiş, hatta Sergei'yi unutabildiğim bazı anlarda Tatyana sadece beni seviyormuş gibi davranabilmiştim. Ama düğünden sonra. . . yarın gece, *onun* yatağında olacağını, ilk sevişmesinin zevklerini onun beceriksiz ellerinde yaşayacağını bilmek. . . beni ölçüsüz derecede tiksindiriyor ve midemi bulandırıyordu. Gerçeği ondan saklamaya daha ne kadar devam edebilirdim.

Fazla değil.

Ama belki de sonsuza kadar saklamak zorunda kalacaktım.

Bir zamanlar teslim olmak gibi kesin umutsuzluk da bana yabancı bir kavramdı. Şimdiyse her ikisine de kendi yüzüm kadar aşinaydım, çünkü her gün aynamdaki görüntümde gördüğüm onlardı.

* * * * *

Güneş yeni batmıştı ve odam yere kadar uzanan pencereler açık olmasına karşın karanlıktı. Biraz temiz hava almak

için pencerenin yanına yürüdüm ama hava çok durgundu. Ghakis dağının bu tarafında rüzgarın tamamen durduğu nadir olurdu ve bu bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunun habercisiydi. Pencereden geçerek avluya çıktım ve kararmaya başlayan gökyüzüne baktım ama henüz görünürde tehditkar bulutlar yoktu.

Şatoda her şey sakindi. Batı duvarındaki nöbetçilerin siluetlerini belli belirsiz seçebiliyordum. Bu günlerde işleri oldukça kolaydı. Ravenloft Şatosu gördüğüm en iyi konumlandırılmış ve alınması en güç kaleydi. Alek buranın alınmasının tek yolunun içeriden olduğu görüşündeydi ve vekilharcım olduğu sürece böyle bir şeyin gerçekleşmemesini sağlamayı kendisi için bir onur meselesi olarak kabul ediyordu.

En son elçilik görevinden birkaç gün önce dönmüş ve görevlerini yeniden üstlenmişti. Düğün sırasında her şeyin yolunda gitmesini sağlama almaya çalışıyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca kapılardan geçerek içeri doluşan çok sayıdaki misafirden dolayı hala huzursuzdu. Çünkü tüm araştırmalarına ve hislerine rağmen hiçbir aile hakkında özel bir şüpheli durum ortaya çıkartamamıştı ve bunu kişisel başarısızlığı olarak algılıyordu. Ben, kendi açımdan, eğer birileri bir hainlik planlıyorsa Alek'in planlarını engellemek için orada olduğunu görerek vazgeçecekleri düşüncesiyle tatmin olmuştum.

Dışarıdaki hava da içerideki gibi olunca, tekrar çalışma odama dönerek birkaç mum yaktım. Alek'in altı ay önce getirdiği kitaplar oldukça ilginç çıkmışlardı. Çok da ileri seviyedeydiler. İçlerindeki bilgilerin çoğunu anlayamıyorum. Anlayabildiğim kadarı ise. . . karanlıktı. Kitapların yazarı, zamanında, büyüyle ilgilenenlerin çoğu tarafından hoş karşılanmayacak bazı ritüellerde bulunmuş olmalıydı. Bazı çizimler, büyü maddeleri ve bazı büyü kelimelerinin tınısı bile beni ciddi

olarak huzursuz ediyordu ama büyülerin kendileri harikaydı.

Ve de moral bozucu. Bu süre boyunca en basit olanları üzerinde bıkıp usanmadan çalışıp durdum ve sürekli başarısızlığa uğradım. Karışık olanlara gelince onların başlıklarını bile okuyamıyorum. Dilleri benim büyü dili bilgimin dışında kalıyordu. Bunun nedeni aşırı hevesli öğrencilerin, eğitimlerinde hızlı adımlar atarak zamansız felaketlerle karşılaşmalarını önlemekti. Bu konuyla ilgili duyduğum çok bilinen bir hikaye, görünmez bir varlığı hizmetkar olarak çağırmaya çalışan bir öğrenciyle ilgiliydi. Yaratık geldiğinde gerçekten de görünmezmiş—ve de oldukça açmış. Öğrenci aceleci hareketinden dolayı büyük bir pişmanlık duymaya yetecek kadar ancak yaşamış.

Mumlar küçüldü ve titremeye başladılar. Erimiş balmumu üzerlerine gelirken yanmaya çalışan alevler titreştikçe gölgeler etrafta uçuşuyordu. Bir gece daha geçip gidiyordu. Son gecem. Tatyana'ya sahip olmak için son şansım.

Bir an gözüm karardı ve karanlık beynime hücum etti. Bu daha önce de olmuştu ve artık gitgide daha sık olmaya başlıyordu. Bunun bir çeşit hastalık olduğunu düşünmüştüm ama sonra giderek artan umutsuzluğumun bir parçası olduğunu fark ettim. İçimde gizli ve ulaşılamayan bir yerlerde, karanlık, aç bir canavar gibi ruhumu kemirmek için hazır bekliyordu. Bu, Sergei'ye duyduğum ve uzun süredir bastırılmış olan nefretti. İçinde sıkışıp kaldığım yaşama ve yaşamın kendisine karşı duyduğum nefret.

Ürpererek onu bastırdım. Zaman kısaydı. *Hiçbir* anını böyle yararsız bir kendime acımayla harcayamazdım.

Kitabımın üzerine eğildim ve bir kez daha bir anlam çıkartmaya çalıştım.

Tam bazı sözcükler kafamda açıklık kazanmak üzereyken

mumlardan ikisi aynı anda söndü ve sayfa karanlıkta kaldı. Sabırsızlıkla kitabı daha iyi ışık olan bir yere götürmek için elime aldım. Sayfalar, muhtemelen bir parça balmumu yüzünden, birbirlerine yapışmışlardı. Dikkatle onları birbirinden ayırdım. Birden şu sözcükler—birden kristal kadar berrak—gözüme çarptı.

Kalbinin Arzu Ettiğini Elde Etme Büyüsü.

Tanrılar adına, neden bunu şimdiye kadar okuyamamıştım? Bu kitapları en az yüz defa tekrar etmiştim. Belki kavramak için sürekli çalışma gerekliydi. Belki de zihnim Sanat'ın daha güç yönlerini kavramak için ancak hazır olmuştu.

Ve bu büyü. . . *bu* tam benim ihtiyacım olan, bu kadar zamandır aradığım şeydi. Olasılıkları düşündükçe kalbim öyle hızlı atıyordu ki göğsüm ağrımıştı.

Önce kullanılacak malzemelere baktım. Onlar olmadan başlamanın bir anlamı yoktu. *Yarasa tüyü, unicorn*[1] *boynuzu*. . . evet, evet bunlar bende vardı.

Mumların alevleri yine titredi. Gözüme bir parça duman kaçtı. Gözlerimi kırpıştırıp kaldığım yerden devam ettim.

Yarasa tüyü, Manticore[2] *iğnesi*. . .

Bir yanlışlık vardı. Tekrar baştan başladım.

Fare derisi, Manticore iğnesi. . .

Dördüncü okuyuştan sonra faydasız olduğuna karar verdim. Büyünün koruması benim aşamayacağım kadar kuvvetliydi. Son mumlar da titreşerek söndüler. Tamamen karanlıkta kalmıştım. Yeni mumlar yakmaya zahmet etmedim. Ne anlamı vardı ki?

---

[1] Unicorn: Tek boynuzlu at; alnında tek bir boynuz bulunan, ata benzer, fantastik bir hayvan.

[2] Manticore: İnsan kafalı, aslan vücutlu ve ejderha ya da akrep kuyruklu efsanevi hayvan. (çn)

Kalbinin Arzu Ettiği. Daha çok kalbinin kırılması olmalıydı. Umutsuz bir durumdu. Tüm sorunlarımın çözümü, tüm acılarımın dermanı ellerimdeydi. Fakat ben onu kullanmaktan acizdim. Kullanacak hale gelmeden önce yıllarca çalışmam gerekebilirdi.

Umutsuz, umutsuz, *umutsuz.*

Bu kadarı çok fazlaydı. El yordamıyla çalışma masasına doğru ilerledim ve tüm gücümle yumruğumu masaya indirdim. Başka şeylere de yumruk atmak, bir şeyleri yırtmak, parçalamak, hatta tüm şatoyu parçalarına ayırmak istiyordum. Ve işe, aptalca büyüsel çalışmalar koleksiyonumdan başlamaya karar verdim.

Görmeden, canımı sıkan kitabı arandım. İlk onunla başlayacaktım.

"O çok eski bir kitap. Ona daha iyi davranmalısın."

Ses—her yerden ve hiçbir yerden geliyordu—donup kalmama neden oldu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama eğitimim ilk şokun üstesinden geldi ve son sözcük tamamlanmadan, hançerim elimde savaş duruşuna geçmiştim.

"Kim var orada?" sesin Alek'e ait olabileceğini düşünmüştüm. Böyle bir şaka için yeterli cesarete ancak o sahip olabilirdi, ancak emin değildim.

"Bilmen gerekir." Ses şimdi Tatyana'nın sesiydi, ancak o olmadığını biliyordum. Arkamdan—yo, önümden geliyordu. "Beni sen çağırdın," diye devam etti. Ses sürekli değişik yönlerden gelmeye devam ediyordu. "Nefretini duydum. Sana Kalbinin Arzu Ettiğini vermek için geldim."

"Yerinde kal!" Sesim çok sertti. Daha önceki öfkeli halimdeyken bile onunla bu şekilde konuşamazdım. Bana dediklerine gelince. . . "Tatyana? Kendini göster!"

Sergei'nin gülüşü duyuldu ama daha önce onu hiç böyle

gülerken duymamıştım. "Görüntümü kaldıramazsın."

O zaman bunun büyüden kaynaklanan bir illüzyon olduğunu anladım. Benimle konuşan her ne idiyse, aşina olduğum sesleri kullanarak beni korkutmaya çalışıyordu. Ama ben karanlıktaki seslerden korkacak bir çocuk değildim. Ben—

Kahkahalar arttı. Tüm odayı ve kafamın içini doldurdu. Hançerimi yere bırakarak ellerimle kulaklarımı kapattım. Şu anda yanımda olan şey her ne ise böyle sıradan bir silahtan etkilenmezdi.

Büyü deneyimimin çok ötesinde olan bir şeyle karşı karşıyaydım ve ölümcül olabileceğini anlamak için bilge bir öğretmene ihtiyacım yoktu. Yine de gelmesinde benim bir rolüm olduğu açıktı. Bu da onun üzerinde bir parça da olsa kontrole sahip olduğum anlamına gelirdi. Onu geri göndermek sorun değildi. Eğer istersem bunu yapabileceğimi biliyordum.

"Strahd," bu kez ses İlona'nındı. Fısıldıyordu. "Beni sen çağırdın. Kalbinin Arzu Ettiğini istemiyor musun?"

"Kalbinin Arzu Ettiğini istemiyor musun?" diye Tatyana'nın tatlı sesi tekrarladı.

"Yoksa onun kardeşinin olmasına izin mi vereceksin?" diye sordu Sergei.

"Kardeşinin olmama izin mi vereceksin?" diye sordu Tatyana üzüntülü bir sesle.

Tanrılar adına, bana ne diyeceğini çok iyi biliyordu.

"Gitmesine izin mi vereceksin?" dedi Alek.

Hayır. . . O, benim olacak, diye fısıldadım kendi aklımda. Bunu *düşünmemek* elimde değildi.

Beni duydular. Ve güldüler.

"Ona sahip olmak için ne yaparsın?" soran Alek'di.

Yanıt vermekten kaçındım ama kafamdaki soruyu tam

olarak yakalamıştı. Karşılığında benden ne istenecekti?

"Yeteneklerinin ve olanaklarının dışında bir şey değil, Strahd," Alek'in sesi olduğuna yemin edebilirdim ama daha önce benimle hiç böyle aşağılayıcı bir tonda konuşmadığı için yabancı geliyordu. "Başlayalım mı?"

Düşünmek için biraz daha vakit kazanmaya çalışarak elimle masayı işaret ettim. "Fakat ritüel. . . " dedim. "Henüz daha. . . "

"Yeteneklerinin ve olanaklarının dışında bir şey değil," dedi Tatyana, ancak uzman bir fahişenin hakaret ima etmeden kullanabileceği bir ses tonuyla. Elinin—ya da onun gibi bir şeyin—tüy gibi yumuşak bir dokunuşla yüzümü okşadığını hissettim. Teninin kokusu bile duyuluyordu.

"Yeteneklerinin ve olanaklarının dışında bir şey değil," dedi Sergei alayla ve el daha aşağı inerek boğazıma yapıştı. Şimdi daha büyüktü ve ter, kan ve yağlanmış deri kokuyordu.

Eli yakalamaya çalıştım ama hiç var olmamışçasına kayboldu. "Nesin sen?"

Sesler bir birleşip bir ayrılarak etrafımda dolaşıyor hatta içimden geçiyorlardı. Hiçbir maddesel varlıkları olmadığı halde ağırlıklarının bana baskı yaptığını hissediyordum. Kalbim. . . hızla çarpıyordu. Kanım sanki donmuş, damarlarımda ilerleyemez olmuştu. Acıyla bağırdım. Sesler acıma güldüler ve bu kahkahayla birlikte tek, devasa bir şekle büründüler.

Zifiri karanlıktaydım. Şekil daha da karanlıktı.

Kıvrılıp bükülüyor ve düzensiz bir şekilde genişleyip büzülüyor—acıdan zevk, zevkten acı—ve kendisinden bile karanlık şeyler hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Bildiğim şeyler, bilmediğim şeyler, hiç söylenmemesi gereken ama yine de söylenmiş olan şeyler ve her sözcükle birlikte daha da büyüdü. Ta ki tüm oda varlığıyla dolup, ağırlığı üzerime çökerek

beni önce dizlerimin üzerine sonra da yüz üstü yere yapıştırana dek. Baskısı öyle büyüktü ki aklımın içinde bile bağıramıyordum.

Sonra birden gitti.

Sırtüstü döndüm, ellerimle, demirden zincirlerin sıktığını sandığım göğsümü yokladım ve. . . hiçbir şey hissetmedim. Ne bir kırık kemik ne dışarı fırlamış bir kalp.

Daha değil. Ama bir sonraki sefer. O şey geri dönecek ve beni ezecekti.

Şimdi onu tanımıştım. Ne olduğunu anlamıştım. Onunla çok eski dosttuk.

Ölüm, bu odada benimle birlikteydi.

Kalbim kurşunlaşmıştı, kendi ağırlığı yüzünden iflas edecek gibiydi. Göğsümün üzerinde gümbürdemesini hissediyordum. Kaçınılmaz olan karşısında nafile çaba.

Ölüm çevremde okyanusun gelgitleri gibi kabarıyordu.

Bir nefes daha alabilmek için çabaladım.

Ölüm her yanımı sardı. . . ve geri çekildi. Şimdilik.

"Benim için mi geldin? *Eğer öyleyse al beni ve canın cehenneme.*"

Sessizlik. Birkaç berbat, yavaş geçen kalp atışı boyunca bekledim. Sonra:

"Senin. . . adına geldim," diye yanıtladı aynı anda tüm sesleri kullanarak.

Bu son bir hile olmalıydı. Beni cehenneme sürüklemeden önce son bir alay.

"Beni iyi besledin," diye devam etti.

Tanrılar adına, işte bu doğruydu. Tüm o savaş yılları. Savaş boyunca kaç kişiyi öldürmüştüm? Şimdi artık ne önemi vardı?

"Ödülünü hak ettin."

Evet, diye düşündüm acı acı. *Ölüm için bir ölüm daha. Kanla yükselmiş bir savaşçıyı, dövüşecek hiç bir savaş kalmadığında başka ne kader bekleyebilirdi?*

"Ödülün, Strahd Von Zarovich," diye vurguladı.

Ödül?

Sonra sesler sır verir gibi bir ton takındılar. "Kaybolan gençliğin karşılığında, kardeşinin nişanlısını istiyorsun. Rakibini yolundan çekeceğim ve tek bir gün daha yaşlanmayacaksın. . . "

Binlerce kez hayalini kurduğum gibi Sergei, bir rakip olarak yolumdan çekilmiş ve Tatyana bana dönmüş. Kalbimin Arzu Ettiği. Bu bir yalan olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı. Ölüm yalan *söyleyebilir miydi?* Neden olmasın? Öte yandan neden söylesin ki? Benim gibi, onun dipsiz kuyusuna önünde sonunda düşecek bir ölümlüye yalan söylemekle neden uğraşsın?

". . . eğer söylediklerimi aynen yaparsan."

İşte başlıyordu. Bedel. Pazarlık, alışveriş. Benden ne istiyordu? Ölüm benden ne isteyebilirdi ki?

"Yeteneklerinin ve olanaklarının dışında bir şey değil," dedi Tatyana açıkça.

Göğsümü sıkan demir zincirler gevşedi. Boğulurcasına, öksürerek nefes aldım. Geri çekilmişti ama gitmemişti. Yanıtımı bekliyordu. Ne kadar bekleyeceğini bilemezdim.

Çok değil.

Bekledi. Sessizce. Kendi kalbimin gürültüsünden ve doğrulurken eklemlerimin çıtırdamasından başka bir ses duyamıyordum.

Bekledi. Bir dakika geçti. İki. Alnımda biriken teri sildim. Derim taştan bile soğuktu.

Bekledi. . . sonra uzaklaşmaya başladı. Gittiğini hissedi-

yordum. Tek şansımı birlikte götürüyordu. Son şansımı.

Tatyana.

Gidiyordu.

"Ne yapmalıyım?" diye fısıldadım.

Durdu.

Geri döndü.

Ve güldü.

* * * * *

Ellerim öyle buz gibilerdi ve titriyorlardı ki onları güçlükle hissedebiliyordum; ancak çakmaktaşını demire sürterek bir parça kav yakmayı başardım. Kısa süreli alevden yararlanarak yeni bir mum yaktım ve onu da diğerlerini yakmak için kullandım.

Çalışma odası eskisi gibi görünüyordu. Eskisi gibiydi. Burada benimle birlikte bir şeyin var olmuş olduğunu gösterecek hiçbir işaret yoktu. Gitmişti; ancak yakınlarda bir yerlerde, yandaki odadan dinleyen biri gibi beklediğini hissediyordum—ya da hissettiğimi hayal ediyordum,

Okkalı bir yudum *tuika* yuvarladıktan sonra titremem geçti. Şaraptan daha sertti ve insanın içini ısıtıp, sinirlerini yatıştırıyordu. Barovialılarla uğraşmaktan ne kadar hoşlanmasam da itiraf etmeliyim ki nasıl iyi brendi yapılacağını biliyorlardı.

Işıkla beraber görüşümün geri gelmesiyle, yaşadığım şeyin gerçekliği, uyanınca kaybolan bir rüya gibi solmalıydı. Ancak benim için öyle olmadı. Tüm bunlar olmuştu ve ben o şeyi korkutucu bir heveslilikle dinlemiştim. Bazı talimatları anlamsızdı ama büyüyle uğraşırken insan ritüelleri anlamlarını sorgulamadan uygulamalıdır. Onları önemsemeyen ya da ih-

mal eden ancak aptal bir uygulamacıdır.

Bu kara büyüydü. Gerçek nekromansinin[1] eşiğindeydim ve yine de garip bir şekilde, sanki eşikten geçişi benim için bir başkası yapacakmış, ben sadece meyvelerini toplarken bedeli bir başkası ödeyecekmiş gibi sakindim.

Mutlaka bir bedel olacaktı. Hiçbir alış veriş bedelsiz olmazdı ve bunu ödeyebileceğimi biliyordum. Bu işten sıyrılabileceğimi de biliyordum. Bir iki blöf, bir iki yalan ve biraz yanlış yönlendirme; şu anda uğraşmakta olduğum devlet yönetimi işinden pek farklı sayılmazdı.

Ama kazançları—bir gün bile daha yaşlanmayacak olmak başlı başına bir şeydi ama Tatyana'ya sahip olmak. . . O, *her şeye* değerdi. Eğer ölüm ruhumu istemiş olsa, Tatyana için onu da verirdim. Bana dönecek ve yalnız benim için gülümseyecekti. O bahardı, yaz yağmuruydu. Sonbaharın renkleri ve kışın dinginliğiydi. Ve yarın akşamdan sonra benim olacaktı.

Taşa sürtünen metalin sert sesi beni daldığım aşk rüyalarından uyandırdı. Yakından gelmişti. Yatak odasından. Hayır hemen ötesinden. Açık pencerelerden, uzaklaşan bir siluet gördüm.

Kılıçlarımdan biri yatağımın üzerinde duvarda asılıydı. Birkaç saniye içerisinde elimde kılıç pencereden dışarı fırlamış durumdaydım. Tam zamanında. Adam avluya doğru beş metre kadar henüz ilerlemişti. Dışarı çıktığımı duyunca durdu ve bana doğru döndü.

Alek Gwilym. Rüzgar artmıştı. Gelmekte olan fırtınanın habercisi. Ghakis dağının her iki yanından kuvvetli bir şekilde esiyordu. Alek pelerinine sarınmıştı. Onun kılıcı da çe-

[1] Nekromansi; Ölümbüyücülüğü; ölüler diyarı ile ilgili (çoğunlukla yasaklanmış) büyü okulu. (Dipnot: Lost Library-Sözlük)

kiliydi. Muhtemelen beni uyaran sesi çıkartan da oydu. Kenarı duvara ya da burçlardan birine sürtünmüş olmalıydı. Bir saldırıdan korunmaya çalışır gibi vücudunu kapatacak şekilde çaprazlamasına tutuyordu. Bulutlar yıldız ışığını kapatmaya başladı. Yüzündeki temkinli ifadeyi görmeme yetecek kadar ışık ancak kalmıştı.

"Lordum?" Sesinde de temkinli bir şüphe vardı. "Kusura bakmayın, size bir şey söylemek için gelmiştim ama. . . "

Ona doğru yürüdüm. Kılıcım elimde hazır durumdaydı. "Ne var?"

İrkildi. Onu tanıdığım on sekiz yıl boyunca hiç bu şekilde korkuya kapılmış olarak görmemiştim.

Biliyordu. Her şeyi duymuştu.

Ve konuşacaktı.

Ben aklen ve kalben donup kalmışken sanki elimi bir başkası yönlendiriyormuş gibi, kafasına doğru kılıcımla hızlı bir hamle yaptım.

Aynı süratle bloke etti ve bir adım geri gitti.

"Hayır, Strahd. Yapma!"

Bir saldırı daha ve bir kez daha blok.

"*Strahd*. . . " Dudakları oynuyordu ama rüzgar sözcükleri alıp götürüyordu. Rüzgarın fısıltısı artık bir kükremeye dönüşmüştü ve birbirine çarpan kılıçlarımızın sesini bile bastırıyordu. Nöbetçiler ne bizi duyabilir ne de karanlıkta görebilirdi. Dışarıdan bekleyebileceğimiz yardımlar söz konusu olduğunda her ikimiz de kendimizi bir çölün ortasında farz edebilirdik.

Bir kez daha saldırdım. Alek geri çekildi. Köşedeki nöbetçi kulesine doğru geriliyordu. Orada birileri olacağı kesindi. Sağa doğru yanıltma hamlesi yaptım sonra o yöne doğru atılarak önünü kestim.

"Bunu yapma—"

Söylediklerinin gerisini duyamadım ama anlamı açıktı. Benimle dövüşmek istemiyordu. Faydasız. İkimizin de başka şansı yoktu. En azından ben kendime böyle söylüyordum.

Bir sonraki saldırımda, bloğunun ardından tüm gücüyle karşılık verdi. Bu ucu köreltilmiş kılıçların, hedefin bir parmak önünde durdukları bir alıştırma maçı değildi. Şimdiye kadar savaştığım tüm savaşlar kadar gerçekti.

Ghakis dağının yamaçlarında bir şimşek çaktı ve hemen arkasından gök gürültüsü geldi. Gümbürtüyü içimde hissettim. Kanım hızlandı ve kaslarıma yeni bir hareket ve güç geldi. Savaş ateşi beni ele geçiriyordu. Vahşi bir mutlulukla onu kucakladım.

Alek bunu fark etti ve o da kendisini savaş ateşine bıraktı. Bu kez saldırımı beklemedi. Atılıp beni geri itti. Tekrar karşı karşıya durduğumuzda diğer elinde bir hançer vardı.

Bir kez daha kafasına hamle yaptım. Kılıç bloğu. Aşağıya vuruş. Kılıç ve hançer. Karnıma hançerini savurdu. Bir adım geri. Bacağa kesiş. Hançerle blok. Hançer tutan ele kesiş. Kılıçla blok.

Yine şimşek çaktı. Kocaman yağmur damlaları önce yavaş yavaş sonra giderek artan bir hızla düşmeye başladılar. Su gözlerime giriyordu. Gözümü kırptığımda, kılıcımı gelen bir saldırıyı karşılamak için son anda yüzüme kaldırabildim. Kılıcı tutan elim terden ve yağmurdan kaymaya başlamıştı. Botlarımın deri tabanları, ıslanan taş zeminde kayıyorlardı. Alek'in de dengesi daha iyi değildi ancak elinde eldivenleri vardı ve silahını sıkıca kavramak konusunda büyük bir avantaja sahipti.

Bu avantajını hemen kullandı. Hızla dalıp kılıcını çevirerek kılıcımı elimden düşürmeye çalıştı. Buna karşı koymaya

çalışmaktansa hareketiyle aynı yönde akmaya çalıştım ancak kolum yana açıldı ve Alek eline geçen tek fırsatı değerlendirerek hançerini sapladı.

Yarayı hissetmedim. En azından o anda. Sadece elbiselerime sürtünen bir şeyler. Bir sonraki şimşek beyaz gömleğimin üzerinde aniden yayılan kırmızı lekeyi ortaya çıkarana kadar başka bir şey hissetmedim. Zırh giymemiştim. Gerek de yoktu, sonuç olarak kendi odamda güvenlik içersindeydim.

Kanımı mı dökeceksin, asker?

Sadece bir iki damla, diye yanıtlamıştı.

Bir iki damladan fazlası, çok daha fazlası yaramdan fışkırıyordu. Acı birden söndürülemez bir ateş gibi tüm vücuduma yayıldı.

Alek durdu. Belki de şoka uğramış bir şekilde bana bakıyordu. Öldürmeyi kaldıramayacak biri olduğundan değil. Ancak lordunu bıçaklamıştı, korumak için yeminle bağlı olduğu adamı. Kendisine ihanet etmiş olan ve yıllar süren sadakatinin karşılığını ölümle veren adamı.

Ve o adam ihanetinin karşılığında kendisi de ölümle karşılaşmıştı.

Hayır.

Ancak inkar etmek yaramı iyileştiremez ya da yaşamımın akıp gitmesine engel olamazdı. Dizlerim pelteleşiyor ve vücudum hem soğuk hem de sıcak hissediyordu. Kötü bir yaraydı, daha önce hiç almadığım kadar kötü. Aynı zamanda aldığım son yaraydı da. İşaretleri tanıyordum. Daha önce başkalarında görmüştüm. Ölmek üzereydim.

Alek duraklarken son bir hamle yaptım. Salt kincilikten doğan onursuz bir davranıştı. Aynı zamanda tamamlamamın imkansız olması gereken bir hareketti de. Tüm vücudumu

berbat bir halsizlik sarmıştı ama her nasılsa kılıcım ete denk geldi ve derine gömüldü. Alek bir kez bağırdı ve hançerini düşürerek eliyle karnını tuttu. O da zırh giymemişti.

Gücüm hızla tükeniyordu. Son kalanı da biraz daha ittirerek çevirmek için kullandım, sonra da kılıcı geri çektim. Şıngırdayarak uyuşmuş parmaklarımdan, yere, Alek'in hançerinin yanına düştü.

Alek kılıcı hala elinde, hırıltılı sesler çıkartarak yere oturdu. İstese hala işimi bitirebilirdi ancak bunun işin bir girişimde bulunmadı. Bunun yerine silahını bıraktı ve yere, sanki yatağına uzanır gibi uzandı.

Tamamen kendimden geçmeme engel olan tek şey acıydı. Doğru dürüst nefes alamıyordum. Ben de nasıl olmuşsa yere düşmüştüm ve yan dönmüş yatıyordum. Taşlar eklem yerlerime batıyordu.

"Yaşamak istemiyor musun, Strahd?"

Bu Alek değildi. Ses kafamın içinde çok netti, rüzgar ve yağmurun gürültüsüyle bastırılmamıştı ama onun sesine benziyordu. Ve o da duyuyordu. İrkildiğini gördüm.

"Yaşamak istemiyor musun?" diye sordu Tatyana.

"Yaşamak?" Sergei.

"Yaşamak?" İlona.

"Evet. . . lanet olası. . . "

Tüm sesler birlikte güldü. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Ben de denileni yaptım.

Ayaklarımı hissetmiyordum ama kollarımı kullanarak sürünebilirdim. Yağmur gözlerime doluyor ve ince gömleğimin üzerinden sırtıma çarpıyor, yakıyordu. Sırılsıklam olmuştum, üşüyordum ve ölüme yarı yoldan daha yakındım—ancak ölümle aramda Alek yatıyordu ve son umudum ondaydı.

Nefes alışı zayıftı ve yüzü, sadece ölmek üzere olanlarda görülen sarı-gri bir renk almıştı. Gözlerini bana doğru çevirdi. Ağzının kenarından kan geldi ve dudaklarından döküldü.

"Böyle olmak zorunda değildi, Lordum," diye mırıldandı.

Bir şey söylemedim.

"Sana yardım ederdim. . . Ne olursa olsun, bu. . . bu. . . şekilde. . . olmak zorunda. . . değildi."

"Korkarım öyleydi."

Boğulurcasına öksürdü ve sonunda boğazını temizlemeyi başardı. "Dağdayken elimi bırakmalıydın. . . bunu görmekten kurtulmuş olurdum."

"Alek—"

Yakındaki eliyle gömleğimden yakaladı. Bir nefes daha hava içine çekti. Ağzından biraz daha kan dökülerek sözcüklerini boğuklaştırdı. "Kampta. . . hain. . . "

Bana bir sitem miydi? Yoksa silinmekte olan zihni eski bir anıyı mı gözünün önüne getirmişti?

"Ba'al Verzi. . . "

Ne demek istiyordu?

". . . uykuda." Gömleğimi tutan eli gevşedi ve son düşlerini görmek üzere kendisinden geçti. Neredeyse ölmüştü.

Ne demeye—ancak mırıldandığı şeylerle kaybedecek zamanım yoktu. Kalbimin her atışıyla birlikte ben, kendim de zayıflıyordum.

İkinci hançerini kemerine takılı olan kınında buldum ve çekerek çıkarttım. Hala yaşıyordu ama bilincini çoktan yitirmişti. Bıçağın keskin kenarıyla sertçe boğazını yardığımı fark etmiş olamazdı.

Kan. Bir çeşmeden akar gibi.

Yaşam. Eğer almaya cüret edersem.

Kendi yaşamım hızla sona ermekte olduğu için asıl almamaya cüret edemezdim.

İçtim. Doyasıya.

Ve yaşadım. . . Bir kez daha.

* * * * *

Yağmur can sıkıcı sorulara neden olabilecek tüm kanıtları yıkayıp yok ediyordu. Litrelerce yağmur suyu üzerimize yağarak kanı sulandırdı ve taşların üzerinde kalıcı lekeler yapmasını engelledi. Her şeyi iyice temizledikten sonra, dalgalar halinde duvarlara çarparak, kanalizasyon deliklerinden lağıma, oradan da çok aşağılardaki şato sarnıçlarına akıp gitti.

Ayağa kalktım ve başımı geriye attım. Yağmurun yüzüme yapışan saçlarımı geriye atmasına izin verdim. Harika bir duyguydu. Ölümcül yaram kapanmıştı. Geriye sadece gömleğimdeki delik kalmıştı.

Alek Gwilym, yiğit savaşçı, güvenilir subay, sadık yoldaş—on sekiz dolu yıl boyunca tek gerçek dostum—benim elimden can vermişti; ancak ölümünden pişmanlık duymak ya da yas tutmak elimden gelmiyordu. Bu gece böyle sıradan düşüncelerin çok ötesinde gibiydim.

Anlaşmanın birinci kısmı mühürlenmişti. Sonuçlar görülmeye başlanmıştı. Alek'in kanının iyileştirici etkisi bunu kanıtlamıştı. Çok. . . farklı hissediyordum. Kalbim tüm hareketlerimden dolayı hızlı hızlı atıyordu ama hiç yorgun değildim. Tam tersine.

Yeniden gençleştiğimi hissediyordum.

Alek'i bırakarak pencerelerden içeri geri daldım, bir mum aldım ve yatak odasındaki aynada görüntüme baktım. Aynı görünüyordum. Zaman geriye dönmemişti. Hayal kırıklığı. . .

Ta ki sesin verdiği sözün tek bir gün daha yaşlanmayacağım olduğunu hatırlayıncaya dek. Eh, yaşlanmanın durması için bu da yaşamdaki herhangi bir gün kadar iyiydi. Hala en verimli çağımdaydım.

Mum alevi tenime hafif altın rengi bir ışıltı veriyordu ama yine de çok solgun, hatta hasta gibi görünüyordum. Buna karşın yıllardır bu kadar iyi hissetmemiştim. Solgunluğum herhalde yakında geçerdi.

Her neyse, düşünmem gereken başka şeyler vardı.

Hiç zorlanmadan Alek'in bedenini içeri taşıdım ve alçakça dolaba tıkıştırdım. Kapıları iyice kilitledim, özellikle de özel yemek odama açılanı. Yarın orada aile içinde ufak bir akşam yemeği olacaktı—tüm öğleden sonra uşaklar girip çıkacaklardı. Alek daha iyisini hak ediyordu ama elden gelen bir şey yoktu. Ölümü hakkında daha sonra bir hikaye uydururdum ama şimdi bunu yapacak halim yoktu. Biraz sonra olacakların beklentisi bastırılmış bir heyecandan başka hiçbir şey hissetmeme olanak tanımıyordu.

Her şeyi halledeceğimden emindim. Birkaç saat sonra Tatyana benim olacaktı.

* * * * *

Ertesi sabah geç bir saatte, her yanım tutulmuş ve uyuşuk bir şekilde uyandım. O da uşağımın beni sertçe sarsma hakkını kendisinde görmesi sayesinde. Sinirli homurdanmalarım, hasta olduğumdan endişelendiği yönündeki özür dolu açıklamalarıyla karşılandı ki birkaç dakika sonra berberin aynasında kendimi gördüğümde bu endişesine hak vermeden edemedim. Yakıcı, parlak güneş ışığında, bir hayalet gibi bembeyaz görünüyordum ve perdelerin indirilmesini emrettim.

Güneş, sanki fırtına hiç olmamış gibi parlıyordu ve benim için gereğinden fazla parlaktı. Benden başka kimse, ne güneşten ne de boğucu sıcaktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve hava durumu hakkındaki neşeli tavırlarını oldukça sinir bozucu buluyordum. Odamdan çıkmadım. Yataktan, iskemleme zor ulaşabiliyordum. Dün gece nasıl enerji dolu idiysem bu gün de aynı oranda güçsüz hissediyordum. Ancak akşama doğru kendimi her zamanki gibi hissetmeye başladım ve zorunlu birkaç misafiri kabul edebilecek duruma geldim.

Reinhold Dilisnya, Victor Wachter, İvan Buchvold ve eski subaylarımın geri kalanları, saygılarını sunmak için sırayla yanıma geldiler. İvan'ın bana karşı davranışlarına özellikle dikkat ettim ama kardeşi İllya ile ilgili skandala rağmen, hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Tabi biraz daha yaşlanmıştı, hepsi yaşlanmışlardı.

Karılar ve çocuklar içeri getirildi ve sanki umurumdaymış gibi bana tanıştırıldılar. En azından Reinhold, ailesini evde bırakacak kadar tanıyordu beni. Ağrıyan midesini ovuşturarak duruşuna bakılırsa, o da şimdi evde onlarla birlikte olmayı tercih ederdi.

Dediğine göre kardeşi Leo, şatodan ayrılmıştı. Genç adam hastalanmış ve ayrılmak için izin istemişti. Bunu oldukça garip buldum. İnsan kendisini iyi hissetmediğinde genellikle yolculuk etmeye de pek hevesli olmaz. Ayrıca her durumda Leo, Leydi İlona'nın mükemmel bir şifa dağıtıcı olarak, her türlü sorunla baş etmek üzere hazır bulunduğunun farkında olmalıydı. Çok garip.

Belki de İvan'la bir ilgisi olabilirdi. Leo, öldürdüğü adamın ağabeyinin yanında kendisini rahat hissetmemiş ve onunla karşılaşmaktansa gitmeyi tercih etmiş olabilirdi.

Kusura bakmayın, size bir şey söylemek için gelmiştim ama. . .

Dolabın olduğu tarafa bakmamaya çalışarak Alek'in söylemeye fırsat bulamadığı şeyin ne olduğunu merak ettim. Neden diğer girişlerden birini kullanmak yerine gizlice avlu tarafından gelmişti?

Artık bilmek imkansızdı. Belki daha sonra düşünmek için zamanım olduğunda çıkartabilirdim. Sabırsızlık zihnimi yine ele geçirmeye başlıyor, düşüncelerimi karıştırıyor, bir şeye üzerinde birkaç saniyeden uzun bir süre yoğunlaşmamı engelliyordu.

Belli belirsiz bir açlık hissediyordum ama mutfaktaki ya da kilerlerdeki hiçbir şeyin görüntüsü ya da kokusu iştah açıcı gelmiyordu. Sadece her sabah içtiğim et suyu hariç. Bu bitmek bilmez gün boyunca sadece onunla yetinmek zorunda kalmıştım ama güneş dağların arkasında batarken sabahki bitkinliğim artacağına geçmeye başlamıştı.

Son görüşmecim Gunther Cosco'ydu ve eğer midem bir şeyler kaldıracak durumda olsaydı eski günlerdeki gibi birbirimiz şerefine bir şeyler içiyor olabilirdik. Barış yılları, yakışıklılığını tamamen yok edememişti. Ancak zaman ve içki bazı izler bırakmıştı. Yüzünün derisi gevşemişti ve kafasından çıkartmadığı şapkasının dökülen saçlarını ve alnında belirmiş olan kahverengi lekeleri saklamak için olduğu dikkatimden kaçmamıştı. Eğer kararlılığımı yitirecek olursam beni neyin beklediği konusunda bir uyarı gibiydi. Ancak yakında ritüeli tamamlayacak ve bu olasılığı sonsuza dek arkamda bırakacaktım.

Konuklar şapele ya da giriş katına indikten sonra uşakları da gönderdim ve giyinmeye başladım. Uygun giysileri almak için dolabın kapılarından birini açtığımda, dün geceki hançer yarasında benzer bir şok sanki yüreğime saplandı.

Alek'in bedeni gitmişti.

Yüreğim ağzımda tüm dolapları aradım ve tüm kilitleri tekrar kontrol ettim. Kurcalanmışa benzemiyorlardı. Uşağımda anahtar yoktu. Evet, güvenilir bir adamdı ama burada sakladığım mücevherlere ve diğer aile hazinelerime ulaşmasına izin vereceğim kadar da değil. Kilitleri ve güvenli bir şekilde hangi sırayla açılabileceklerini bilen iki kişiden biri bendim. Diğeri ise Alek Gwilym'di.

Uzaklardan, ancak yeteri kadar yakından, tanıdık seslerin kahkahalarını duydum. Sesler arasında onunki de vardı.

Alek de onlara olan ödememim bir parçası olmalıydı. Henüz tam olarak anlamadığım pazarlığın bir bölümü. Sesleri kafamdan atmaya çalıştım ve acaba, o zaman gözden kaçırdığım başka neler olabilir diye düşündüm.

Zaman. . .

Kaybedecek hiç zaman yoktu. Bu sorunu daha sonra çözülmesi gereken bir şey olarak bir kenara bıraktım ve düğün için giyinmeye başladım; İpek, beyaz gömlek, kırmızı fular, simsiyah bir pantolon ve göğsümde de Von Zarovich yakutu. Tüm diğerleri tavus kuşu gibi süslenmiş olacak ve bundan pek bir zevk alacaklardı. Onların gösterişli moda zevklerini hiçbir zaman paylaşmamıştım ve şimdi de buna uyacak değildim. Olacakları düşününce, havai giysilerini. . . uygunsuz buluyordum.

Yakutun içinde olduğu devasa sandıktan oldukça süslü kumaştan yapılma bir çıkın çıkarttım ve ceketimin cebine koydum. Tüy kadar hafifti. Ancak aradaki kat kat elbiselere rağmen, ondan yayılan soğuk ve karanlık büyüyü sanki çıplak tenime değiyormuşçasına hissedebiliyordum.

* * * * *

Sergei en gösterişli üniformasını kuşanmıştı, hiçbir savaşta bulunmamış bir asker. En azından üniformasını, ziyaretçilerden bazılarının yaptığı gibi kazanılmamış madalyalarla donatmaktan kaçınmıştı. Diğer lordlar hizmetkarlarını bu tür zırvalarla ödüllendiriyorlardı—ancak bana göre madalya kazanılması gereken bir şeydi, rüşvet niyetine verilemezdi. Sergei'nin tek süs eşyası, şapele girmeden hemen önce törenle çıkartacağı Rahip Madalyonu'ydu.

Odasında beni kocaman bir gülümsemeyle karşılayarak bana sarıldı ve hazırladığım özür konuşmasını hemen kabul ediverdi. Sözcükler ağzımdan nasıl da kolay akıyordu. O da hemen nasıl yutuveriyordu. Tatyana ve mücevherlerle ilgili olay çabucak affedildi ve unutuldu. *Hala* hiçbir şey anlamıyordu.

Davranmam gerektiği gibi davrandım ve uygun sözcükleri söyledim. Karşılığında o da bir şeyler geveledi ve yaklaşmakta olan tören için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetti. Onu izledim ve kalbimin ta derinliklerine, bu genç adam için sıcak bir duygu parçacığı bulmak amacıyla uzun uzun baktım. Hiçbir şey yoktu. Aynı kanı taşıyor olmamız gerçeğine rağmen, tanıdığım tüm o ukala aptallardan bir farkı yoktu. Farklı olan tek yönü, sevdiğim ve sevebileceğim tek kadınla evlenmek üzere oluşuydu.

"Keşke sen de Tatyana gibi birine sahip olsan," dedi coşkuyla.

Evet, tabi ki olacağım.

Çıkını çıkarttım. "Damada bir hediyem var," dedim, eline tutuşturarak. "Büyülüdür ve çok da eski. Tam bu güne uygun."

Sergei'nin yüzünden eksilmeyen gülümsemesi, kumaşların arasından fırlar gibi ortaya çıkan kırmızı, siyah ve altın

rengi kabzayı görünce soluverdi. Alete bakarak adeta taş kesildi.

Evet. Sergei gerçekten de tatlı dille yaklaşan herhangi bir kurt tarafından kandırılabilecek bir koyun gibiydi.

"Görüyorum ki onu tanıdın," dedim. "Bir Ba'al Verzi suikastçısının zamanın onurlandırdığı silahı. Kılıfı insan derisinden yapılmadır, genellikle ilk kurbanın derisinden. Kabzasındaki oymalar güç rünleridir."

Eğer tam tersi durumda olmuş olsaydık ve Sergei bana böyle bir hediye sunuyor olsaydı, şimdiye kadar kılıcım şekilmiş en yakın kapıya doğru yardım çağırarak gerilemeye başlamış olurdum. Onunsa tek yapabildiği şok içinde boş boş bakmak oldu.

İnsan asla bir bıçağı kınının içinde muhafaza etmemelidir çünkü bu bıçağın kararmasına ve paslanmasına neden olur. Bu bıçaksa onu İllya'dan aldığım geceden beri kınından çıkmamıştı. Ancak şu anda onu çektiğimde, her zamanki mükemmelliğini koruyor olduğunu gördüm. Mum ışığında bir ayna gibi parlıyordu ve jilet gibi keskindi. Rünler kötü güçlere sahip oldukları kadar koruma büyüsüne de sahip olmalıydılar.

"Efsaneye göre böyle bir hançeri çekip de kan dökmemek uğursuzluk getirirmiş," diye devam ettim.

Sergei'nin dudakları aralandı ama söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bu onun sınırlı deneyimlerinin çok ötesinde bir şeydi.

Ba'al Verzi.

Aldatmaca onların en büyük silahıydı. En eski arkadaşın, en sadık hizmetkarın—tanrılar adına, seni doğuran annen bile Ba'al Verzi olabilirdi.

Öz kardeşin bile.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Batıl inançlarım yoktur ama bu

seferlik talihimizi fazla zorlamayalım derim. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Gözün takip edebileceğinden, hatta düşünceden bile hızlı, kısa bıçağı sapladım. Göğüs kemiğinin altından soktum ve kalbine kadar ittim.

Hiç kimse bir anda ölmez. Çok uzun gibi görünen bir süre boyunca vahşi hazzıma, gözlerinde kırgın bir şaşkınlık ifadesiyle karşılık verdi. Sonra yavaş yavaş iki büklüm oldu ve sessizce kollarıma yığıldı. Yaşamın ona birkaç saniye daha hafifçe takıldığını hissettim. . . sonra, artık gitmişti.

Hareketsiz bedenini yere yavaşça yere bıraktım ve bıçağı geri çektim.

"Kanı önce aletten sonra da yaradan iç."

Talimatlar bu şekildeydi.

Alek'le dün geceki meseleden sonra bu içiş benim için hiç zor değildi. Kendimi kesmemeye dikkat ederek hançerdeki her damla kanı yaladım, kuruladım ve yere bıraktım. Sonra Sergei'nin üniformasının düğmelerini açtım. Küçük bir yaraydı. Bu kadar çok kan akmasına yetecek kadar büyük görünmüyordu. Kalbinin durmasıyla akış yavaşlamıştı ancak hala içmek için bol bol vardı. Yaraya dudaklarımı dayadım ve içtim.

Alek'in kanı ateşli bir zorunluluktan alınmıştı, Sergeininki ise Ölüm'ün ritüelinin ayrılmaz bir parçasıydı. Ama yine de tadı. . . tatmin ediciydi. Alek'in kanı beni hayatta tutmuştu, Sergei'ninki ise iştahımın doyurulmasıydı. İnsanın sıkıcı bir yemeğin sonuna sakladığı güzel bir tatlı gibiydi. Soğumakta olan yaşam gücünden alınacak sapıkça bir sıcaklık vardı. Gücümü ve ruhumu yeniliyordu ve kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum. Damarlarımdan ateşli bir yıldırım gibi akıyordu.

Dışarıda, konukların kahkahalarını, uşakların seslerini, uzun eteklerin hışırtılarını ve botların yerdeki ayak seslerini; içeride ise kendi kalbimin gümbürtüsünü duyuyordum. Parmaklarım Sergei'nin elbisesinin kumaşının dokusunu hissediyor, derisinin üzerinden kullandığı sabunun ve hafif terinin kokusunu alıyordum. Hala ıslak olan kanla kurumaya başlamış olanın arasındaki farkı hissedebiliyordum. Sanki tüm hayatım boyunca duyularım, kalın pamuk bandajlarla sarılmış da şimdi birisi birden onları çıkartıp beni özgürleştirmişti.

Özgür.

Yapmam gereken bir şey daha vardı gerçi. Bir iki blöf, bir iki yalan ve biraz yanlış yönlendirme. . .

Ayağa kalktım, eğildim ve Sergei'nin bedenini tutup kaldırdım. Ağırlığını hissediyordum ama beni etkilemiyordu. Başımın üzerine kaldırdım, bir an dengeledim—tek elimle—ve yere bıraktım. Kulak tırmalayıcı bir çıtırtıyla yere düştü ve oldukça doğal ve tatmin edici bir konumda kaldı.

Gözleri hala açıktı. Üniformasıyla aynı mavi renkteydiler. Aynı, annemizin mavi—

Özgür.

Eğilip gözlerini kapattım.

"Rahip olman gerekiyordu," diye fısıldadım. "Neden doğuştan belirlenen kaderine uymadın?"

Biraz önce çıkarttığım gürültü ilgi çekmişti. Sergei'nin yaveri kapıdan içeri girdi. Ancak yaklaştığını duymuştum ve kendimi, sanki acıyla dövünüyormuş gibi kardeşimin vücudunun üzerine attım. Başımı kaldırdım ve her zamanki öfke nöbetlerimden birini başarıyla taklit ederek, adama kötü haberi verdim. O da Sergei gibi sadece boş boş bakabildi. Ta ki haykırmakta olduğum emirler kafasına girene kadar. Sonra çabucak yardım çağırmak için gitti.

Kolay. Çok, çok kolay.

Dudaklarıma kan tadı geldi ve birden endişeye kapıldım. Adam tam olarak ne görmüştü? Efendisinin ölümü, içine düştüğü şoku açıklıyordu ama başka bir nedeni var mıydı?

Ayna. İlerde bir tane vardı. Sergei, ben gelmeden önce karşısında duruyordu.

Evet, ağzımda kan vardı, yüzümde de. Kötü, ama temizlersem adamın söyleyebileceği her şey boşa çıkartılabilirdi. Bir iki blöf, bir iki yalan. . .

Aynanın altındaki masada bir leğen su vardı. Yüzümü yıkadım, kanlı ellerimi temizledim kurulandım ve aynaya tekrar baktım.

Temizdim. Korkacak bir şey—

Çok solgundum. Kağıt gibi beyaz. Hatta daha da beyaz. Ben bakarken gözlerimin önünde görüntüm soluklaşıyordu. Aynada gördüğüm son görüntü, tamamen şaşkın, yuvalarından fırlamış gözleri ve açık kalmış ağzıyla son derece gülünç bir adamdı.

Ben, Strahd Von Zarovich.

Kayboluyordu—

Kayboldu—

Gitti.

Bölüm Beş

Altıncı Dolunay, 351

"Lordum Strahd?"

Gitti.

"Lordum?"

Giden sadece görüntüydü. Ellerimi aynanın yüzeyine dokundurdum ve parmaklarımın izi kaldı.

"Lord Strahd."

Sese doğru döndüm. Tatra artık teğmen olmuştu, adamlarından birkaç tanesi ile birlikte odanın girişinde dikiliyordu. Hepsi de tören üniformaları içindeydi, botları parlatılmıştı. Kılıçları cilalanmış, hazır durumdaydı ve bir Sergei'ye bir bana bakarken oldukça acılı görü-

nüyorlardı.

"Yüzbaşı Gwilym nerede?"

Yanıttan hoşlanmayacağımı bildiğinden Tatra disipline sığındı ve hazırola geçerek yanıtladı: "Bugün hiç gören olmamış, Lordum."

"Öyleyse bulun. Güvenlikten o sorumlu. Şatoya bir Ba'al Verzi'nin girmesine nasıl izin vermiş bilmek istiyorum." Elimle Sergei'nin vücudunun yanında duran bıçağa işaret ettim.

Tatra ve diğerleri bıçağı tanıdılar ve kötülüğe karşı koruyucu işaretlerini yaptılar. Bir an için başım döner gibi oldu. Bir adım geriledim. İyi de oldu. Aynaya çok yakın duruyordum ve görmemeleri gerekiyordu. . .

"Ama Lordum, bu bıçak—" Tatra öfkeli bakışlarımla karşılaştı ve cümlesini bitirmemeyi tercih etti.

"Tüm pislik örgütün tek bir bıçağı olduğunu mu sanıyorsun? İllya Buchvold'dan aldığım bıçak hala kilit altında, bu. . . bu. . . " Birden aklıma yeni bir düşünce gelmiş gibi başımı kaldırdım. "İvan Buchvold'u bulun."

Tatra zeki bir adamdı, başka türlü olsa zaten Alek onu ikinci adamı yapmazdı. Umduğum gibi İllya'nın ölümü ile Sergei'ninki arasındaki bağlantıyı kurdu. Çok mantıklı bir çıkarımdı; kardeşe karşılık kardeş. Yüzünde kararlı bir ifadeyle adamlarına gitmelerini işaret etti ve itaatkar bir şekilde çıkıp gittiler.

Alışkın olduğum gibi emirler vermek kendimi biraz toparlamamı sağladı ve kafam yeniden çalışmaya başladı. Daha yapılacak çok iş vardı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde her şeye hakim olmuştum ve adamlarımı harekete geçirmiştim. Biraz şansım yardım ederse, doğal karışıklığı avantajıma kullanıp, Sergei'nin ölümü sırasında nerede olduğunu açıklaya-

mayacak birisini bulabilirdim. İvan Buchvold ideal olurdu ama o olmazsa Alek Gwilym de idare ederdi.

Tekrar yalnız kalınca bir kez daha aynaya baktım.

Boştu.

Aynanın soğuk parlaklığından uzaklaştım. Güneş ışığı gibi ayna da beni rahatsız ediyordu. *Kendime ne yaptım?* Belki de Tatyana için gerçekten de ruhumdan vazgeçmiştim.

Sonra birden, Tatyana'nın taş duvarları yırtıp geçen umutsuzluk ve inanmazlık dolu haykırışını duydum. *Birisi ona söylemişti.*

Evet. Şimdi ateşten geçmek zorunda kalacaktı ama bu onu daha da güçlü yapacaktı. Zamanla Sergei'ye olan aşkının güzel bir oyuncağa duyulan çocuksu bir heves olduğunu anlayacaktı. Zamanla ona Sergei'yi tamamen unutturacaktım. Ama şimdi...

Sergei'nin odasının girişine iki nöbetçi bıraktım ve şapele doğru ilerledim. Konuklar yoluma çıkarak beni yavaşlattılar. Endişe, keder, korku ve merak dolu yüzleri canımı sıkmalıydı ama sıkmadı. Bir kuşun yerden uzak olduğu kadar uzaktım onlardan.

Şapelin kapısına geldiğimde Tatyana'nın dışarıya, bahçeye koştuğunu söylediler. Buna minnettardım çünkü içgüdüsel olarak o kutsal yere giremeyeceğimi biliyordum.

Üzerimde kara büyü vardı.

Değişmiştim.

Ama buna değerdi. O, beni bekliyordu.

Yakında...

Akşamla birlikte hava soğumuştu ve nemli topraktan, ölülerin huzur bulmayan ruhları gibi bir sis yükselmeye başlamıştı. Bu belki sadece hayali bir şeydi ama başka bir şeylerin varlığını hissediyordum. Çevremde dönüp duruyordu. İn-

sanın sadece zihninde hissedebildiği bir rüzgar gibi.

Büyü.

Kara büyü.

Bu gece kardeşimi öldürüp kanını içmekten fazlasını yapmıştım. Başıma söz verilenden fazlası gelmişti. Şu ayna meselesi ödemek zorunda olduğum yeni bir bedeldi, daha önce sözü edilmemiş bir bedel.

Hayır. Bu doğru değildi. Bu olasılığı görmezden gelmiştim. Bu gibi anlaşmalarda kullanılması gereken çok belirgin bir dil vardır. Eğer daha tetikte olup, bana sunulanı almak için daha az hevesli olsaydım, sorabilir ve bir yanıt alabilirdim.

Artık çok geçti.

Bahçe kapısından geçince Tatyana'nın hizmetçilerinden birini bekler buldum. Kadının rengi solmuştu ancak sakindi. Özür dileyen bir tavırla bana Tatyana'nın yanına kimseyi yaklaştırmadığını söyledi.

"Beni görecektir. Leydi İlona nerede?"

"Lord Dilisnya hastalanmış. Bir süre önce ona bakması için çağırdılar."

"Onu buraya getir."

Kadın gitti ve ben yavaşça Tatyana'ya yaklaştım.

Şapelin içindeki mumların ışığı vitraylı camlardan süzülüp geceyi aydınlatmaya yetiyordu. Tatyana camlardan birinin önünde bir ışık havuzunun içinde büzülmüş oturuyordu. Beyaz elbisesi, yeşil, mavi, altın rengi ve. . . kırmızı ışıkları, üzerinde mücevherler varmış gibi yansıtıyordu.

Ona baktım. Eğer onu elde etmek için bir düzine kardeşimi öldürmem ve kanlarından oluşan bir nehri içmem gerekseydi, bunu yapardım.

Hiç kımıldamıyordu. Yanaklarından ve boynundan aşağı

tuzlu izler bırakarak akan göz yaşlarını bile silmiyordu.

Kollarımı açarak yanına oturdum ve sonunda kendisini benim kollarıma bıraktığında sevincim eksiksizdi. Ağlamaya karşı daima tahammülsüz olmuştum fakat bu kez bana sarılıp, genç yüreğini parçalayan korkunç acıyı serbest bıraktığında tek hissettiğim acısı için şefkatle üzülmek oldu. Sarılacak birine ihtiyacı vardı ve bu görevi üstlenmekten memnundum. Ben yaşamım boyunca pek çok ölüm görmüştüm ancak o bu konuda henüz bir çocuktu. Belki bu iki uç arasında her ikimizi de rahatlatacak bir ortak nokta bulabilirdik. Tüm gücüm, tüm aşkım ve sahip olduğum her şey, güç alması için onun hizmetindeydi.

"Neden, Strahd?" dedi fısıltıyla.

İşte gerçekleşiyor. Bu beni ilk kez adımla çağırışıydı.

"Neden? Bu nasıl olabildi? Kim. . ?"

Bana daha sıkı sarıldı ve acının ağırlığıyla kendisini bıraktı. Eğer bunu yaşamasına engel olmak elimde olsaydı yapardım. Öyle hıçkırıyordu ki sanki ikiye bölünecek gibiydi. Ancak artık bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

"Kimin yaptığını söylemek imkansız," diye mırıldandım. Sesim boğuk çıktığı için anlayıp anlamadığından emin değildim ama tanıdık bir sesin tekdüze mırıltısı yardımcı olabilirdi. "Her kim yaptıysa bunu ödeyecek." *Ödedi bile.* "Yemin ederim."

İçimde kabaran rüzgarların sesi ağlamasını bastırıyor, dikkatimi dağıtarak beni Tatyana'ya sarılmanın zevkinden mahrum bırakmaya çalışıyordu. Onlara sırtımı dönerek, kalınlaşan sise karşı gözlerimi kapadım.

Ancak Tatyana doğruldu ve kollarımdan sıyrıldı.

Öfkeyle yukarı baktı. Şu an için yıldızlar hala görülebiliyordu. "Neden?" diye haykırdı gökyüzüne. "Bu neden oldu?

Bunu nasıl yapabildiniz?"

Sözleri bana değil, tanrıların ta kendilerine yönelikti. Onu geri çekmeye çalıştım ama beni itti ve ayağa kalktı.

"Birbirimizi sevmemiz bu kadar mı kötüydü? Nasıl birbirimizi bu kadar çok sevmemize izin verip sonra da bunu yaparsınız?"

"Tatyana—" Ona doğru uzandım ama sonra bedenini sarsan saf acıyı hissederek geri çekildim. "Bu tür konularda tanrıların iradesini sorgulayamayız."

"Kim sorumlu öyleyse?" diye yanıtladı. Yanıma yaklaşmadan, bir daire çizerek yürüyor ve hala yukarı bakıyordu. Ellerini yukarı doğru kaldırdı ve haykırdı. "Söyle bana! Bunun olmasına nasıl izin verdiniz? *Söyle bana*!"

Sonra keder patlaması sona erdi ve Tatyana dizlerinin üzerine düştü. Ona doğru gittim ve önceki gibi kolaylıkla onu kollarımın arasına aldım.

"Söyleyin," dedi hafif bir sesle.

"Şşş," dedim onu iki yana sallayarak. Birkaç saniye sessiz kaldı sonra yeni bir güçle tekrar harekete geçti.

"Leydi İlona." Gözleri alev alev parlıyordu. "Onu bulmalıyım."

"Birisini gönderdim."

"Onu geri getirmeli—getirmek zorunda."

Tüm vücudum buz kesti. "Neden söz ediyorsun?"

"Leydi İlona büyük bir şifacı. Ve duymuştum ki birkaç kez. . . Ah, Strahd, denemek zorunda. Onu geri getirmek zorunda. Bu bizim inancımızın sınanmasından başka bir şey değildi. O, geri *gelecek*. Şimdi görebiliyorum."

Ben de görüyordum. Hem de fazlasıyla açık bir şekilde. İlona büyük bir ihtimalle bunu başarabilirdi ama buna izin veremezdim."

"Tatyana," Elini her iki elimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım. Yoğun duyguları tarafından bunca hırpalanmış olmasına rağmen hala mükemmeldi. Hala gördüğüm ve göreceğim en güzel kızdı. "Tatyana, lütfen fazla ümitlenme. Leydi İlona elinden geleni yapacaktır, ancak şunu bilmelisin ki işe yaramayabilir. Başardığından çok başarısızlığa uğradığını gördüm."

"Ama bu sefer başaracak. Bunu biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Kimse bilemez. En Yüce Rahip Kir'i geri döndürmeye çalıştıkları zaman neler olduğunu hatırlasana. O öldü ve orada kaldı, çünkü tanrıların isteği böyleydi. Kimse onu geri getirmeyi başaramadı."

"Hayır. Bunun Sergei'yle hiçbir ilgisi yok. O bir ölümlünün eliyle öldürüldü, tanrıların isteğiyle ölmedi. Leydi İlona denemeli. Yoksa ben de Sergei'ye katılırım. Onsuz yaşayamam—ve yaşamayacağım."

"Tatyana!"

Sayıklamayı bırakıp gözlerime baktı.

"Beni dinle güzel kız. Beni dinle!"

Sesim, bir şekilde onu etkileyen ve bana bakmayı sürdürmesini sağlayan tatlı bir fısıltıya dönüştü.

"Sergei öldü. Geri dönmeyecek. Leydi İlona bile bunu değiştiremez. Bunu kabul etmek zorundasın."

"Ama—"

"Kabul et!"

Kocaman gözleri birkaç saniye için bulutlanır gibi oldu ve bu süre içinde aramızda, neredeyse elle tutulabilir bir bağın oluştuğunu hissettim. Ona tenlerin buluşmasının her türlüsünden daha özel bir şekilde dokunmuştum. Benim olacaktı.

"O gitti, ama ben senin için buradayım. Hep yanında ola-

cağım. Bana döneceksin ve aşkımı tanıyacaksın."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak kirpiklerini kırpıştırdı. "Strahd?"

Evet. . .

Sonra elini kaldırdı. Dün gece çalışma odamda hissettiğim okşamanın aynısıydı. Tek fark, dün gecekinin beni baştan çıkartmak için gönderilmiş bir hayalet, bu seferkininse verilen sözün yerine getirilmesi oluşundaydı.

Kalbinin arzu ettiği.

Evet. . . tanrılar adına, evet.

Bakışları netleşti ve bilinçli bir hal aldı. "Strahd." Bu kez adımı değişik bir şekilde, bir aşığın diğerine seslendiği gibi söylemişti.

"Yanındayım ve öyle kalacağım."

Kalbinin. . .

Sonra onu ayağa kaldırdım. Yüzü benimkiyle buluşmak için yukarı uzandı. Düşlerimde sayısız kez olduğu gibi dudaklarım onunkilerle hafifçe buluştu.

. . . arzu ettiği.

Öpüşüme karşılık verdi.

Kalbinin. . .

Elleri boynuma dolandı ve bedeni bedenime sıkıca yaslandı. Göğüslerini ve kalçalarını hissedebiliyordum.

. . . açlığı.

Aynı anda birbirimizden ayrıldık ama nedenlerimiz farklıydı. O, bana tamamen yeni düşünceler ve yeni duygularla bakmak için, bense, kalbimin neredeyse acı verecek kadar hızlı atışından. Ancak ona sarılmanın, ona sahip olmanın esrikliği içinde, bir yandan etrafımızda esrarengiz güçlerin varlığını hissediyordum. Sis yükselmiş, yıldızlar kaybolmuştu. Bahçenin içini yeterince iyi görebiliyordum, ancak daha ileriyi

değil. Şapelin duvarları kaybolmuştu.

Tekrar belirdiler.

Sis yavaş yavaş çekiliyordu. Doğal değildi, sanki büyük gri bir girdabın merkezindeymişiz gibi spiraller çizerek hareket ediyordu.

"Strahd." Tatyana dikkatimi yine kendi üzerine çekti ve yeni bir öpücük için bana doğru uzandı.

Gelinliğinin duvağını çıkartarak, ellerimi gür, kestane saçlarında dolaştırdım. Bu gece onunla karı-koca olacaktık. Bu gece bunu izleyecek binlerce gecenin ilki olacaktı. Bu gece ona aşk hakkında, hayal bile edemeyeceği kadar çok şey öğretecektim. Onu kendisinden önce hiçbir kadının olmadığı kadar mutlu edecektim.

Dudaklarım onunkilere dokundu ve oradan yanağına, çenesine ve sonunda sıcak, ipeksi boynuna gitti. Gerçek zevki uyandıran bu dokunuş hafifçe iç çekmesine neden oldu.

"Lordum Strahd!" Birileri kapının oralardan bana bağırdı. Sesi sis yüzünden boğuk geliyordu.

Şimdi değil, şimdi değil.

Vücudu benimkiyle birlikte eridi ve başını geriye attı. Onu rahatlıkla tutabiliyordum. Öyle hafifti ki, sudaki yansıması üzerinde yüzen bir kuğu gibiydi.

"Lord Strahd, çabuk gelin."

Tatra beni boş yere çağırıp duruyordu bu an için onca çalışmış, her şeyimi vermiş. . .

"Strahd, cinayet. . . "

Cinayet işlemiştim. Onu duymazlıktan geldim. Tatyana'nın kalbi de benimki kadar hızlı atıyordu. Bir yaz yağmurunun gök gürültüsü gibi göğsünde attığını hissedebiliyordum.

"İhanet!"

Siste etrafımızda dolaşıp duruyordu.

Lanet olsun! diye haykırdım içimden.

Tatyana irkildi ve kollarımda kaskatı kesildi. "Strahd, ne oluyor?"

"Şşş, şimdi gidecek. Onu göndereceğim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sen ne—"

"Şşş, her şey yolunda."

Sonra benimle mücadele etmeye başladı. Onu bıraktım ve dengesini bulmak için bir adım geri gitti. Uzun mesafe koşmuş gibi nefes nefeseydi. Elleri boğazına, onu doyasıya öptüğüm yere gitti.

"Büyüğüm, biz ne—?" Yine başını salladı. Sanki ağır bir uykudan uyanmaya çalışır gibiydi. "Hayır, bunu yapmamalıyız."

Elimi uzattım. "Her şey yolunda. Bu bizim kaderimizde vardı."

Elimi tutmakla, kayıp bir aşkın illüzyonunu hatırlamak arasında gidip geldi. "Ama, Sergei. . . "

"O gitti. Bunu kabul edecek ve bana döneceksin."

"Büyüğüm, o *öldü*. Bana nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorsun?"

"Çünkü artık özgürsün. Her ikimiz de özgürüz. Sana her şeyi vere—"

Ancak Sergei'nin ölmüş olduğu gerçeği bir kez daha ona hakim olunca yüzü çarpıldı. "Hayır!"

Kederi normal sürecini yaşamalıydı. Bunu ancak anlıyordum. Benim üzerine gitmem sadece onu benden uzaklaştırmaya yarayacaktı. Onu geri döndürmek zaman alacaktı. Ama benim zamanım vardı. Benden önce hiç kimsenin sahip olmadığı kadar zamanım vardı.

Bekleyebilirdim. Ve bekleyecektim de.

"Strahd!"

Bu kez birden fazla ses, adımı üç yıl önce savaş alanında cesaret vermesi için haykırdıkları gibi haykırmışlardı. Bu seferki sesler şapelden geliyordu ve ayrıca kadın ve çocukların bağırışları ve birbirine çarpan silahların çınlamaları da duyuluyordu.

Bütün bunlar da ne demek oluyordu?

Tatra birden sendeleyerek sislerin içinden belirdi. Üniforması yırtık ve kan içindeydi ve kılıcı kırılmıştı.

"İhanet, Lordum," dedi nefes nefese. "Hain Dilisnyalar herkesi öldürüyorlar.

"Askerler nerede?" Konuk evlerin her askeri için, iki silahlı muhafızım vardı.

"Savaşamayacak durumdalar. Sanırım zehirlenmişler. Dilisnyalar onları kesmekle meşgul. Bir kısmımız dışarı çıkabildik. Bizi bu sis içinde bulamazlar."

Şapelin pencerelerinden biri kırıldı. Renkli camlar etrafa uçuşurken kendimizi yere attık. Birileri, bir sandalyeyle camı kırarak kendisine bir çıkış açmaya çalışıyordu. Çığlıklar şimdi daha net duyulmaya başlamıştı. Elim kılıcıma gitti ama Tatra beni durdurdu.

"Bunun için çok geç, Lordum. Belli ki uzun süredir bu işi planlıyorlarmış. Hala vakit varken kaçmalısınız."

Bu korkakça öneriye karşı bir cevap haykırmak üzereydim ki gözüm Tatyana'ya takıldı. O güvende olmalıydı.

"Ahırlar güvende mi?"

"Bilmiyorum?"

"Öyleyse öğren. Koş, durma! Bulduğun tüm adamlarımızı bir araya topla. Eğer ahırlar tutulmuşsa ana kapıya doğru gideceğiz."

"Emredersiz, Lordum." Koşarak uzaklaştı.

"Gel Tatyana," dedim elini tutarak.

"Hayır," dedi ve elini çekti. "Ben burada Sergei ile birlikte kalıyorum.

Aptallığın hiç sırası değildi. Kolundan kavradım ve bahçe boyunca peşimden sürüklemeye başladım. Sis dağılmış ve kalenin duvarları yine görünür olmuştu. Yıldızlar da geri dönüyorlardı. Yıldızların ışığı, gümüşsü bir parıltı yayıyor ve ortalığı neredeyse gündüz gibi aydınlatıyordu ama Tatyana sanki önünü göremiyormuş gibi tökezleyip duruyordu.

"*Hayır*, Büyüğüm." Birdenbire durdu ve kolunu kurtarmaya çalıştı. "Ben, onunla kalıyorum."

"Ne zamana kadar? Yaşamana izin verirler mi sanıyorsun?"

"Vermeyeceklerini umuyorum."

Sonra birden elimden kurtuldu. Onu tekrar yakalamak için atıldım, korktu ve kaçmaya başladı. Arkasından seslendim. Duymamış gibi davranıyordu.

Hızla koşarak alçak kapıdan kale duvarının dışına, boşluğa uzanan çıkıntıya doğru ilerliyordu.

Hayır. . .

"Tatyana!"

Hemen arkasındaydım ama genç bir geyik kadar hızlıydı. Gelinliğinin uçuşan eteklerini yakaladım ama hiç duraksamadan elbiseden sıyrıldı ve alçak korkuluğa yöneldi.

Tek bir adımda üzerindeydi.

İleri atıldım ama sadece havayı yakalayabildim.

Gitti.

Sis, dağın üzerinde açılmıştı ama vadiyi hala kaplıyordu. Tatyana'nın ince bedeni, döne döne, aşağıdaki bulanık, beyaz buluta doğru düştü. Buluttan, sanki aç bir yaratığınki gibi kıvrımlı parmaklar ona doğru uzandı. O da onların kavrayışına

baş aşağı, kolları açık olarak daldı.

Tüm düşüş boyunca haykırıyordu.

Sergei'nin adını. Benim adımı. İkisi de değil. Bilemiyorum. Kendi çığlığım yüzünden duyamıyordum. Sesi şatonun duvarlarında yankılandı ve aşağıdaki sis tarafından yutuldu. Tatyana'nın gözden kayboluşuyla aynı anda sis de yok oldu.

Sonra. . . sessizlik.

Sonra. . . kahkaha.

Onun kahkahası. Tüm sesleriyle. Tatyana'nın sesiyle.

Sesleri bastırmak için tekrar haykırdım, ellerimle kulaklarımı kapatmaya çalıştım ama ses aynı zamanda kafamın içindeydi ve hiçbir şey onu durduramıyordu. Duvardan uzaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Karanlık eskisinden daha büyük olarak geri döndü ve beni, dünyayı, bir daha hiç kalkmamak üzere kapladı. Şimdiye dek gerçek anlamda umutsuzluğu tatmamıştım. Şimdi üzerime dağlardan da ağır bir şekilde çökmüş, beni eziyor, boğuyordu.

"Yerlerde sürünen bir Von Zarovich, ha?" diye alay etti sesler.

Hayır. Sadece diğerleri gibi bir adam. Her şeyini kaybetmiş, hiçbir şeyi kalmamış bir adam. Hiçbir şey. Tarif edilemez bir acıyla parçalanmış bir adam.

Duyduğum acı öyle büyüktü ki yan tarafıma saplanan ilk oku hissetmedim.

İkincisi arkamdan geldi ve beni yüzüstü yere düşürdü. Ayağa kalktım ve anlamadan okların geldiği kulelere baktım. Mevzilerde hazır bekleyen okçular vardı, yayları gerili ve bana yönelmiş durumdaydı.

Çıkıntının başında başka adamlar da belirdi. Hepsi de Dilisnya üniformaları giymişti ve oklarını atmaya hazırdılar.

Ve birbiri ardına attılar da.

Kollarımı açarak okları karşıladım. Onları kucakladım. Ben de Tatyana'nın yaşadığı deliliğe kapılmıştım. Birazdan bitecekti. Bu ufak acıyı kabullenerek, daha büyük olanını bitirecektim. Hiçbir cehennemde bundan daha çok acı çekemezdim.

Oklar devam etti. Delip geçen uçları, kalbimi dolduran acının yanında hiçbir şey değildi. Ben de Tatyana'nın yaptığı gibi ölümüme koşarak gitmeliydim. Oklardan birini kavrayarak vücudumdan söküp çıkarttım ve acıdan kükredim. Yaradan kan fışkırdı. Beklediğim kadar çok değildi. Bir tane daha çıkarttım.

Adamlardan bazıları gerilediler. Daha cesur olanları yerlerinde kaldılar ve bana ok atmaya devam ettiler. Onlara baktım; daha fazla atmalarını işaret ettim ve sonra okları teker teker çekip çıkarttım. Hepsini birden ikiye böldüm. Kurtulmak için kendi kolunu kemiren tuzağa düşmüş vahşi bir hayvan gibiydim.

Sonunda—

—gücüm tükenmeye başladı.

Bir gün daha yaşlanmamak. Pekala, artık bırak da öleyim.

Yine dizlerimin üzerine düştüm. Okçular ihtiyatlı bir şekilde yaklaştılar.

Gücüm daha da azaldı.

Ellerimi yere koydum. Toprak ve avlu taşları kanımla ıslandı. Benim. . . ve Sergei'nin. . . ve Alek'in.

Bir düzine adamı öldürecek kadar isabet almıştım ama hala yaşıyordum. Normal değildi. Doğal değildi.

Hayır.

Fark ettiğim anda kahkaha duyuldu.

Bir gün daha yaşlanmamak.

Ölmeyecektim. Ne bu gece, ne başka bir zaman.

Kederime karşılık yine kahkahalar.

Önümde binlerce gece, binlerce yıl vardı.

Onsuz.

Tek başıma.

Kahkaha.

Piçlerin biri beni tekmeledi. Yuvarlandım. Sırtüstü düştüm. Sırıtan suratlarına çaresizce baktım.

Bu ne cüretti? Kim cesaret edebilmişti? Ben bir Von Zarovich'tim. Ama onlar için hiçbir şeydim. Sadece öldürdükleri bir adam daha. Belki daha zorlu çıkmış, diğerlerinden daha inatçı olmuştum fakat bu eğlencenin de daha uzun olması demekti. Gülüyorlardı ve sesleri kafamın içindeki iğrenç koronunkilere karışıyordu.

Kahkahalar. . . yeni doğan öfkem için.

Ölü adamlara bakıyordum. Ben ölemiyordum ama onlar öleceklerdi. Bir saat geçmeden hepsini cehenneme çürümeye gönderecektim. Hepsini.

Sadece arkalarındaki hain hariç. Onun için özel bir şeyler planlıyordum.

Kim..?

Beni tekmeleyen yayını başka bir adama verdi ve miğferini çıkarttı.

Leo Dilisnya.

* * * * *

Yemek odasının soluk renk mermerleri kanla ıslanmış ve lekelenmişti. Bunun ve ortada duran uzun masasın alışılmadık dağınıklığı dışında oda hala bir kutlama için hazır durumdaydı. Yükseğe asılı üç şamdandaki mumların hepsi yanıyor

ve çevrelerindeki kristal avizelerden etrafa kıvılcımlar saçıyormuş gibi görünüyorlardı. Hiçbir şey yapacak gücüm kalmamış halde soğuk zeminde yatarken, parıltılı güzelliklerini inceleyecek epey fırsatım oldu.

İllüzyon. Artık hiçbir şey güzel değildi. Tüm güzellik onunla birlikte—

Beni buraya taşımadan önce kaba eller vücudumdaki okları sökmüştü. Elimde olmadan inliyor ve elimle göğsümde ve karnımdaki yaraları tutuyordum. Ateşten dışarı atılmış kömür parçaları gibi yanıyorlardı. Kanamaları da durmuştu. Şimdilik kimse fark etmemişti.

Başıma bir nöbetçi dikmişlerdi. Diğer tutsakların başında başkaları da vardı. Tutsaklar, İvan Buchvold, kayın biraderi, Victor Wachter ve Victor'un dokuz yaşındaki kızı Lovina'ydı. Kız ağlayamayacak kadar korkmuş bir halde, babasına kene gibi yapışmıştı. Adamların yüzlerindeki ifade de kızınkine şaşırtıcı ölçüde benziyordu. İkisinin de kaliteli elbiseleri, kendi paylarına düştüğü kadar savaşmış olduklarını gösterecek şekilde kanla kaplanmıştı.

Mücadele şimdilik bitmiş gibi görünüyordu. Şatonun içinde kılıç sesleri duyulmuyordu. Her yer, savaştan sonra savaş alanına çöken kendine has sessizliğe bürünmüştü.

Odanın güney tarafındaki kapı açıldı. Leydi İlona ve Reinhold Dilisnya, muhafızlar tarafından bizim olduğumuz tarafa itildiler. Leydi İlona ayakta kaldı ancak yüzü hastalıktan grileşmiş olan Reinhold yere yığıldı ve bir köpek gibi kıvrılıp kaldı. İlona ona doğru gitti, ellerini titreyen bedenini üzerine koydu ve başını eğerek dua etmeye başladı.

Başımı çevirdim ve bağırmamak için dişlerimi sıktım. Tekrar baktığımda Reinhold uyuyor gibiydi.

"Lord Strahd?" İlona yanıma diz çöktü. Bu gece yaşı belli

oluyordu. Kim bilir ne gibi korkunç şeylere tanık olmuştu. Elini uzattı.

"Bana dokunma," diye homurdandım.

İrkilerek elini geri çekti. "Lordum?" Sonra beni iyice bir süzdü. Eğer içimdeki değişimi görebilecek birisi varsa o da İlona'ydı. O korkunç, tarif edilemez anda, gördü ve anladı. Başı önüne düştü.

"Merhametini başkalarına sakla."

"Ah Strahd, sen ne yaptın?" Bir şekilde, benim kurban değil olan bitenin bizzat sorumlusu olduğumu biliyordu.

"Her şey ve hiçbir şey."

Daha önce ağladığını hiç görmemiştim. Şimdi bunu görmek bende hor görmekten farklı bir duygu uyandırmalıydı. "Leydimin kendisini daha iyi kontrol etmeye ihtiyacı var," diye mırıldandım, bana daha önce söylemiş olduğu sözcüklerle alay ederek. Bu bana oldukça komik geldi ve acıya rağmen gülmeye başladım.

Gözleri açılan ağzıma odaklandı.

Neye baktığını biliyordum. Ben de dilimin ucuyla yeni, keskin uçlarını hissedebiliyordum.

"Sana yardım edebilseydim ederdim," dedi.

Sanki vazgeçtiğim ruhum artık umurumdaydı. "Bana neler olduğunu anlat."

Duraksadı. Akıllıcaydı. Dönüştüğüm şeyle uğraşırken mümkün olduğu kadar temkinli olmakta her zaman yarar vardı.

"Leo Dilisnya nerede?"

Yine tereddüt etti. Leo bu geceki katliamın mimarı olabilirdi ama hala onun gibiydi—hala insandı—oysa ben artık değildim.

Gözlerimin diğer tutsaklara kaymasına izin verdim. "An-

latırsan onları kurtarmana yardım ederim."

Evet. Zayıf noktası buydu. Görünüşte imkansız olan bu işin üstesinden gelme yeteneğimi sorgulamadı. "Bu konuda söz vermeni istiyorum, Strahd Von Zarovich."

"Tutacağıma güveniyor musun?"

"Onur sahibi biri olarak tutarsın. Onurunu da kaybetmedin, değil mi?"

"Bilmiyorum. Yakında öğreniriz."

Şu anda benden alabileceği en geçerli garanti buydu. İsteksizce başını salladı. "Leo'nun nerede olduğunu bilmiyorum ama yakında burada olur. Nöbetçi öyle söyledi."

"Ya benim adamlarım?"

"Öldüler ya da zehirlenmiş ve can çekişir durumdalar. Konukların hepsi öldü, yani sana sadık olanlar. Sergei nerede? Ve Tatyana?"

Yine güldüm çünkü artık ağlamak elimden gelmiyordu.

İlona ürperdi ve inancının koruyucu işaretini yaptı.

"Yapma!"

Donup kaldı. "Senin için üzgünüm, Strahd."

"Merhametin ihtiyacı olanlara sakla."

Çok uzun süren bir an boyunca bana baktı. Yüzünde, acıma, korku, merhamet ve tiksinti ifadeleri sırayla yer değiştirdiler.

Benim için bunların bir anlamı yoktu. Diğerlerine bir bakış attım. "Sessiz ol yeter, Leydi."

Başıyla onayladı ve ayağa kalkarken tek duyulan elbisesinin eteklerinin hışırtısıydı. Yakınlığının verdiği ezici baskı üzerimden kalkmıştı. Gücümün bir kısmının geri geldiğini hissettim. Ancak boğazım öyle kuruydu ki. Bir şeylere. . . içecek bir şeylere ihtiyacım vardı.

Kan kokusu odayı tamamen doldurmuştu. Çoğu, duvar-

lardan ve yerden geliyordu. Orada kuruyup gidiyordu. Ziyan oluyor ve beni çıldırtıyordu. Başımdaki nöbetçi. . . İlona'yla konuşmamdan, tedirgin olmasına yetecek kadar bir şeyler kapmış olmalı ki aramızdaki mesafeyi biraz açmıştı. En yakında Reinhold duruyordu ama onun kokusunda bir terslik vardı. Bozulmuş gibiydi.

Yine Leo. Reinhold'un yıllar süren hastalığını şimdi daha iyi anlıyordum. Acaba Leo bunu ne zamandır planlıyordu? Ağabeyini ne zamandır yavaş yavaş zehirlemekteydi?

Önemi yoktu. Bu gece her şey sona erecekti.

Kapı bir kez daha açıldı ve Gunther Cosco içeri itildi. Şapkası kafasından gitmişti ve seyrelmiş saçları komik bir şekilde dikilmişlerdi. O da en az Reinhold kadar soluk görünüyordu. Yalnız bir zamanlar yakışıklı olan yüzünün yan tarafında kırmızı bir iz vardı. Yaralanmıştı. Çok kötü bir iz kalacaktı—tabi iyileşmesine yetecek kadar daha yaşarsa.

Gardiyanları onu önemli bir tehdit olarak görmüyorlardı ve kendi haline bıraktılar. O da bize doğru geldi ama bir şey söylemedi. Ne de gözlerimize baktı.

Leo Dilisnya, her iki yanında adamlarıyla içeri girdi. Üzerinde hala mütevazı bir okçu üniforması vardı—tehlike geçene kadar gizlenmek için bulduğu kılık—ancak boynuna altın bir yönetici madalyonu geçirmişti. Yayının yerine şimdi elinde bir kılıç vardı ve kılıcın özenle işlenmiş kabzası da onu diğerlerinden ayırıyordu. Gardiyanlarımız hazırola geçtiler. Victor ve İvan da ayağa kalktılar. Ancak Leo onların ve Gunther'in yanından geçerek benim yattığım yere geldi.

"Selam sana, Strahd, Barovia Lordu," dedi alçak sesle. "Gerçi görünüşüne bakılırsa fazla zamanın kalmamış. Şimdiye dek ölmüş olmanı bekliyordum. Ne bekliyorsun?"

Ölmekte olan bir adam gibi öksürerek mırıldandım, "Bir

açıklama."

"Şimdiye kadar Reinhold'dan her şeyi öğrenmediğine şaşırdım. Hmm. Evet. Pek konuşacak durumda sayılmaz, değil mi?" Reinhold'u botunun tabanıyla dürttü. Tepki yoktu. "Biraz iyileşmiş gibi görünüyor. Bunu sen mi yaptın, Leydi?"

İlona bir şey söylemedi. Sırtını duvara vermiş, kucağında Lovina'yla oturuyordu.

Şiddetli kederle delilik arasında gidip gelen İvan Buchvold sordu, "Neden Leo, zavallı Gertrude'um sana ne yapmıştı. . . çocuklarımız. . . nasıl yapabildin?" Yaşlar gözlerinden yuvarlandı. "Nasıl yapabildin?"

"Ya benim Oleka'm?" diye ekledi Victor. "Ve bizim çocuklarımız. Senin öz kardeşlerindi, Leo."

"Üvey kardeşlerim," dedi Leo onlara dönerek. Bir şeyler söylemeleri için bekledi ama aldığı tek tepki şaşkınlıktı. Reinhold'u tekrar dürttü. "Bu da üvey ağabeyim, mesela."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu İlona.

Leo başıyla, bitkin bir şekilde masaya yaslanmış olan Gunther'i işaret etti. "Neden onlara anlatmıyorsun? Bana anlatmaya pek hevesliydin."

"Ah, anlatmaz olaydım," diye yanıtladı Gunther küskün bir şekilde.

Leo güldü. "Anlatmasan tüm bunları yapmazdım mı sanıyorsun? Senin, sen ve annemle ilgili şu büyük 'itirafın' benim için hiç önemli değildi, yaşlı adam. Sadece bu aptallar sürüsünü yolumdan çekmek için fazladan bir neden daha vermiş oldun. Bu işin üzerinde yıllardır çalışıyorum. Savaş bittiğinden beri."

"Ba'al Verzi," diye fısıldadım ancak onun duyabileceği kadar bir sesle. Dişlerini gösterdi, yanıma geldi ve çömeldi. "Sonunda gerçeği anladın demek. Ama çok uzun sürdü."

Alek'in sözleri şimdi bir anlam ifade etmeye başlamışlardı. Benim elimden ölmekteyken bile, beni uyarmaya çalışmıştı. Ba'al Verzi bu yıllar boyunca sadece uykuda kalmış ve tekrar vurmak için doğru zamanın gelmesini beklemişti.

Her şeyi kendisi için almak isteyen hain Ba'al Verzi'den sakın.

"Burada olduğumuz ilk gece ölmeliydin," dedi Leo. "O zaman Reinhold senin yerine geçecekti. Uygun bir süre geçince de hastalığı yüzünden öbür tarafa gidecek ve ben hakkım olan yere gelecektim. Eğer o orospu çocuğu Gwilym yanlış zamanda ortaya çıkmasaydı, bu gece buradakilerden çoğu hayatta kalabilirdi. Nerede o?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Bulacağız. Hatırlıyor musun, o gece nasıl ikinize de, yüce ve soylu Strahd'a bağlılığımla ilgili saçmalıklar geveleyerek kandırmıştım. Yüzlerinizdeki ifadeyi görebilmenizi isterdim. Tek yapmam gereken, zavallı İllya'nın ne söyleyebileceğini düşünmek ve biraz da ikna edici göz yaşı eklemek olmuştu. Olduğu gibi yutmuştunuz. Belki artık mezarında daha rahat—ah, kusuruma bakmayın, suikastçılar yakılıp, külleri havaya saçılıyordu, değil mi? Strahd'ın adamlarının cesede yaptıkları buydu değil mi İvan?"

İvan bir an ayaklarının üstünde yaylandı ve bir an sonra da Leo'nun üzerine atlamıştı. İkisi de ayaklarının üstüne yuvarlandılar. İvan üstteydi ve parmakları Leo'nun boğazına kilitlenmişti. Adamlar koşuştular ve sonunda onları ayırdılar.

İvan delirmişti. Ağzını sanki bağırmak ister gibi açmıştı ama tek çıkartabildiği ses bir hırıltıdan ibaretti. Şakaklarındaki damarlar, mavi şeritler gibi derisinden dışarı fırlamıştı. Altı kişi onu tutmaya çalışıyordu ve oldukça zorlanıyorlardı.

Bu pek uzun sürmedi. Leo, öksürerek ve öğürerek birkaç berbat saniye geçirdikten sonra kendisini topladı ve kılıcını

çekti. Gözleri alevler saçarak İvan'ın başına geldi.

İlona, görmemesi için Lovina'ya sıkıca sarıldı.

İvan uzun, hayvani bir çığlık attı ve ancak nefesi tükenince durdu. Leo kılıcını İvan'ın bedeninden çekip çıkarttı ve giysilerine sildi. Bir eliyle boğazını ovalarken diğeriyle de adamlarına cesedi dışarı çıkartmalarını işaret etti.

Taze kan kokusu odayı, tüm parfümlerden daha tatlı bir şekilde doldurdu.

Ağzımı açtım ve tadının hayaletini, havada uçuşurken içime çekmeye çalıştım. Yeterli değildi. Açtım, diğer tüm isteklerimi yok eden bir susuzluk içerisindeydim. Bu hükmedici gereksinimi derhal karşılamam dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Vücudumun her tarafını yakan korkunç acıya aldırmadan yüz üstü döndüm.

Yeri ittim.

Ayağa kalktım.

Berbat görünüşüme rağmen endişelenen gardiyanım bana doğru yaklaştı. Benim kadar kötü yaralanmış bir adam çoktan ölmüş olmalıydı. Ayağa kalkıyor olmamalıydı. Hele ona doğru adım atıyor hiç olmamalıydı.

Gülümseyerek.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve vurmak için kılıcını kaldırdı. Bir vuruşta elinden düşürdüm. Silah uçarak duvara çarptı ve İlona'yla ona sarılmış olan çocuğun yakınlarına bir yere düştü. Asker ruhunu asla kaybetmeyen Victor, hemen kılıcı kaparak savaş duruşuna geçti. Diğer gardiyanlar henüz, karışıklığı yaratanın ne olduğunu anlamak için dönüp bakıyorlardı.

Eğer benim başımdaki daha akıllı ve daha az cesur olsaydı kaçabilirdi. Ben hiç de süratli değildim. Ama o donup kaldı. Yaklaşıp omzundan kavradım ve onu bana arkası dö-

nük olacak şekilde, bir oyuncak bebek gibi döndürüverdim. Zincir başlığını çıkarttım. Çıplak teni, demir, pas, nemli deri ve kurumuş ter kokuyordu. Önemli değildi. İnsan açlıktan ölmek üzereyken, küflenmiş ekmeği geri çevirmez.

Ayakları havada sallanıyor, elleriyle boş yere belini kavramış olan ellerimi açmaya çalışıyordu. Bir ağaçla güreşmeye çalışır gibiydi. Çığlık attı fakat ben pek duymadım. Akan kanının gümbürtüsüyle sağır olmuştum. Başka çığlıklar da geldi. Korku ve öfke çığlıkları. Benim için sinek vızıltısından farkları yoktu.

Adamdan alabileceğim her şeyi aldım ve bir kuşun, çiçeğin tüm özünü boşaltması gibi onu boşalttım. Ta ki mücadelesi önce yavaşlayıp sonra tamamen durana ve hareketsiz bedeni kollarımda tüm ağırlığıyla kalana dek. Acı veren gereksinim duygusunu ancak köreltecek kadar kan sağlamıştı ve hala açtım.

Savaş alanının sessizliği gitmiş yerini tamamen farklı bir sessizliğe bırakmıştı: bekleyişin sessizliğine. Odanın karşı tarafında dehşet hüküm sürüyordu, bense eğlenmeye yeni başlıyordum. Leo'nun adamları donup kalmışlardı. Tüm gözler benim üzerimdeydi. Hepsi de Leo gibi kalpsiz, zalim adamlardı ve Leo tarafından tam da bu özellikleri için özellikle seçilmişlerdi. Yollarına çıkan çocukları bile hiç tereddüt etmeden öldürebilecek türden adamlar.

Bu işin gerçek bedelini öğrenmek üzerelerdi.

Gardiyanın cesedini kaldırdım ve odanın öbür ucuna toplu halde duran adamların üzerine fırlattım. Bazıları zamanında tepki gösterip kaçmayı başardılar, diğerleri yere düştüler ve öylece kaldılar.

Okçulardan biri yayına bir ok yerleştirdi, gerdi ve sanki antrenman sahasındaymış gibi bir rahatlıkla bıraktı. Ok tam

göğsüme derinlemesine saplandı. Darbenin etkisinden kurtulup dengemi bulmaya çalışırken ikinci oku da gönderdi. İyi eğitimli, mükemmel öz denetime sahip bir okçuydu. En iyi okçular hep böyledir. Onu ulaştığımda üçüncü oku göndermekteydi. Bu seferkini pek hissetmedim. Okları vücudumdan çıkarttım ve onun yayından çıktıkları kadar güçlü bir şekilde adama sapladım. Sarsıldı ve sonra hareketsiz kaldı.

Leo'nun adamları etrafımda geniş bir daire oluşturacak şekilde dağıldılar. Bazıları dışarıya, geçici bir kurtuluşa doğru koştular. Sadece geçici. Bu geceden hiç birinin sağ çıkmayacağına yemin etmiştim ve bunu tutacaktım.

Victor, adımı bir savaş narası gibi haykırarak aynı anda iki adama birden saldırdı. Dövüşün feveranına kendisini kaptırmış ve kılıçlı bir şeytana dönüşmüştü. İntikamını alacak ölü bir karısı ve koruması gereken bir çocuğu vardı.

İlona da adımı haykırdı ama farklı bir sebeple. Victor'un arkasındaydı ve Lovina'yı korumaya çalışıyordu. Başarma şansı pek yoktu çünkü yerleri giderek daralıyordu.

Adamlardan biri yan tarafına ani bir yara aldı ve geri çekildi. Onu yakalamak için hazır bekliyordum. Belini kuru bir dal kırar gibi kırıp adamı yere bıraktım ve kılıcını alarak İlona'yla kaosun arasına girdim. Tam zamanında. Hayvan heriflerden bir diğeri—bir yük atı kadar iriydi—üstümüze geldi. Ya korkusuz bir adamdı ya da aptaldı. Saniyeler içinde ölmüştü ve kafası arkadaşlarına doğru yuvarlanıyordu.

Bu bozgunlarını kesinleştirdi. Arkalardakiler dışarı kaçmaya başlamışlardı bile. Diğerleri de onlara katılmak için acele ediyor, oluşan kalabalıkta birbirlerinin ayağına dolanıyorlardı.

Kahkahalarım arkalarından dışarı taştı.

Diğerlerine döndüm.

Victor ikinci adamını da öldürmüştü ve iki büklüm olmuş nefesini topluyordu. Bir bana, bir etraftaki cesetlere, özellikle de boğazı parçalanmış olana baktı ama ne bir şey söyledi ne da başka bir harekette bulundu.

"Buraya gel, Victor," dedim.

Kılıcı elinde fakat aşağıda ve tehdit oluşturmayacak bir şekilde vücudundan uzakta, bana doğru yürüdü. Yer, kan birikintilerinden dolayı kayganlaşmıştı. Onların üstünden sanki yağmur birikintileriymişçesine atlarken bir yandan da bakışlarını benim bakışlarımdan ayırmamayı başarmıştı. Korkuyordu ancak korkusuna teslim olmuyordu. Beni olduğum gibi, İlona'nın gördüğü gibi görmüştü ama hala Lordu ve komutanıydım.

Başını eğdi. "Emredin, Lordum."

"Güzel. Şimdi kapıları arkamdan sürgüle."

* * * * *

Paniğe kapılmış askerleri takip ederek avluya kadar çıktım. Girişte nöbet bekleyen iki adam vardı. Efendilerinin planında yanlış giden bir şeyler olduğunun farkında olmalarına rağmen başka bir şey bilmiyorlardı. Benimle, kendileri gibi sıradan bir insanmışım gibi dövüştüler ve sıradan insanlar gibi de öldüler. Birini duvara yapıştırdım. Diğerini ise bir yaz meyvesi gibi sıkıp suyunu emdim.

Seyretmek için durmuş olan arkadaşları hemen ana kapılara ya da ahırlara doğru kaçmaya başladılar. Benim adamlarımdan kurtulan vardıysa bile hiç birini görmedim. Sadece başaramayanların cesetleri ortalıktaydı. Benim üniformalarımı giyen muhafızlar, kana bulanmış ipek ve kadifeler içinde konuklar, kaçarken kılıçtan geçirilmiş ya da Leo'nun zehrinden

can çekişir durumdayken bıçaklanmış halde yerlerde yatıyorlardı.

Leo'yu adamların arasında seçememiştim ama bir ara gözümün ucuyla asma köprüye doğru dörtnala giden bir kaç atlı fark etmiştim. O aralarında mıydı, emin değildim. Ama olsa da fark etmezdi. Benden kaçabileceği, benden gizlenebileceği hiç bir yer yoktu. Önünde sonunda onu bulacaktım. Şimdilik adamlarını halletmek zorundaydım.

Adamdan aldığım kan bana hayal ettiğimden fazla bir güç vermişti. İçimdeki karanlığa ulaşıp onu kullanmama yetecek kadar büyük bir güç.

Aklımın bir parçası hala, beceremeyeceğim, büyünün gerektiği gibi işe yaraması için çok uzakta olduğum konusunda ısrar ediyordu. Oysa değişmiştim. Eski kısıtlamalar artık geçerli değildi.

Eğilip yerden bir avuç toprak aldım ve yumruğumu kapatarak avucumun içinde sıktım.

Ben, Strahd. Toprakla birim.

Topak haline gelmiş olan çamuru yere bırakarak bir güç sözcüğü söyledim ve demir parmaklıklı kapı gümbürtüyle kapanarak şatoyu izole etti. Bir sözcük daha ve kapıyı yukarı kaldıran mekanizmanın olduğu kuleyi de mühürlemiştim.

Adamlar içerde kapana kısılmışlardı. Benimle birlikte.

Bazıları kapıyı yukarı itip kaçmayı başarabilirlerdi ama bu fırsatı bulamayacaklardı.

Yürüyerek, balık dolu bir derede avlanan bir balıkçı gibi aralarına daldım. Elimde hala öldürdüğüm gardiyandan aldığım kılıç vardı ve hakkını da veriyordum. Adamlar dövüşüp çığlıklar atıyor ve ölüyorlardı. Kılıçları, kestikleri ya da sapladıkları yerlerden, sanki etten kemikten yapılma değilmişim gibi içimden geçiyordu. Bunu görünce avlunun sahte güven-

liğine geri kaçmaları uzun sürmedi. Orada, benden uzakta durmaya çalışarak ve birbirlerinden ayrılmaya korkarak koyunlar gibi bir araya toplandılar. Bazıları ufak gruplar halinde şatonun arkalarına doğru kaçtılar. Belki de orada güvenli bir yer bulmayı umuyorlardı.

Efendileri gibi onların da gizlenmeleri olanaksızdı çünkü her köşe başını, her taşı biliyordum. Burası benim evimdi.

Benim evim. . . ve onların mezarı.

* * * * *

Üç saat sonra hala hepsini bulmuş değildim ama bir yerlere saklanacak ve oradan çıkmayacak kadar korkmuşlardı. Çoğu şatonun bir takım odalarına kendilerini kilitlemişlerdi. Bazıları dua, bazıları ise küfür ediyorlardı. Faydası olmayacaktı. Bu geceki kasaplıklarından sonra hiç bir tanrının yalvarmalarına kulak asacağını umamazlardı.

Onları bırakmış yemek salonuna dönüyordum ki duvardaki bir girintiden bitkin bir siluet çıkarak neredeyse ayaklarıma düştü. Gunther Cosco'ydu.

"Bağışla, Lordum," dedi fısıltıyla.

Silahsızdı. Ben de benimkini kenara koydum, eğildim ve onu kucağımla aldım. Bir bebek kadar hafif geldi. Kapıya gidip Victor'a seslendim. Kapı açıldı ve içeri daldım.

Her şey bıraktığım gibiydi; kan ve cesetlerle dolu bir oda, ölümün ve korkunun kokusu. Lovina bir köşede uyuyordu. İlona, hala aynı şekilde yatmakta olan Reinhold'un başındaydı. Gunther'i içeri taşıdım ve yavaşça yere yatırdım. Sonra da iyice uzaklaştım.

Bana temkinli bir bakış atan İlona hemen yanına gitti.

Victor yoğun bir sessizlik içinde bana ve üzerimi kapla-

yan kana baktı. Anladı ve kabullendi. Bir askerdi ve öldürme işini ilk elden biliyordu.

"Siz yokken herhangi bir şey olmadı, Lordum," diye rapor verdi. "Ama Reinhold. . . "

"Öldü mü?"

"Leydi İlona elinden geleni yaptı. Ama hiç uyanmadı."

Başımla onayladım ve İlona'nın Gunther üzerinde çalışmasını izledim. Bitkin görünüyordu. Bir süre sonra kenara çekilerek bana gelmemi işaret etti.

Birisi Gunther'in karnına bir delik açmıştı. Hemen öldürecek türden bir şey değildi ama artık ölüyordu.

"Bağışla," dedi yeniden.

"Ne için? Oğlun için mi?"

"Evet. Eğer her şeyi başka türlü yapabilseydim. . . "

Aynı fikirde olduğumu söylemek üzereydim ki İlona gözlerime baktı ve başını iki yana salladı.

Can sıkıcı kadın.

"Üzülme, Gunther, senin suçun yoktu."

Elini güçlükle sallayarak yarasını işaret etti. "Adamlarına beni tutturdu. Temiz bir şekilde öldürebilirdi ama bunu yapmadı. Kanım aksın istedi. İşimi sen bitirirmişsin, öyle söyledi. Seni benim tanıdığım kadar tanımıyor."

Buna verecek yanıt yoktu.

"Kaçtı mı?" diye sordu.

"Evet, ama bulacağım. Yemin ettim."

Gözleri parladı. "Güzel," dedi.

Ve öldü.

* * * * *

Tatra ahırlara ulaşmayı başarmıştı. Muhafızlarımdan geriye sadece o ve sekiz adamı kalmıştı. Amansız avlanma oyunum sırasında onları orada bulmuş ve bir araba hazırlayıp atları eyerlemelerini söylemiştim. Hayatta kalan diğerleriyle birlikte avluya döndüğümde beni bekliyorlardı.

Tatra en büyük arabayı seçmişti. Bu da Dilisnya ailesininkiydi. Leo kaçak halde dolaşırken bunun onlar için iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim ama idare etmek zorundaydılar. Tatra'yı ve Victor'u bir köşeye çektim.

"Seni ve diğerlerini görevinizden resmen azlediyorum," dedim Tatra'ya.

Bu onu şaşırttı ve sanırım üzdü. "Ama, Lordum—" diye karşı çıktı.

"Senden Lord Victor'un evine bağlı olmanı ve ona da bana hizmet ettiğin gibi sadakatle hizmet etmeni istiyorum."

Bana hüzünlü bir anlayışla bakmakta olan Victor Wachter'e bir bakış attı. "Pek ala, Lord Strahd."

Ona, bu kez kibar bir rica formunda bir kaç talimat daha verdim ve gönderdim. Bir kaç dakika sonra Tatra ve iki adamı Şato kapısında, Reinhold, Gunther ve İvan'ın cesetleriyle birlikte tekrar belirdiler. Cesetleri avlunun bir köşesine götürdüler ve oraya bıraktılar.

Victor acıya kapılarak gözlerini kapattı. "Oleka. . . "

"Kül. . . " dedim kısaca. "Yarın gece yarısı, ölenler için dualarınızı söylemeye başlayabilirsiniz."

O zamana kadar tüm cesetleri, avluya çıkarıp bir odun dağının ve yağ okyanusunun içine ancak yerleştiririm diye düşünüyordum. Cenaze ateşi millerce öteden görülecekti.

"Gelmiyorsunuz, değil mi?"

"Daha yapılacak işler var. Burada hiç biriniz kalmamalısınız yoksa araya karışabilirsiniz. Bu gece olanca hızınızla at

sürmenizi ve buradan mümkün olduğu kadar uzaklaşmanızı istiyorum. Hiç bir nedenle durmayın ve eğer canınıza ve ruhunuza değer veriyorsanız asla buraya geri dönmeyin."

Açıklamaya ihtiyacı yoktu. "Emredersiniz, Lordum."

"Leydi İlona'ya güle güle dediğimi ve. . . bir daha beni hiç görmemesini umduğumu söyle."

Başıyla onayladı.

"Seni görevinden resmen azlediyorum."

Bunu bekliyor olması gerektiği halde, onda büyük bir etki yaptı. Ancak ikimizin de yapabileceği başka bir şey yoktu. Bana elini uzattı.

Uzunca bir süre düşünceli bir şekilde eline baktım ve sonunda başımı iki yana salladım. "Hayır."

Ona neden dokunmak istemediğimi anlamış gibiydi. Mantıklı bir adam olarak herhangi bir acıma ya da avutma sözü söylemeye kalkışmadı.

"Leydi İlona gibi sen de bu geceyle ilgili kimseye hiç bir şey söylememelisin."

"Ama Lo—Lord Strahd."

"Hiçbir şey. Şimdi gidin buradan. . . hala gidebiliyorken."

Victor ve adamları atlarına bindiler ve kapıya yöneldiler. Araba da arkalarından izledi. Bir sözcük ve ona güç vermek için bir el hareketi ve demir parmaklıklı kapı onlar geçene kadar yukarı kalktı. Sonra tekrar gümbürtüyle indi ve beni ölülerle. . .

. . . **ve** ölmek üzere olanlarla yalnız bıraktı.

Bölüm Altı

Altına Dolunay, 352

Kaya yüzeyine imkansız bir açıyla tutunmuş bir örümcek gibi, baş aşağı bir şekilde dağın bu bölümünü gözden geçiriyordum. Tatyana'nın düşüşünün bir izine rastlamak ümidindeydim. Çıkıntıdan aşağı kadar üç yüz metreden fazla, keskin bir düşüştü ve vücudunun yerle temas etmiş olması gereken ilk nokta burasıydı.

Temas etmiş. . . ve parçalanmış.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Araştırmalarımın başında bu görüntü bir türlü gözümün önünden gitmiyordu. Önceki

yaşamımda ölümün korkunç sonuçlarıyla pek çok değişik şekillerde karşılaşmıştım: Kılıçla parçalanmış, yanıp kömür olmuş veya sakin bir istirahat halinde vücutlar, çürüyüp iskelete dönüşmüş veya su altında kalmaktan şişmiş cesetler. Ona olan tüm aşkıma rağmen, Tatyana'nın da doğanın normal sürecinden geçmeyeceği konusunda kendimi kandıramıyordum.

Şimdiye kadar geriye kemiklerinden başka belki beyaz gelinliğinin parçalanmış birkaç kalıntısı ve gür saçlarından bir iki bukle ancak kalmış olabilirdi. Ancak yine de onu bulmak istiyordum. En azından o kemikleri huzura kavuşturmak için. Önceki kişiliğimden içimde hala onun için bir anma töreni düzenlemeyi isteyecek kadarı kalmıştı. Ve belki bu şekilde kendim de bir parça iç huzuru bulabilirdim.

Araştırmaya ölümünün ertesi gecesi başlamış ve o geceden beri hemen her gece buraya inerek, her taşın altını ve kayalardaki her çatlağı araştırmıştım. Tek bir iz yoktu. Hiçbir şey.

Belki de Alek Gwilym'i kilitli dolaptan alan her ne idiyse Tatyana'yı da o almıştı. Bu olasılığı düşünmek hoşuma gitmiyordu ama bu düşünce aklımın bir köşesinde zehirli gazdan bir duman gibi dolanıp duruyordu.

Sonbahar soğuk sisleriyle birlikte geldiği zaman araştırmamı kaya duvarından aşağıdaki ormanlık alanlara doğru sürdürdüm. Oralardan daha önce de geçmiştim ancak ağaçların ve çalılıkların yaprakları döküldükçe belki daha önce gözden kaçırdığım bir şeyler bulurum umuduyla tekrar bakıyordum. Belki elbisesinden bir parça ipek veya inci düğmelerinden biri. Havanın açık olduğu gecelerde oldukça geniş alanları tarayabiliyordum ama her zamanki gibi hiçbir şey yoktu.

Kış çok sert geçti. Kar ve buz, kayalıklarda dolaşmayı benim için bile tehlikeli hale getirmişti. En kötü zamanında

kendimi çalışma odama kapadım ve büyü çalışmalarıma kaldığım yerden devam ettim. Bu kez daha önce olduğundan çok daha başarılıydım. Çalışmalarımın ürünleri Ravenloft Şatosu'nun salonlarında geziniyorlardı. Pek arkadaşlık ettikleri söylenemezdi fakat benim de hizmetkarlara ihtiyacım vardı, eğlenceye değil.

Bahar, kısalan geceleri ve buz gibi yağmurlarıyla geldi. Araştırmamı çıkıntının altına gelen kısımdan çok ötelere kadar genişlettim. Belki bir hayvan bedenini bulup sürüklemiştir diye düşünüyordum. Ayrıca, sürülerini şatoya bu kadar yakında otlatmaya cesareti olan çobanları da sorguladım. Aralarından beyazlara bürünmüş genç bir kızın cesedini gören olmuş muydu? Hiçbiri görmemişti ve onları sorgulama şeklimden dolayı yalan söylemediklerinden emindim.

Şu anda kaya üzerinde yana doğru ilerliyordum. Ellerim ve botlu ayaklarım en pürüzsüz kaya yüzeylerinde bile tutunmayı başarıyorlardı—Ölüm'le antlaşmamın bana kazandırdığı bir başka özel güç. O zamandan beri alay eden sesleri bir daha hiç duymamıştım. Bazen, yokluklarından minnet mi yoksa ihtiyat mı duymam gerektiğinden emin olamıyordum. Çoğu zaman sessizliği yok sayıp daha acil konularla meşgul oluyordum.

Örneğin kana olan sürekli ihtiyacım gibi.

Geçen yıl boyunca Leo Dilisnya'nın adamları bu ihtiyacı karşılamışlardı. Tek tek ya da dehşete kapılmış gruplar halinde hepsini yakalamış, şatonun altındaki hücrelere götürmüş ve o zamandan beri çoğunu başarıyla hayatta tutmuştum. Deneme yanılma yoluyla kendimi besleyecek kadar ama öldürmeden ne kadar kan alabileceğimi öğrenmiştim. Bu, adamlara merhamet beslediğimden değildi. Önemli olan öz disiplinimi geliştirmekti. Her birini son damla kanına kadar

emebilirdim ama açlığım sona ermezdi. Fakat bu durumda kilerim kısa bir süre içinde tükenirdi. Bu yüzden kendimi, adam için çok geç olmadan bırakmaya zorluyordum.

Tabi çok aç olduğum zamanlarda bu noktayı kestirmek o kadar kolay olmuyordu.

Adamlar kan kaybından ve hapis hayatında zayıf düştükçe birer ikişer ölüyorlardı. Delirenlerin sayısı da az değildi. Ama onlara acımıyordum çünkü onların kendi kurbanlarını nasıl öldürdüklerini kendi gözlerimle görmüştüm. Korumam altındaki konuklara nasıl da neşeyle kılıçlarını saplıyorlardı. Şüphesiz Leo'dan alacakları ödülleri düşünüyorlardı. Hatta çoğu bunu bile beklemeyip bir yandan öldürüp bir yandan da cesetleri soymuşlardı. Bunu ilk başlarda, adamlardan biri giysilerinden bir halat yapıp kendisini asmayı akıl edince fark ettim. Diğerlerinden giysilerini almak zorunda kalınca çalınmış altın ve süs eşyalarını buldum. Hazinelerini saklamalarına izin verdim. Böylece bunların gerçek değerini ve bedelini iyice değerlendirme fırsatı bulacaklardı.

Onlara yemek ve su atmak için mahzenlere hemen her gidişimde, kaldırılması gereken bir ceset daha oluyordu ve ben de hiç şikayet etmeden kaldırıyordum. Bu durumda o gece için araştırmama ara veriyor ve cesedi çalışma odama taşıyordum. Orada kitaplarımda ayrıntılarıyla anlatılmış yöntemlerle, ona—bir çeşit—yeni yaşam vermeyi başarıyordum. Yine benim üniformalarımı giymiş olarak, yok etmeye geldikleri şeyi devam ettirmek ve korumak üzere öldürdükleri muhafız ve hizmetkarların yerlerini alıyorlardı.

Bence oldukça adildi.

Tırmanışım beni bir kaya çıkıntısına getirdi ve gözüme beyaz bir parıltı çarptı. Ona doğru, umutlarımı bastırmaya çalışarak ama başaramayarak inmeye başladım. Bu ne bir inci

ne de elmastı. Ay ışığında parlayan bir kuvars parçasından başka bir şey değildi. Tam küfrederek fırlatmaya hazırlanıyordum ki son saniyede cebime attım. İlerde zayıf bir olasılıkla da olsa tekrar gözüme takılarak aynı hayal kırıklığını tekrar yaşatabilirdi.

Eğer uğraşıp da devam edersem.

Geçen yılın büyük kısmını Ghakis dağının bu yüzünde, ekmek kırıntısı arayan bir karınca gibi sürünerek geçirmiştim. Umutsuzluğumun teselli isteğimi bastırmaya başlamasına şaşmamak gerekirdi. Onun da Alek gibi götürüldüğüne ilişkin korkum gitgide daha akla yakın gelmeye başlıyordu ve eğer onu istiyorduysam belki bir antlaşma daha gerekecekti. Soru şuydu: Benden daha neyden vazgeçmem istenecekti? Zaten her şeyimi kaybetmiştim. En azından sıradan insanların değer verdikleri her şeyi. Karşılığında aldıklarımsa. . . eh, Tatyana olmadan hiçbirinin bir anlamı yoktu ki.

Gizlice, aklımın çok uzak bir köşesinde, eğer onu son istirahatına kavuşturabilirsem, ona katılabileceğim ve ölümde kocası olarak yaşamda yapamadığımı başarabileceğim düşüncesi vardı. Kalbimi tahta bir mızrakla deşmek, kafamı uçurmak, güneşin doğuşunda bulunmak—başkalarının yardımıyla ya da olmaksızın bir şeyler ayarlanabilirdi.

Ulaşmayı isteyecek olsam ölüm ulaşılmaz değildi.

Bu geceki araştırma sona eriyordu artık. Havadaki değişimin kokusunu alabiliyordum. Başka bir adamın düz yolda yürümesi kadar kolaylıkla kayaların tepesine tırmandım. Artık sıradan bir işti ve çok da yavaştı. Ancak tek istediğim biraz daha yükseklik kazanmaktı. On metre kadar yükselince artık varlığımın bir parçası olan şekil değiştirme yeteneğimi kullanıma soktum. Vücudum küçülmeye başladı: Kollarım bedenime yaklaştı, parmaklarım uzadı, giysilerim bile değişerek e-

time kaynadı ve yumuşacık siyah bir kürke dönüştü. Değişim acısız ve özgürleştiriciydi ve süreç tamamlandığında kendimi boşluğa bıraktım. Kanatlarımın altı havayla doldu.

Rüzgar tahmin ettiğimden güçlüydü ve bu şekil üzerinde daha etkili oluyordu. Parmaklarımı sonuna kadar açarak düzenli bir şeklide kanat çırpmaya başladım ve kaya yüzeyinin bastırıcı hava akımına karşı koyarak yükseldim. Şeklimle birlikte görüşüm de değişmişti. Oldukça iyi görebiliyordum fakat tüm renkler silinmişti. Henüz buna iyice alışamamıştım. Ancak bu durum duyuşumun büyük oranda keskinleşmesiyle dengeleniyordu. Bu sayede herhangi bir nesnenin uzaklığını milimi milimine bilebiliyordum.

Daireler çizerek yükselirken önce kayalık görüş alanıma girdi, ardından da vadinin tümü. Tepemde yıldızlar sıcak ışınımlar yayıyor, aşağıda, vadide serin karanlık hüküm sürüyordu. Ve ben, göklerin efendisi, ikisinin arasında kaygısızca süzülüyordum.

Birazdan çıkıntı karşımda göründü ama ben onu geçerek şatonun ön tarafına doğru uçtum. Kapıların üzerinde dikkat çekmeyecek bir noktada ufak bir delik açmıştım ve şimdi oradan geçerek ana girişe girdim. Bu şeklimi koruyarak odalardan salon merdivenlerine doğru uçtum ve birden dalışa geçerek aşağı yöneldim. Buradaki geçit tamamen karanlıktı ve bir şeylere çarpmamak için tamamen kulaklarıma güvenmek zorundaydım. Zemine yaklaşınca duvarda başka bir deliğin yerini belirledim ve oradan içeri sürünmeye başladım.

Şu anki boyutlarımda bir yaratık için uzun bir sürünme mesafesiydi, yaklaşık dört metre kadar, ancak şapelden ve yüksek kulelerden geçmemi gerektiren diğer yoldan çok daha kısaydı. Şapel uzun zamandır kutsallığını kaybetmişti ve güvenli bir şekilde girebiliyordum ancak yine de içeri girmeye

hevesli değildim. Oradaki tozlu düğün dekorasyonlarıyla birlikte adeta havada asılı duran anılar, henüz yüzleşemeyeceğim kadar acı vericiydi.

Benden önce burada yaşamış olanların ve benim dönemimde ölmüş olan bazılarının da mezar odalarının bulunduğu çok geniş bir salona çıktım. Bu sessiz komşulara rağmen burası sessiz bir yer değildi. Hava burayı uzun süre önce kendilerine ev yapmış olan binlerce yarasanın sesleri ve kanat hışırtılarıyla doluydu.

Bir keresinde mühendislerimden biri onları yok etmeyi önermişti ama ben onların rahat bırakılmalarına karar vermiştim. Barovia'daki sinek sayısı korkunçtu ve yarasalar sineklerinin sayısını kontrol altında tutmakta önemli bir rol oynuyorlardı, özellikle de baharda, ısıran sinekler belirdiklerinde.

Yüksek kuleyi kullanmamamın bir diğer nedeni yarasalardı. Kule onların özel girişiydi. Koloniden uzak durmayı ve onların iç mekandaki vahşi uçuşlarından kendimi ayrı tutmayı tercih ediyordum. Bir keresinde, koni şeklindeki çatının altından girmeyi denemiştim. Onlarla birlikte yüz metreden fazla aşağıdaki mezarlara doğru yarı uçar, yarı yuvarlanır şekilde dalmıştım. Tekrar etmeyi istediğim bir deneyim değildi. Yarasalar sürü kuşlarıydılar. Ben değildim—gerçi varlıkları beni rahatsız etmiyordu, ne de benimki onları.

Bir an havada asılı kaldım ve iç gücümü kullanarak yeniden bir insan şeklini aldım. Burada hiç ışık yoktu ama pek ihtiyaç duymuyordum. Yarasaların vücutlarından yayılan ısı izleri, kuş pisliği yığınları ve mezarlar arasında yolumu bulmama yetiyordu. Yaratıklardan bazıları beni tanıyordu, belki de kendilerinden biri olduğumu bir şekilde hissediyorlardı. Kollarıma ve omuzlarıma konarak, neşeli seslerle beni karşı-

ladılar. Daha şımarık olanlardan iki tanesi açık avucumun içine konarak, küçük parmağımın en hafif dokunuşuyla sırtlarını kaşımama izin verdiler. Kürkleri o kadar yumuşaktı ki güçlükle hissedilebiliyordu.

Ancak saat geç olmuştu. Toplumsallaşmaya ayıracak zamanım yoktu.

Onlara, yuvalarına geri uçmalarını söyleyecek şekilde nazikçe silkindim ve sağa doğru ilerleyerek, basamaklardan aşağı. . . mezarıma yöneldim.

Dürüst olmak gerekirse buna başka ne ad vereceğimi bilemiyordum. Çalışma ve yatak odalarım buradan birkaç kat yukarıdaydı ve pratikte yaşadığım yer orasıydı. Burası öldüğüm yerdi. Ölümün kendisinden hiçbir zaman korkmamıştım. Çoğu zaman hissettiğim, onun yardımcısı olan yaşlanmaya karşı duyulan bir tiksintiydi. Yaş benim için bir sorun olmaktan çıktığında geriye sadece, gün doğumundan gün batımına dek süren hoş dozlarla ölçülen bir ölüm kalmıştı. Başka hiçbir seçeneğim olmadığı için bunu kabullenmiştim ve zamanla beynimi saran karanlığı sevmeye başlamıştım. Uykudan daha iyiydi. Kabus yoktu.

Hiç düş yoktu.

Zamanının bir kısmını ölümün kucağında geçiren birinde olması gerektiği gibi benim de bir tabutum vardı. Herhangi bir yatakta aynı işi görürdü sanırım, ama hazır buraya konmuş ve kullanılmaya uygunken, başka bir şeye gerek yoktu. İnsan ya da başka türden, istenmeyen konuklara karşı mükemmel bir koruma sağlıyordu. Gerçi buraya herhangi birinin girebilmesi oldukça ufak bir olasılıktı. Çoğu insanın bir tabutun içini açmak konusunda hiç de hevesli olmayacağını da biliyordum. Öte yandan, buraya kadar gelmeye cesaret eden birisinin, biraz daha ileri gitmekten çekinmeyeceğini de

düşündüm ve kimsenin beni rahatsız etmemesini, pek çok farklı önlemle garanti altına aldım.

Ancak bir tabutun içinde yatmanın en büyük avantajı bir kez kapağı kapadıktan sonra böceklerden ve meraklı kemirgenlerden tamamen korunmuş olmaktı. Bu tür yaratıkları kontrol edebiliyor ve kullanabiliyordum ancak üzerimde gezinmeleri pek isteyeceğim bir şey değildi. Hangi usta aletleriyle birlikte uyumak ister ki?

Tamamen siyah ahşaptan, iyi cilalanmış ve pirinç menteşelerinden başka tek bir kusuru olmayan kutunun kendisi, tabutçuluk sanatının mükemmel bir örneğiydi. Yıllar önce siparişi verilirken menteşelerin altından yapılmalarını istemiştim. Adam yanlışını düzelteceğine söz vermişti ama hala bunu yapacağı günü bekliyordum.

Öylece, zeminin pisliğinin ortasında duruyordu—düzeltilecekmiş gibi görünmeyen bir başka sorun. Odanın dekorasyonu ve mezarımın kaidesinin yapılması için ısmarladığım özel siyah mermer henüz çözülememiş olan bir fiyat anlaşmazlığı nedeniyle getirtilememişti. Mermerin durduğu deponun sahipleri iki yıl kadar önce son derece saygılı bir dille yazılmış bir not göndererek, depo ücretini ödememi rica etmişlerdi. Ben de parayı göndererek eğer hızlı bir şekilde mermerin nakliyesini ayarlayabilirlerse onları cömertçe ödüllendireceğimi bildiren bir not eklemiştim. Yine de hala bekliyordum.

Benim gibi, ölümü hatırlatan her şeyden nefret eden (yaşarken etmiş olan) bir adamın, kalıntılarımın ne olacağı konusuyla bu kadar ilgilenmiş olması garip görünebilir. İşin aslı, zaman zaman bu konuda gerçekçilik krizlerine kapılıyor ve bu kısa sürelerde, bu işi gerektiği gibi halledebilecek tek kişinin ben olduğumdan emin olarak gerekli görüşmeleri yapıyor

oluşumdur. Ölüm, savaşta binlerce kez tanık olduğum gibi, bir asker için yüzleşilmesi oldukça kolay bir şeydir. Aslında herkes için öyledir. Geride kalanların işleri berbat edeceklerini çok geç fark etmektense zamanında en kötüsüne hazırlık yapmak daha iyiydi.

Tabi o zamanlar tabutun bu şekilde düzenli bir kullanıma yarayacağından hiç haberim yoktu.

Güneş geliyordu. Mezar odalarının doğuya bakan ve gerçek ışığın bu bölüme girmesini imkansız kılmaya yetecek kadar uzaktaki başka bir bölümünde vitraylı bir cam vardı. Yine de riske girmeye niyetim yoktu. Benimle dış dünya arasında sağlam bir ahşap olması için bir iyi neden daha. Kapağı kaldırdım, içeri girdim ve uzandım. Sonra soğuğa karşı, koruyucu bir battaniye çeker gibi üzerime kapattım.

Sessizlik. . . sonra unutuş. Güneş yükselmişti.

* * * * *

Bir yıl önce hazineden sorumlu subaylarım, Ravenloft Şatosu'nda olan korkunç olaylardan habersiz bir şekilde, işlerini her zamanki gibi yapmışlardı. Ancak birkaç gün sonra vergileri getirip de asma köprüyü çekili bulduklarında ve çağrılarına kimse yanıt vermediğinde oldukça tedirgin oldular. O gece rüzgar kamp yaptıkları yerden küçük konuşma parçalarını kulaklarıma getirdi.

Bir göz atmak için burçlara çıktığımda, onları kapıların önünde yemeklerini pişirirken bulduğumda şaşırmadım. Geride bıraktığımı sandığım bir yaşama ilişkin sıkıcı bir bağlantıydılar. O anda hala Barovia'nın hükümdarı olduğumu ve yerine getirmem gereken görev ve sorumluluklarım olduğunu fark ettim.

Bazı değişikliklerle birlikte.

Komuta etmenin gerekleri tarafından kederimden bir süre sıyrıldığımda derhal subayların şatonun içine girmesine izin verilemeyeceğini anladım. Hepsi de eski askerler olarak, çimlerin ve toprağın üzerinde kahverengi lekelerin kan olduğunu fark edeceklerdi. Bu yeteri kadar kötüyken avlunun bir kısmında, öldürülen hizmetkarlarım ve bağlaşıklarım için yaptığım cenaze ateşinden geriye kalan yığın olduğu gibi duruyordu. Burada çok ciddi bir sorun yaşanmış olduğunu hemen anlayacaklardı ve bu konudaki sorularını yanıtlamamak ise hastalıklı ve—şüphesiz—asılsız bir sürü söylentinin çıkmasından başka bir işe yaramayacaktı.

Ancak onlara gerçeği söylemek de aynı ölçüde aptalca bir hareket olurdu. Kimsenin, bana iyilik yapıyor olduğu gibi aptalca bir düşünceyle, ellerinde çekiçler ve kazıklarla buraya doluşmasını istemiyorum. Şu anki var oluşum tamamıyla hoş görünmeyebilirdi ama henüz bundan vazgeçmeye hazır değildim.

Durumu çözmek için aklıma pek çok fikir geldi. Bunların aralarında, adamları kilere, Leo'nun adamlarının yanına göndermek de vardı. Bu oldukça iyi bir çözüm gibi görünüyordu ama onur duygusundan fazlasıyla yoksundu. Onlar bana hizmet etmeye yemin etmişlerdi ve ben de karşılığında onları korumaya. Yaşamdan yaşayan ölülüğe geçişim bu yemini ortadan kaldırmazdı.

Uzun süre düşündükten sonra onların hiç karşısına çıkmamaya karar verdim. Çalışma odama dönerek, onlara vergileri kapının önüne bırakmalarını ve kendilerini hizmetimden azat edilmiş saymalarını bildiren bir belge hazırladım. Onlara Victor Wachter'in hizmetine girmelerini tavsiye ettim ve komutanlarına vergi parasından adam başı yirmi altın—

kendileri için yirmi beş—dağıtarak hesap kağıdına eklemelerini bildirdim. Bir bakıma adamlara fazla güvenmiş oluyordum ama hepsi de hırsızlara karşı ne kadar tahammülsüz olduğumu bilecek kadar uzun zamandır yanımdaydılar.

Belgeyi kişisel mührümle damgalayarak cebime attım ve duvarın üzerinden uçmak için yarasa şeklime büründüm. Kamplarına yakın bir yerde ağaçların arasına kondum. Tekrar insan haline dönerek sessizce yaklaştım. Nöbetçilerden birinin başka tarafa bakmasını bekledim ve o sırada parşömeni adamlara doğru attım. Şans eseri tam da komutanın suratına çarptı ve adamı uyandırarak kısa bir süre içinde epeyce gürültü ve karışıklık çıkmasına neden oldu.

Sonunda sakinleşip, belgeyi okuyup, enine boyuna tartıştıklarında gece sona ermek üzereydi. Fakat en sonunda tamamen kafaları karışmış olarak da olsa emirlerime itaat ettiler. Bilseler de bilmeseler de yapabilecekleri en iyi seçimdi. Onları huzursuz edecek bir parça gizemle karşı karşıyaydılar ancak bu gerçeğin kendisinden daha iyiydi.

Emirlerimi yazılı olarak gönderme prosedürü o kadar iyi işlemişti ki bundan sonraki kişisel.veya kamusal tüm işlerimde bu yöntemi kullanmaya başladım. Hem beni insanlarla direkt olarak uğraşmaktan kurtarıyordu, ki bu işten hiçbir zaman hoşlanmamıştım, hem de onları da benden güvenli bir uzaklıkta tutmuş oluyordu. Mahzendeki geniş stokuma rağmen o günlerde yeni iştahımı kontrol etme yeteneğimden henüz haberdar değildim. Bu yaklaşımımın doğruluğu, arada kendimi unutup aşırıya kaçtığımda Leo'nun adamlarından bir ikisi öldükçe açığa çıkıyordu. Kontrol edebileceğim muazzam güçlere sahiptim ama kendini beğenmişlik ve kendine aşırı güven, benden önce pek çoklarının sonu olmuştu. Kendimi kontrol etmeyi öğrenene kadar en büyük düşmanım kendim-

dim.

Ancak hazır olsam da olmasam da yaz ortasından sonraki ilk dolunaydı ve vergileri toplama zamanıydı.

* * * * *

Önce kasaba reislerine onlardan da *boyar*lara giden yazılı emirlerimle, hepsine vergileri, Barovia ya da Vallaki'den kendilerine daha yakın olanına getirmeleri gerektiğini bildirdim. Orada parayı reislere verecekler, oradan şatoya olan yolu da o getirecekti. Emirlerimin tüm kopyalarımı kendi elimle yapmış ve hepsine de resmi mühürleri basmıştım. Hiçbir sorun çıkmasını beklemiyordum. Şatodaki ilk yılım—akıllıca ve çok konuşulan infazlarla birlikte—tüm ülkede yepyeni bir dürüstlük ruhuna ilham kaynağı olmuştu ne de olsa.

Uzaktan izleyebildiğim kadarıyla her şey yolunda gidiyordu. Ertesi gece uyandığımda derhal doğu duvarına gittim ve aşağıdaki kasabanın yollarında takırdayan bir sürü yeni araba ve vagonlar olduğunu tespit ettim. Ayrıca nüfusun geçici olarak arttığının bir göstergesi olarak her zamankinden daha fazla fener yanıyordu. Hancılar ve tüccarlar büyük olasılıkla iyi kar ediyorlardı. Seneye vergisini vermek zorunda kalacaklardı, ama şimdilik temiz paraydı.

Dolunayı izleyen gece, batı duvarından aşağı baktım ve memnuniyetle emirlerimin uygulanmakta olduğunu gördüm. Çok sayıda sandık alınmak üzere hazır bekliyordu. Asma köprüyü indirip, demir parmaklıklı kapıyı kaldırır kaldırmaz, sessiz hizmetkarlarımı almaları için gönderebilirdim. Büyülü güçlerime başvurarak bunu hallettim ve yaratıklara da dışarı çıkmaları için bir zihinsel komut gönderdim.

İşin yapılışını bizzat yönetmek isteğiyle, köprü iner inmez

etrafa bir göz atmak için o tarafa gittim. Hemen fark ettim ki bu benim açımdan şanslı bir hareket olmuştu. Talimatlarıma rağmen birileri geride kalmıştı.

Bu durum beni hem kızdırdı hem de ilgimi çekti. Emirlerimi görmezden gelmek için çok geçerli bir nedenleri olmalıydı. Tehlike bir yana, bu bir yıl boyunca, başkalarıyla ilk karşılaşmam olacaktı. Kendimi kontrol etme yeteneğimi denemek için sabırsızlanıyordum. Ayrıca bendeki değişikliklerin gözden kaçmayacak kadar büyük olup olmadığını anlamak ve birileriyle konuşmak için de ilk fırsatımdı. Mahzenlerdeki sefillerin düşüncelerini saymıyordum. Onlar baştan beri benim için sadece besin kaynağı olmuşlardı ve gerçek doğamı onlardan saklama zahmetine hiç girmemiştim.

Yarı yolda durup konuklarımı inceledim: Muhafız kulelerinin hemen yanında otlayan bir dağ midillisi ve yanında yolculuk pelerinine sarınmış bir siluet. Pelerinin başlığı iyice çekilmişti çünkü yazın bile bu yükseklikte geceler oldukça serin olur. Birkaç saniye konuşmadan karşı karşıya durduk. Sonra midilli kokumu almış olmalı ki burnu birden havaya kalktı ve korku içinde anırarak, kendisini ağaca bağlayan ipten kurtulmaya çalıştı.

Geçen yılki olaydan geride kalan atlarla da benzer olaylar yaşamıştım. Hayvanlar zamanla ya uyum sağlıyorlardı ya da hiç alışamıyorlardı. Bana tahammül edemeyenleri, sonunda vadideki çiftliklerin yakınlarında serbest bırakmıştım.

Midilli varlığımdan hiç hoşnut olmasa da sonunda sakinleşti—tabi eğer bacakları titreyerek ve sürekli terleyerek durmaya sakin denebilirse. Sahibi oldukça yaklaşmış olduğumu fark ederek, tekrar bana doğru döndü.

Otuz yaşlarında sağlam yapılı bir kadındı ve üzerinde sade, siyah yas elbiseleri vardı. Barovialı kadınların en uzak ak-

rabaları öldüğü zaman bile beş yıl siyah giyme adeti, bu elbiseyi neredeyse bir üniforma haline getiriyordu. Görünüşe bakılırsa bu kadının kaybı yakın bir zamanda olmuştu çünkü saçına sürdüğü boyalar henüz geçmemişti. Gerçi bu koyu renk ona diğer kız kardeşlerine yakıştığından çok daha fazla yakışmıştı. İyi yünden yapılma pelerini, boğazından, içinde cam parçacıkları olan pirinç bir broşla tutturulmuştu. Ne zengin ne de fakir, ikisinin arasında bir yerlerde gibi görünüyordu. Muhtemelen kasabalıydı çünkü çiftlik işlerinde ya da koyun çobanlığında çalışmış olamayacak kadar temiz görünüyordu.

"Selamlar, efendim," dedi saray reveransının kabul edilebilir bir taklidiyle.

"Reislere bildirilen emirlerden haberin yok muydu?" dedim selamlaşmayı kısa keserek. "Burada olmaman gerekirdi."

"Biliyorum, efendim, ancak başka çare yoktu." Aksanı yerel aksandan biraz farklıydı ve akıcı bir konuşması vardı. Demek bir miktar eğitim görmüştü ve insanlarla uğraşmaya alışıktı.

"Burada bulunma nedeni açıkla. Lord Strahd'ın emirlerine karşı gelmene ne sebep oldu?"

"Ben Dagmar Olavnya'yım. İmmol'ün reisi. Buradan birkaç günlük at sürümü mesafede, güneyde—"

"Nerede olduğunu biliyorum."

Tavrımdan ürkmek yerine sadece başıyla onaylatarak anladığını belirtti. Büyük ihtimalle beni şatonun sıradan kahyalarından biri sanmıştı. Kendisiyle yaklaşık aynı rütbeden birisi. "Lord Strahd'ın vergi parasıyla Barovia'ya doğru yola çıkmıştım ki hırsızlar tarafından saldırıya uğradık—"

"Ve tüm parayı çaldılar."

Sesimdeki alayı hissetmişti. "Yarısı çalındı. Kardeşlerim

olmasa diğer yarısını da alacaklardı. İkisi de adamları uzaklaştırmaya çalışırken yaralandı. Eğer bana inanmıyorsanız kasaba hastanesine birini gönderip sordurabilirsiniz. Büyük kardeşim henüz kendinde değil ve küçük de konuşamıyor, ancak başını sallayarak sorulara yanıt verebilir."

Gözlerine dik dik bakacak kadar yaklaştım. Gerilemeden bakışlarıma karşılık verdi ama bir an sonra sertliği kayboldu. Hiçbir çaba göstermeme gerek kalmadan zihnim onun zihnine dokundu. Dokundu. . . ve boyun eğdirdi. "Dagmar Olavnya, gerçeği mi söylüyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı.

Hoş görünümlü bir kadındı ve güzelliğin etkilerine hiçbir zaman bağışık olmamışımdır. Aynı hikayeyi anlatan son reis durumunda olduğu gibi kadını ölene kadar kırbaçlatmak zorunluluğu ortaya çıksaydı çok üzücü olurdu. O adam gibi bir yalancı olmadığını bilmek iyiydi.

Etkimi geri çekerek kendisine gelmesine izin verdim. Bir kez gözlerini kırptı ve hikayesine kaldığı yerden, sanki arada hiçbir şey olmamış gibi devam etti. "Buraya Lord Strahd'a bu suçu anlatmak ve vergilerin geri kalan yarısını yerine koymamız için İmmol'e zaman tanımasını istemek için geldim."

"Neden parayı hırsızlardan geri almıyorsun?"

"Ormanın içine kaçtılar. Onları orada bir ordu bile bulamaz artık. Ben ve iki yaralı kardeşiminse hiç şansımız olmaz. Bir hafta boyunca ata bile binemezler. Tek başıma gitsem bile silah kullanmaktan anlamam."

"Anlasan tek başına gider miydin?"

Yanıt vermek için ağzını açtı sonra içini çekerek vazgeçti. Hızlı bir akıntıda bir görünüp bir kaybolan ışık parıltısı gibi, gülümseyebileceğinin ilk belirtisi yüzünde belirip kayboldu. "Tek başıma gitmek belki de biraz aptalca olurdu."

"Epey aptalca," diye ekledim, ben de gülümsemeye benzer bir yüz ifadesiyle. Sonra, ifademi ve arkasındaki düşünceyi yok ederek kadından bir kaç adım uzaklaştım.

"Lord Strahd'ın hikayemi duymasını sağlayacak mısın?" diye sordu.

"Duydu bile."

Hızlı bir zihni vardı. Köylülerin çoğu, soyluların ise azımsanmayacak bir kısmı alık alık bakar ve ne demek istediğimi sorarlardı. Oysa hemen anladı ve bir kez daha reverans yaptı ve öylece kaldı.

"Özür dilerim, Lordum, sizi tanımıyordum."

Kalkması için elimle işaret ettim ancak başı eğik olduğu için fark etmedi. "Kalk, Reis Olavnya."

Kalktı da. . . üstelik tam da hizmetkarlarımdan ilki asma köprüden adımını atmak üzereyken. Görüntülerine artık alışmıştım ve kokuları çok kötü olmasına rağmen nefes almak zorunda değildim. Bu özelliklerin her ikisi de—hazırlıksız durumda olan—Dagmar'ı fena halde etkilemiş gibi görünüyordu. Midillisine doğru geri geri yürüdü. Ağzı, içten bir çığlık için açılmıştı ama ses çıkmadı. O kadar şoke olmuştu ki nasıl haykırılacağını unutmuştu sanki.

Midillisi her ikisine de yetecek kadar gürültü çıkartıyordu. Neredeyse insani bir çığlık atarak tekrar ipinden kurtulmaya çalıştı. Süvari içgüdülerim harekete geçti ve hiç düşünmeden hayvanı kontrol etmek için ileri atıldım. Eğer Ghakis dağının bu tarafında kaçacak olsaydı, şafaktan önce kurt yemi olurdu. Yularından tuttum ve irade gücümü, sahibine yaptığım gibi onun zihnine de yönlendirdim. Fakat bu defa çok daha az incelik ve çok daha büyük bir güçle. Hayvan derhal sakinleşti ama titremesi sürüyordu.

Dagmar ağacın üzerine sıçramış, bir hizmetkarlara bir

bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla, hangimizin daha korkunç olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Onu da midilli gibi sakinleştirebilirdim ancak köylülere şatodan uzak durmaları için elle tutulur bir neden vermenin tam sırası diye düşündüm. Oldukça korkak ve batıl inançlı olduklarından hikayenin yayılması fazla zaman almazdı.

"Sana zarar vermezler," dedim bakışlarımı midilliden Dagmar'a çevirerek.

Sonunda konuşmayı başardı ancak çok kısık bir sesle. Eğer hala insan olsam duyamayabilirdim. "Nedir onlar?"

"Ölüler."

Artık gözleri tamamen bana odaklandı. Kararını vermişti. "Size mi hizmet ediyorlar?"

"Efendileri benim," diye onayladım.

O ana kadar büyük başarıyla devam ettirdiği kendine hakimiyetini bir an kaybetti. Kötülükten korunma hareketini yaptı. Tamamen refleks olarak yapılmış bir hareketti. Arkasında gerçek iman olmadan benim üzerimde pek bir etkisi yoktu. Bu seferki ruhani güç çok büyük değildi ve bir şey olmamış gibi davrandım. Yaratıklarıma bir sessiz komut daha gönderdim ve sandıkları kaldırarak şatoya taşımaya başladılar. En sonuncusu da asma köprüde gözden kaybolana kadar hiç kımıldamadı.

"Sizin bir şeytan olduğunuzu söylemişlerdi," diye mırıldandı. Yaratıkların gidişini, normalin iki katı büyüklüğünde açılmış gözlerle izlerken. Böyleyken oldukça genç görünüyordu.

"Belki de haklılardır," Rüzgarı arkama alacak şekilde birkaç metre uzaklaştım. Korkusunun kokusu fazla tahrik edici olmaya başlamıştı.

"Bana ne yapacaksınız."

"Hiçbir şey."

Eğer çok ama çok şanslıysa. Bu gece beslenmemiştim ve aramızdaki mesafeden bile kanının çağrısını duyabiliyordum. Başka bir tahrik konusu da uzun zamandır bir kadınla yatmamış olduğum gerçeğiydi. Bu konudaki iştahım öyle değişmişti ki kendimi bıyıkları yeni terlemiş bir delikanlı gibi, çoğu zaman kabul edilebilir düzeyin üzerinde istekli buluyordum. Kendimi kontrol etmeye devam etmeliydim, yoksa Dagmar bir anda kendisini her iki ihtiyacımı birden karşılarken bulabilirdi.

Ona arkamı dönerek ellerimi cebime soktum. Parmaklarım geçen gece bulduğum kuvars parçasını kavradı. İyice sıktım ve sivri uçlarını avucumun içinde ufaladığımı hissettim. Acı iyi geldi. Dikkatimi dağıtmıştı.

Aynı zamanda bana Tatyana'yı ve uzun süren araştırmamı hatırlatmıştı. Bu gece başka meseleler için araştırmama ara vermem gerekecekti.

"Bana şu hırsızlardan bahset," dedim biraz sert bir sesle. "Hatırladığın her şeyi anlat. Nerede, ne zaman saldırdılar, kaç kişiydiler, silahları. . . her şeyi."

Dagmar oldukça cesur bir kadındı, aksi takdirde tek başına, emirlerime karşı gelerek buraya kadar gelmiş olmazdı zaten. Yine bu cesarete dayandı ve başına gelenlerin oldukça eksiksiz bir tanımını yapmayı başardı.

"Sizden üstünmüşler. Kardeşlerin cesurca savaşmış olmalılar."

"Savaş sırasında askerdiler."

"Komutanları?"

"Lord Markous."

Düğün konuklarından biriydi. "İyi adam," dedim. Artık

ölü bir adamdı.

"Onları iyi eğitmiş."

"Onlar da aldıkları eğitimin hakkını vermişler." İleri geri yürüyerek kafamda mesafe ve zamanları hesapladım. Gidip gelmek gündüzü bulmazdı. Şatonun dışına geziler ilgili düşüncelerim vardı ama hiç doğru dürüst bir plan yapmamıştım. Her ne kadar bu seferki benim kontrolüm dışında gerçekleşmişse de birden kendimi gitmek için sabırsızlanır buldum. Kendimi haddinden uzun bir süredir buraya kapatmıştım ve bilse de bilmese de Dagmar bunu fark etmemi sağlamıştı.

Hesaplamalar tamamlanmıştı ancak halletmem gereken son bir ayrıntı kalmıştı.

"Gecenin geri kalanını burada geçirmen konusunda ısrar etmek zorunda kalacağım," dedim. "Karanlıkta kasabaya geri dönüş yolculuğu çok tehlikeli olur. Ve şatodaki kalacak yerler şu anda sınırlı." Hizmetkarlarıma yakın olmaya hevesli olduğunu sanmadığımdan diplomatik olmaya çalışıyordum.

"Ay ışığı oldukça yeterli. Yolumu bulabilirim."

"Midillin kurtlardan hızlı koşabilir mi?"

Hala titremekte olan hayvana bir göz attı. Sonra bir de etrafımızdaki ormanın koyu karanlığına. Ormanın sık olduğu yerlerde öğle güneşinin bile girmekte güçlük çektiğini hatırladım. Bölgedeki tüm kurtlara ikisine de dokunmamalarını emredebilirdim ama burada kalması onun için daha iyi olacaktı. Ghakis dağında gündüz seyahat etmek bile yeteri kadar tehlikeliydi. Gece yolunu kaybedebilir. . . düşebilirdi. . . Hayır. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

"Beni izle." Onu muhafız kulelerinden birine götürdüm. Kapıyı açtım. İçerisi tozluydu ve yukarılarda yuva yapmış olan bazı kuşları tedirgin ettik ama burası kuru ve güvenliydi.

"İkinize de yetecek kadar yer var. Ghakis dağının kurtları çok vahşi olabilir ama bir karışlık meşe ağacını kırabilecek bir kurt daha duymadım. Gece için yetecek kadar yiyeceğin var mı?"

Başıyla onayladı. "Suyum da var."

"Çok güzel. Burada kal. Sabah olmadan gelebilirim ya da gelmem. Her iki durumda da kasabaya yarın döneceksin." Yine çok ama çok şanslıysa.

"Emredersiniz, Lordum." Yüzünden sormak istediği bir çok soru olduğu anlaşılıyordu ama içinden bir ses sormanın sakıncaları hakkında onu uyarmış gibiydi.

Midillisini alıp muhafız kulesinin içine soktu ve ben de kendimi kaybedip kadının şansını döndürmeden önce uzaklaştım.

Yolun kuzeye doğru döndüğü yeri geçer geçmez kanatlı halime döndüm, yükseldim ve doğuya, kasabaya doğru tüm o virajlı dağ yollarını geride bırakarak birkaç saniyede birkaç saatlik mesafe kat ederek uçtum. Bir yarasadan çok bir kuş gibi uçarak havada çabasızca süzülüyordum.

Evet, gerçekten de kendimi çok uzun süre kapatmıştım. Hava berrak ve serindi. Ancak hafifçe kanat çırpmamı gerektirecek kadar rüzgar vardı ve hareket iyi geliyordu. Hayal gücümü harekete geçiriyor ve beni bekleyen olanakların genişliğiyle doiduruyordu. Bu gece yıldızlarla dans edecektim. Yarın orman tabanında kardeşlerim kurtlarla yarışacak ya da sis şeklinde insan tarafından hiç gidilmemiş, gizli yerlere akacaktım. Taze bir heyecana kapılmıştım. Bitip tükenmeyen düşünceye dalmalarıma bir son verip keşfe çıkma zamanıydı.

* * * * *

Barovia'yı ve kadim kapılarını geride bıraktıktan sonra, yolumu bulmamı sağlayacak arazi şekillerine çok dikkat etmeye başladım. Uçmakta ustalaşmış olmam yer şekillerini okuyabildiğim anlamına gelmiyordu. Göz hizasında tanıdık gelen şeyler yüzlerce metre yukarıdan bakıldığında tamamen farklı görünüyorlardı. Şato tam arkamda kalmıştı ve geri dönüş yolculuğumda en güvenilir kılavuzum olacaktı. Ancak şimdi Dagmar ve kardeşlerinin saldırıya uğradıkları yeri gözden kaçırmamak için araziye dikkatlice bakmalıydım.

Kapıları geçtikten beş mil kadar sonra, Eski Svalich yolu ve İvlis nehri yavaş yavaş kuzeye doğru dönerek Ghakis dağının yüksek sırtlarından birinin etrafından dolaşıyorlardı. Şatonun üzerine yapılmış olduğuyla hemen hemen aynı yükseklikte bir çıkıntıydı ve burası da bir kale için çok iyi bir nokta olabilirdi. Hatta zamanında bir mimar ve bir grup mühendis göndermiş ve projenin yapılabilirliğini araştırmıştım. Sonuçta öğrendiğim benden önceki kuşakların öğrendiğiyle aynı olmuştu: Kayalar herhangi bir yapıyı desteklemeyecek kadar yumuşaktılar. Zirvede yer yer çatlaklar vardı. Sık sık dökülen büyük kayalar, dağın eteklerindeki dar geçitte birikmişlerdi. Taşlardan bazıları o kadar hızlı düşüyorlardı ki nehre kadar ulaşıyorlardı.

Dagmar'ın grubuna, bir düzine kadar adamın ağaçların arasından, yolun kuzeyinden, çığlıklar atarak saldırdıkları nokta burasıydı. Dövüş kanlı ama kısa olmuştu. Hırsızlar alabilecekleri kadarını alıp ortadan kaybolmayı amaçlamışlardı—ya da Dagmar'ın kardeşleri her şeyi almaya çalışmanın riski konusunda bir kez daha düşünmelerine neden olmuşlardı. Svalich yolundan aşağı doğru kaçmışlardı. Yolu sanki yasalara uyan her vatandaş kadar kullanmaya hakları varmış gibi cesurca kullanarak.

Havada asılı kalmış olan kurumuş kan kokusunu takip ederek yeri buldum. Koca bir kanlı bölge, tozlu yolu lekeliyordu. Burada kardeşlerden biri, bir hırsızı öldürmeyi başarmıştı. Ceset aceleyle yolun kenarına sürüklenmiş ve çabucak kazılmış bir mezara gömülmüştü. Dagmar, Barovia'ya ulaştığında olayı araştırmaları için birilerini göndermiş, gömme işini de onlar yapmış olmalıydı. Büyük ihtimalle ruhu için herhangi bir dua falan da edilmemişti. Bence hiç sorun değildi. Burada yere kondum ve tekrar bir insan biçimine dönüştüm.

Mezar sığdı ve ben geldiğimde, kolay bir yemek için toprak yığının hevesle kazmakta olan kurtların saldırısı altındaydı. Benim yaklaştığımı hissedince durdular. Sekiz, dokuz yetişkinden oluşan bir sürüydü. İniltiye benzer sesler çıkartarak etrafımda dolandılar. Beni kızdırmaktan çekiniyorlardı. Onları cesaretlendirmek için birkaç kelime söyledim ve hepsi ayaklarıma sürtünmeye başladılar. Kulaklarının arkasının okşanmasını bekleyen av köpekleri gibiydiler. Sadece bir ikisini sevdim ve diğerlerini kazmaya devam etmeye yönlendirdim. Cesede ulaştıklarında uzaklaşmalarını emrettim. Uğuldayarak itaat ettiler. Onları ziyafetlerinden edeceğimi düşünerek hayıflanıyor olmalıydılar.

Cesedi delikten çekip çıkarttım ve sırtüstü yatırdım. Genç bir adamdı ve üzerine yapışmış olan toprak zaten kaba saba olan görünüşünü hiç de güzelleştirmemişti. Ancak şu anda adamın görünüşü umurumda değildi. Benim ilgilendiğim adamdan hala alınabilecek bilgilerdi.

Bunun için kara büyü gerekliydi. Bu büyüyü oldukça sık yapıyordum ve gerekli bileşenler yanımda vardı.

Bir damla kan. . . bir parça et. . . çok az kemik, doğru güç sözcükleriyle birleştirildiğinde adam benimkilerden biri ola-

rak tekrar ayağa kalktı. Belli bir görev için geri döndürülmüş yeni bir hizmetkar daha.

Boş bakan gözlerle yeniden ayağa kalktığında, kurtlar ormanın içine kaçıştılar. Efendileri olarak ihtiyacım olursa onları geri çağırabilirdim ama şimdilik içgüdülerine uyarak sorunsuzca uzaklaşıyorlardı. Artık onların yardımına ihtiyacım kalmamıştı.

"Önceki yandaşlarını ara," dedim yaratığa.

Pek hızlı hareket etmiyordu ama zaten arkadaşları da fazla uzaklaşmamışlardı. Kamplarını suç işledikleri yerden, yarım milden biraz daha uzakta, yolun hemen kenarında kurmuşlardı ve gizlenmeye bile gerek görmemişlerdi. Dışardan bakıldığında sıradan yolculardan hiçbir farkları yoktu. Herhalde saklanmak yerine buldukları yöntem buydu.

Hükümranlık dönemim boyunca, yaşamını şartların itmesi ya da kendi isteğiyle hırsızlık ya da katillikle kazananların özel bir zeka fazlasına sahip olmadıklarını fark etmiştim. Buna pek çok istisna vardı ama hırsızların büyük çoğunluğu bir sonraki yemeklerinden ya da hemen elde edebilecekleri bir isteklerinden başka fazla bir şey düşünmezlerdi. İşlerini görmeleri için gerekli yetenekleri edinecek ve diğer insanların arasında ya da kırlarda saklanacak kadar kurnazlığa sahiptiler ancak bunların ötesinde onları oldukça saf buluyordum. Edinimlerinin doğal sonuçları sonunda yakalarına yapıştığında daima korkunç bir şekilde şaşırıyorlardı.

Bu grubun şaşkınlığı özellikle yoğundu çünkü üzerlerine yürüyen arkadaşlarından biriydi. Adil olmak gerekirse bu tepkilerinde en önemli rolü adamın ölü olduğu gerçeği oynamaktaydı.

Aralarından birini uyurlarken nöbet beklemesi için görevlendirmişlerdi. Hizmetkarım karanlıktan onların ateşinin

ışığına doğru çıktığında o da uyuklamak üzereydi. Yerinden sıçradı ve kendisini toparlamaya çalıştı. Sanki gözlerinin kendisine söylediklerine inanmakta güçlük çekiyor gibiydi. Sonra görüntü iyice uyanan zihninden kaybolup gitmekte isteksiz davranınca, tüm vadide yankılanan bir çığlık attı.

Grubun geri kalanı uykularından fırlayarak uyandılar ve daha neler olup bittiğini anlamadan savaşmaya hazır durumdaydılar. Hizmetkarım aralarında hareketsiz bir şekilde duruyordu ve aptalların onun varlığını fark etmelerini izleyerek epey eğlendim.

İlk şaşkınlıkları çok geçmeden yerini, çoğu insanın ölülere—özellikle de büyüyle kaldırılmış olanlara—karşı duyduğu iğrenme duygusuna bıraktı. Tepkileri şiddet doluydu ve silahlarını kullanıma soktular. Hedefleri hiç de süratli değildi ama tek başına çıplak elleriyle yol açtığı zarar müthişti. Tek bir vuruşta adamlardan birinin kafasını parçaladı. Bir diğeri saldırırken yanlışlıkla fazla yaklaşınca kolu kırıldı. Diğerleri tedbirli olmayı öğrenmişlerdi ama korkularına teslim olmuşlardı—savaşı şimdiden kaybettiklerinin bir göstergesi.

Nöbetçi kavgadan iyice uzaklaşmıştı. Bu tehdittense ormanın tehlikelerini göze almayı tercih etmek üzere olduğunu görebiliyordum. Ayaklarını yerden kesip onu yakındaki bir ağaca çarpmadan önce ancak açıklığın diğer ucuna kadar gidebildi.

Diğerlerini meşgul etmekte olan hizmetkarım artık işe yararlığının sonuna gelmekteydi. Kalan iki adamdan biri ya kendinden geçmişti ya da kımıldayamayacak kadar kötü yaralıydı. Diğeri ise eski arkadaşının işini bitirmek üzere gibi görünmesine rağmen her an fırlayıp kaçmaya hazır gibiydi. Yaratığın kollarından birini kopartarak savaşma yeteneğini azaltmıştı, ama belki de kopan kol hala ona doğru süründü-

günden olacak, sinirleri bozulmuş gibi bir hali vardı. Bu hareket onda her şeyden çok korku yaratmış gibiydi.

Panik içinde koldan uzak durmaya çalışmasını seyrederek biraz daha eğlenebilirdim fakat gece tükeniyordu. Cesedi hareket ettiren büyüyü kaldırdım ve doğal hali olan hareketsiz konumuna döndüğünde, ayakta kalan son adamı halletmek için açıklığa çıktım.

Biraz sonra kendilerini bağlanmış ve çaresiz halde ve beni de başlarında yargıçları olarak bekler buldular. Suçlarının cezasını mümkün olan en ağır şekilde çektiklerinden emin olmak istiyordum. Başka zaman olsaydı kılıçtan geçirilirlerdi—bu ülkede bir hırsız için öngörülen standart ceza buydu—ancak kendi yasalarımın nihai hakemi olarak uygun gördüğüm şekilde değişiklik yapmakta özgürdüm. Ayrıca bu pislikler bir kılıçla onurlu bir şekilde öldürülmeyi hak etmiyorlardı. Bunun yerine en yakındaki adamı kaldırdım ve büyük bir zevkle boğazını parçaladım.

Ve beslendim.

Kanı içimde rüzgar ve ateş gibi, savaşın sıcak öfkesi gibi çıldırtıcı bir zevk ve dehşet karışımıyla dolaşıyordu.

Elimdekini bitirince bir diğerini yakaladım. Bağırıp tekmeler atarak uzaklaşmaya çalışıyordu ama ona da aynı şeyi yaptım ve hiçbir şey kalmayıncaya kadar doya doya içtim.

Bu gece kendimi kısıtlamam, öldürmemek için dikkatli olmam gerekmiyordu. Hepsini tamamen kurutarak güçlerini kendi gücüme ekledim.

* * * * *

Ziyafetten bir süre sonra diğer işimi hallettim. Geçmişte olsa adamlarıma yaptıracağım ağır işten yabancısı olduğum bir haz duyuyordum.

Çalınmış vergileri, uzun süredir bu meslekte olduklarını gösteren oldukça yüklü başka paralarla birlikte cesetlerin üzerlerinde bulmuştum. Vergiler dışındaki paraları cesetlerin etrafına, açıklığın her tarafına saçılı halde bıraktım. Gelip geçen leş yiyiciler, almak istedikleri her şeyi alabilirlerdi.

Para söz konusu olduğunda bunun israf olduğu söylenebilirdi. İmmol'ün vergi parasını geri almak için bu kadar zahmete girdiğime bakarak insan paraya fena halde ihtiyacım olduğunu düşünebilirdi ama durum bu değildi. Vergi parasının bu yarısı benim hiçbir şeydi. Tek önem verdiğim birilerinin bunu almaya cüret etmiş olmasıydı. Otoritem çiğnenmişti. Artık komutam altında ordular yoktu ama her zaman için bu ülkeye getirmiş olduğumuz mirası koruyacaktım. Bu da, burada benim efendi ve kanun olduğum ve ne şekilde olursa olsun bana karşı girişilen hiçbir harekete kayıtsız kalmayacağım anlamına geliyordu.

Bu yüzden de bu hırsızlar (şimdi kafaları kesilmiş ve kurtlar ulaşamasın diye uzun sırıkların üzerine geçirilmiş halde) aynı mesleği seçmeyi düşünebilecek olan diğerleri için bir örnek teşkil edeceklerdi. Sırıkları yolun kenarına, toprağa iyice sapladım. Sonra cesetlerin birinin üzerinden söktüğüm bir deri parçasına, mürekkep yerine kan kullanarak, uyarımı bıraktım. Kasaba reisi çok yakında alacağı emirlere göre daha kalıcı bir şeyler yaptırana kadar idare ederdi.

Deriyi sırıklardan birine bağladığım bir tahta parçasına astım. Şöyle yazıyordu:

"Hırsızlar dikkatli olun. Ben, Strahd, bu topraklarda dolaşıyorum!"

Yoldan güneye doğru, İvlis'in kenarına kadar gittim ve kendimi ölümcül akıntıya kaptırmamaya büyük dikkat göstererek, yaptığım işten kalan kokuyu elimden ve yüzümden yıkayarak çıkarttım. (Büyü kitaplarımdan akan suyun bana hiç de dost olmadığını, ancak sadece kalbimin suyun içine batmasına izin verecek kadar aptalca davranırsam gerçek bir zararı olacağını okumuştum.) Yıkanmayı bitirince yine havalandım ve kaleye doğru kanat çırptım.

Dagmar evine dönerken oradan geçecek ve belki de tüyleri diken diken olacaktı. Ama belki de olmayacaktı. Şimdiden benim kale muhafızlarımı görmüştü ve onların görünüşleri bu zararsız antikalardan çok daha kötüydü. Kadının güçlü bir ruhu vardı.

Beni en son yoldan aşağı yürürken görmüş olduğundan, o yönden geri dönmek en iyisi diye düşündüm. Belki dönüşümü gözlüyor olabilirdi. Gerçi kendime bu zahmeti vermesem de olurmuş, döndüğümde muhafız kulesinin kapısı kapalıydı. Kulağımı dayayarak içeriyi dinledim ve uyumakta olan birinin nefes alışverişlerini duydum.

Midillisi—lanet hayvan—yine varlığımı hissetti ve kadını uyandıracak kadar gürültü yaptı. Heyecanla kesik bir soluk verdiğini ve yumuşak hareketlerle kapıya gelip dinlediğini duydum. Bu bana her iki oyuncunun birbirlerinden habersiz, bir kapının iki yanında aynı hareketleri yaptıkları kötü bir sahne oyununu hatırlattı. Doğrulup bir adım geri gittim ve ona seslendim.

Kapı hafifçe aralandı. Elinde bir bıçak tutuyordu. Kadının güçlü bir ruhu olduğu kadar cesareti de vardı.

"Lordum bir sorunla mı karşılaştı?" diye sordu bıçağı bir kenara bırakarak. Ay dolunaydan biraz küçüktü ve hala gökyüzünde yüksekteydi. Açıkça görmesi için yeteri kadar ışık

gönderiyordu. Giysilerim ondan ayrıldığım zamanki düzgün hallerinde değillerdi.

"Pek sayılmaz. Adamları buldum, kardeşlerinin yaralarının intikamını aldım ve İmmol'ün vergileri geri getirdim."

"Bu kadar çabuk mu? Millerce uzaktaydılar."

Kayıtsız bir şekilde elimi salladım. "Kendime göre yöntemlerim var."

"Büyü mü?"

"Öyle de diyebilirsin."

Yine koruyucu işaretini yapmaya davrandı ama kendisine zamanında engel oldu. Gülümsemeye çalıştı ama tam olarak başaramadı. Yazık. Gülümsediğini görmek isterdim. "Size teşekkür ederim, Lordum, Tüm İmmol size teşekkür eder."

"Bir şey değil."

Ve bu noktada, sonunda gülümsedi. Hayal kırıklığına uğramadım. Düşündüğüm gibi gülümsemesi çok güzeldi.

"Lordum hakkında hikayeler doğruymuş demek," diye ekledi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne hikayeleri?" Kasaba dedikoduları genellikle hoş olmazdı.

"Muhtaçların yardımına koşan cesur bir savaşçı olduğu ile ilgili hikayeler."

Evet, belki. Bir zamanlar. Bunun bir iltifat olduğu açıktı. Kibir bir yana, Dagmar'ın kesinlikle benimle ilgilendiğini hissediyordum. Yoksa şimdiye kadar çoktan yarım kalan uykusuna geri dönmek için izin isterdi. Bunu ben önerdiğimde kibarca reddetti ve bana bakış şeklinden uykunun aklındaki en son şey olduğunu anlamamı sağladı.

İyi, güzel, diye düşündüm. Duymuş olması gereken diğer hikayelere ve kendi gözleriyle gördüğü yürüyen dehşetlere rağmen bana eşlik etmeye istekliydi. Kadınların bir adamı çe-

kici bulduklari sürece, olumsuz yanlarını görmezden gelebilme yetenekleri beni daima hayrete düşürmüştür. Öte yandan benim gibi bir adam bile bir zamanlar aynı hastalıktan muzdarip olmuştu. Ancak Dagmar konusunda herhangi olumsuz bir yan yoktu.

"Yastasın," dedim. "Kim için olduğunu sorabilir miyim?"

"Annemin en büyük kardeşi. Geçen ay hastalıktan öldü."

"Bu çok kötü. Büyük bir aileniz mi var?"

"Çok büyük."

"Ya kocan?"

"Sekiz yıl önce öldü," dedi aramızdaki her şeyi netleştiren bir ses tonuyla.

Hiçbir zaman bir hanımın mantıklı bir isteğini geri çeviren biri olmamıştım ve bu istek bana tamamen yeteneklerim dahilinde görünüyordu. İyice beslenmiştim ve bu açıdan tehlike içinde değildi—en azından bu gecelik. Ve eğer çok ama çok yanılmıyorsam, her ikimizin de istediği sadece bir geceydi.

Ay dağın zirvesinin üzerinden battı ve siyah kadifeden bir battaniye, bir karanlık üzerimizi örttü.

Bölüm Yedi

Altıncı Dolunay, 398

İşi çok ihmal ettim, diye düşündüm. *Piç herif şimdiye kadar ölmüş olabilir.*

Ve bu sıfatı her anlamda kullanmıştım. Düz ve mecazi anlamda tüm farklı biçimleriyle Leo'ya tam olarak uyuyordu. Barovia'nın hükümdarlığını ele geçirmeye çalıştığı o ölüm gecesinden beri neredeyse elli yıl geçmişti. Aceleyle geride kaçarken terk ettiği adamları, suçlarının cezasını en ağır şekilde çekmişlerdi ancak efendilerinin adaletle yüzleşmesinin zamanı gelmişti de geçiyordu bile. Eğer hala yaşıyor idiyse.

Bir kez harekete geçmeye karar verdikten sonra daha faz-

la beklemeye tahammülüm yoktu. . . ancak kendimi yine beklerken bulmuştum. Giriş salonunda ileri geri yürüyor, ellerimi bir an arkamda kenetliyor, bir sonraki ansa yumruklarımı sıkmış havaya sallıyordum.

Çok uzun süre boş bıraktım. Yıllar nereye gitti?

Gerçekten de bir daha geri gelmemek üzere gitmişlerdi. Kendimle ilgili olarak zamana dair her hangi bir kaygım olduğundan değil, fakat şatomda düzinelerce ilgi çekici projeme dalmışken zamanın diğerleri üzerindeki etkilerini unutmuştum. Bu durum, sonunda Wachter ailesinin başını ziyaret etmeye karar verdiğimde açığa çıktı. Lovina Wachter'i son gördüğüm kırılgan çocuk olarak değil de, ellilerinin ortalarında, kararlı, enerjik bir kadın olarak görmeye hiç hazırlıklı değildim. Gerçekten kafamdaki imajla karşımda duran gerçek arasında hiçbir bağlantı yoktu.

Elini uzattı. "Hoş geldiniz, Lord Vasili."

Parmaklarımın ucuyla onunkilere hafifçe dokundum ve eğildim. "Benim için bir şereftir, Leydi"

Sağlığımı ve—kibarca reddettiğim—içecek bir şeyler isteyip istemediğimi sorduktan sonra oturmamı söyledi. Wachter malikanesinin kabul salonundaydık ve babasının beni ağırladığı günlerden beri pek değişmemişti. Üzerlerinde eski savaşların resimleri olan aynı kilimler, hafifçe solmuş durumda duvarlarda asılıydı. Kuşaklar boyunca dayanacak şekilde yapılmış aynı mobilyalar odayı dolduruyordu. Hatırladığımdan çok daha fazla çiçek ve minder var gibiydi ama bu herhalde Lovina'nın etkisiyle olmuştu. Tam oturmak üzereyken birden aklına bir şey gelmiş gibi yeniden ayağa kalktı. Hafifçe dönerek elini minderin altına attı ve renkli elbiseler giydirilmiş, düğmeden gözleri ve dikilmiş iplikten bir gülümsemesi olan bir bez bebek çıkarttı.

"Görüyorum ki torunlarım yine burada oyun oynamışlar," dedi üzgün bir sesle. Yıllar önce kocası, ailenin devam edebilmesi için Wachter adını almıştı. Belli ki ailenin bu dalı bol meyve vermişti. Sonunda bebeği kucağına alarak oturdu ve farkında olmadan iplikten saçlarını okşamaya başladı. "Şimdi bayım, beni görmeyi neden istediğinizi sorabilir miyim?"

"Burada Strahd Von Zarovich'in bir elçisi olarak bulunuyorum," dedim böyle resmi bir ziyaretin gerektirdiği ön tanıtma konuşmalarını atlayarak.

Ravenloft Şatosu'ndan bir elçi görmek, beklemesi gereken bir şey olmalıydı, ancak buna rağmen sözlerim karşısında bir an kaskatı kesildi. Gözleri önce buğulandı sonra benim gözlerime dikilirken mavi elmaslar gibi katı bir hal aldı. Beni tanımadığını ve tepkisinin sadece adımın geçmesine olduğunu ümit ederek ifadesiz bir yüzle bekledim. Şatonun ve adı kötüye çıkmış lordunun ünü, her geçen yılla birlikte daha karanlık bir hal almıştı. Hikaye ve dedikoduları yalanlamak için hiçbir şey yapmamıştım çünkü deneyimlerimden biliyordum ki birisi bir şeyi yalanladığında insanlar hemen o anda, o şeyin tamamen doğru olduğundan emin olurlardı. Yine de şu anda Lovina'nın hissettiği şey korku değildi—öyle olsa kokusunu alırdım—bu daha çok açgözlülük. . . ya da açlık gibi bir şeydi.

Lovina beni inceden inceye süzdü, iyi dikilmiş yol kıyafetimden hafif tozlu binici çizmelerime kadar tüm ayrıntıları inceledi. Dış görünüşüme büyük özen göstermiştim ve normalin dışında bir şey bulamayacağından emindim. Saçlarım kulaklarımın sivri uçlarını gizleyecek şekilde taranmıştı ve tırnaklarımı bile kabul edilebilir bir uzunlukta kesmeyi becermiştim, çünkü bazı sosyal durumlarda eldiven giymek kabalık

sayılıyordu.

İncelemesi bitince başıyla, oturduğu yerden katı bir şekilde selamladı. "Öyleyse, o şeref bana ait, efendim."

"Leydim, çok nazikler. Lord Strahd size ve evinize en sıcak selamlarını gönderdi. Ayrıca çok geç olduğu düşünülmezse, iyi yürekli babanızın vefatı için başsağlığı dileklerini de. O, daima büyük bir adam ve yürekli bir savaşçı olarak hatırlanacak."

"Teşekkür ederim," dedi biraz şaşırmış olarak. Victor Wachter öleli neredeyse yirmi altı yıl olmuştu. O zaman da bir mesaj göndermek istemiştim ama Leydi İlona hala yaşıyordu ve pek. . . uygun olmayacağını düşünmüştüm. "Umarım Lord Strahd'ın sağlığı da iyidir."

"Evet, Leydi. Hem de çok iyi."

Kafasının içinde sayıları topladığını ve Lord Strahd'ın doksanlarında olması gerektiğini hesapladığını neredeyse görebiliyordum. Tam söylemek gerekirse doksan iki.

Paltomdan muşambaya sarılı bir paket çıkarttım ve açtım. "Burada sizin ona yazmış olduğunuz bir mektup ve kendisinin bizzat kaleme alma cömertliğini gösterdiği benim referans mektubum var."

Her iki parşömeni de aldı ve referansımı dikkatle okudu. Önemli bir evin başı olarak el yazımı daha önceki belgelerden biliyor olmalıydı. Elindeki belge ise benim Lord Vasili Von Holtz (büyük büyük babamın adıyla karısının kızlık soyadını birleştirmiştim) olduğumu ve her konuda sözümün Strahd'ın sözü olarak kabul edilerek bana görevimi yerine getirmemde gereken her türlü yardımın yapılması gerektiğini söylüyordu. Sayfanın altı gerektiği gibi mühürlenmişti ve Von Zarovich armasının basılı olduğu bir balmumu damga vurulmuştu. Damgayı uzun uzun inceledi ve her şeyi en ince

ayrıntısına kadar hazırladığıma memnun olmama neden oldu.

"Von Holtz adını duymuştum, ama şimdi çıkartamadım," dedi.

"Eski bir aileyiz ve Lord Strahd'a sadık olmamıza rağmen bazı başka evler kadar ona hizmette öne çıkmış değiliz." Bu ona, Vasili'nin ailevi bilgileriyle ilgili bir brifing vermeye niyetim olmadığının diplomatik bir şekilde ifade edilişiydi. "Neyse ki bu durumu değiştirme şerefi bana düşmüş bulunuyor. Buraya gelişimin sebebi de bu. Lord Strahd gönderdiğiniz haberlerle yakından ilgilendi."

Sanki hafızasını tazelemek ister gibi kendi mektubuna bir göz attı. Sinir bozucu derecede kısa bir mektuptu. Sadece Leo'nun yerini tespit ettiğinden emin olduğunu bildiriyor ve Lord Strahd'ın adamı adalet önüne getirmekle ilgilenip ilgilenmediğini soruyordu. Kendisi bu konuda her türlü işbirliğine açıktı. "Kulağa çok kibirli geliyor, değil mi?"

Böyle bir şeyin hiç aklıma gelmemiş olduğunu belirten bir yüz ifadesi takındım.

"Göreviniz tam olarak nedir, efendim?"

"Leo Dilisnya'yı bulmak ve infaz etmekle görevlendirildim. İşte—bir başka parşömen çıkartarak uzattım—ölüm fermanı, Lordum Strahd'ın imzasıyla.

Bunu da uzun uzun inceledi. "Onu öldürecek misiniz?"

"Eğer nerede olduğunu söylerseniz."

Belli ki bu işi yapmak için gerekli yeteneklere sahip olduğuma inanmıştı. "Neden bu cezaya mahkum olduğunu biliyor musunuz?"

"Olaylar hakkında bilgim var. Çok uzun yıllar olmuş ama Lord Strahd bu haini bulmak ve hesabını görmek konusunda ümidini hiçbir zaman yitirmedi."

Bu doğruydu. Eğer başka şeylerin dikkatini dağıtmasına

izin vermemiş olsaydım bu iş bu kadar da uzamazdı. Dürüst olmak gerekirse bu kadar zamanda izler ortadan kaybolmuştu. Barovia pek o kadar büyük bir yer sayılmazdı ama her nasılsa Leo kendisini tamamen kaybettirmeyi başarmıştı. Darbesinin başarıya ulaşmaması durumu için gizli bir barınak hazırlamış olması akla yatkındı. Tek emin olduğum şey ülkeden kaçmamış olduğuydu. İhanet gecesinden beri Barovianın sınırları her türlü amaç için kapalıydı.

Lovina parşömenleri bir kenara bıraktı. "Lord Vasili, siz doğmadan önce, annem, kız kardeşim ve ağabeylerim Leo Dilisnya tarafından katledildi. Teyzelerim, amcalarım. . . " Durdu. Elini ağzına götürdü, sıkarak bir yumruk yaptı ve güçlükle tekrar aşağı indirdi.

"Ne kadarını hatırlıyorsunuz?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Her şeyi. Bazen çocukluktaki kötü şeylerin unutulduğunu söylerler ama bu hep benimle birlikteydi. Bazen hala çığlıklarını duyar gibi oluyorum. Böyle bir anıyla yaşamak nasıl bir şey anlayabiliyor musunuz?"

"Anladığımı sanıyorum, Leydi"

"Strahd Von Zarovich olmasa, babam ve ben de ölmüş olacaktık. Bu borç yüzünden ve adaletin sonunda yerine geldiğini görmek için, bunu yazdım." Eliyle kağıda hafifçe vurdu sonra omzumun üzerinden boşluğa, sanki geçmişe doğru bakmaya başladı. "Babam. . . yıllarca Leo'nun hayaletiyle yaşadı. Karısı ve çocukları öldürülmüş ve o onları koruyamamıştı. Yaşamının geri kalanını Leo'yu arayarak geçirdi ve bulamadığı için kendisini değersiz bir adam gibi görerek öldü. Babama onun araştırmasını sürdüreceğime söz verdim. Bu yıl bu sözün gerçekleştiği yıl oldu. Gerçi maalesef, benim çabalarımın bir sonucu olarak değil de bir şans eseri. Ama hayır.

Bu kesinlikle tanrıların isteği olmalı. Dualarımı sonunda duydular ve bu da verdikleri yanıttı."

Ve şimdi de benim sabrımın sınırlarını imtihan ediyor olmalılardı. "Leydi. . . "

Birden bu ana geri döndü. "Ancak size daha fazlasını anlatmadan önce bir anlaşmaya varmalıyız."

"Lord Strahd minnettarlığınızın altında kalmayacaktır," dedim ihtiyatla.

"İstediğim para değil. Ailemin öcünün alınmasını istiyorum."

"Öyleyse Leo'nun basit bir şekilde öldürülmesi yeterli değil?"

Gözleri parladı.

"Onun. . . cezalandırılmasını istiyorsunuz."

Dudaklarını yaladı ve başıyla onayladı. "Buna söz verebilir misin?"

"Sözüm Strahd'ın sözüdür," dedim dürüstçe. "Eğer Leo hala yaşıyorsa hak ettiğini bulacak."

"Ve fazlasını?"

Gülümsedim. "Evet, Leydi."

* * * * *

Lovina beni çalışma odasında götürdü ve Baratok dağının yamaçlarında, Baratok gölüne bakan bir noktayı işaret etti.

"Bu çok saçma," dedim rolümü unutarak. "Orası Ravenloft Şatosu'ndan at sırtında ancak üç günlük mesafe. Bu kadar yakında yaşayacak kadar aptal olamaz, yani Strahd'a."

Lovina gerildi ve benim nezaketsiz davranışım karşısında

sert bir ifade takındı. Şu anda rütbe olarak üstte olan oydu ve ona daha saygılı davranmamı beklemeye hakkı vardı.

Lord Vasili hafifçe başını eğdi. "Kusuruma bakmayın, Leydi, ben bir an. . . "

"Önemli değil, bu haritaya bakın." Baratok'un detaylı bir haritasını çıkarttı. Haritada her köyün, vadinin ve kayalığın ismi yazılıydı. Eliyle dağın kuzeybatı yamacının yükseklerine kartal yuvası gibi konumlandırılmış, dikkate değer büyüklükte bir binayı temsil eden küçük bir dikdörtgene işaret etti.

İçime bir sıkıntı düştü. "Bir manastır mı? Bundan emin misiniz?" Benim açımdan, Leo onu bulmam için daha kötü bir yer seçemezdi.

"Onu gördüm. Bu ay, Beyaz Güneş Bayramları'na davetli olarak çağrılmıştım. Orada yaşayanlardan bazılarıyla tanıştırıldım. Öğrenciler, sanatçılar, bilginler falan. O da onlardan biriydi. Henrik Steinman adı altında kalıyor."

"Ve bu kadar yıl sonra onu tanıdınız mı?"

Bir parça kuşku bekliyordu. "Evet, o zaman daha küçük bir çocuktum ama aklıma kazınmış bazı görüntüler, bazı imgeler var. Leo'nun başımızda dikildiğini ve yüzüne bakmaktan çok korktuğum için gözlerimi boynuna taktığı altın bir zincire diktiğimi hatırlıyorum. Ona asılı, kükreyen aslan biçiminde bir madalyon vardı. Fildişinden dişleri ve yakuttan gözleri altına işlenmişti. Onu bir broş haline getirtmiş, ama başka bir benzeri olamaz."

"Eğer öyleyse neden bu kadar tanımlanabilecek bir şeyi saklamamış? Ve orada olacağını biliyor idiyse neden o gün takmış olsun?"

"Bilemiyorum. Belki unutmuştu ya da hatırlayamayacak kadar küçük olduğumu düşünmüştür."

"Ya da belki de yanlış adamdı."

"Eğer öyleyse bu kendi adınıza belirlemeniz gereken bir şey. Ama ben gördüğüm yaşlı adamın Leo olduğunu biliyorum."

Ben de yanıldığını umuyordum. Bir manastır. . . Birinin içine girmek bir yana, yanına gitmeyi düşünmek bile karnıma bir sancı saplanmasına neden oluyordu. Leo kesinlikle o geceki değişimimin gerçek doğasını fark etmişti. Benim gibi bir yaratıktan korunmak için kutsal bir evden daha iyi neresi olabilirdi. Ayrıca onu aramak için Barovia'da bakacağım en son yer de orasıydı.

"Ne zamandır orada?"

"Birkaç yıldır. Aralıklı olarak. Misafir bir makam sahibi olarak görevimin bir parçası da adamlarla selamlaşmamı gerektiriyordu. Bunu birkaç soru sormak için kullandım. Kaçamak yanıtlar verdi, tabi ve ben de şüphelenmesin diye fazla ilgileniyor gibi görünmek istemedim. Aynı soruları daha sonra birkaç kişiye daha sordum ki normal görünsün."

"Güzel. Aralıklı olarak demekle ne kastettiniz?"

"Kalanlardan sürekli orada yaşamaları beklenmiyor. İstedikleri gibi gelip gidebiliyorlar. Başka bir yerlerde bir ailesi olduğu izlenimini edindim."

"Aman ne güzel," dedim ağır bir alayla. "Tam Barovia'nın ihtiyacı olan şey; kendisi gibi bir hainler kuşağı daha. Nerede olabilecekleri biliyor musunuz?"

"Keşke bilseydim." Bunu öyle bir ifadeyle söyledi ki tanrılar ona bu bilgiyi bahşetmeden önce iki kez düşünürlerdi herhalde. "Çünkü o zaman ailemin intikamı tam olarak alınmış olurdu; Bir karı için bir karı, çocuklar için çocuklar. . . Leo'nun gözleri önünde tabi."

"Tabi," diye katıldım. Nezaket de bunu gerektiriyordu.

* * * * *

Garip görünmemek için Wachter topraklarına at arabasıyla yolculuk etmiştim. Gündüzleri, içinin karanlığının güvenliğinde dinlenerek, geceleri, atlardan birine binerek. Büyük siyah bir arabaydı ve kapılarında benim armam bulunuyordu. Sadece bunlar bile herhangi bir kasabadan geçtiğimde köylülerin ya hemen hizmet için koşuşturmalarına ya da tamamen ortadan kaybolmalarına yetiyordu.

Lovina bana yeteri kadar içten bir misafirperverlik göstermişti ancak yolculuğumun son bölümüne bir an önce başlamak için geri çevirmiştim. Güneşin çoktan batmış olması onu biraz endişelendirmişti ama ona karanlığın bu görevde benim için önemli bir avantaj olduğunu söyledim. Bunu kafamda gizli bir plan olduğuna ve kendimi manastırın baş rahibine açıkça tanıtmak istemediğime yordu. Ki temelde bu doğruydu. Aslına bakılırsa bu tarikatın üyelerinin herhangi biriyle karşılaşmak benim için arzu edilir bir olay değildi.

Atlarım hala zindeydi. Gün boyunca dinlenmişler ve önceki gece de çok uzun yol gelmemişlerdi. Seyislere onları tekrar arabaya koşmaları talimatını verdim ve birini de eyerlemelerini söyledim. Arabayı sürmektense atlardan birine binmeye alışmıştım. Böylesi çok daha rahat oluyordu. Adamlar arabayı nasıl durdurduğuma şaşıyorlardı ama asla frene gerek duyacak kadar hızlı gitmediğim hikayesi onları hem güldürdü hem de tatmin etti. Aslında, aracı şatomun kapıları kadar kolaylıkla yönetebiliyordum, ama bunu bilmelerine hiç gerek yoktu.

Hala sabırsız bir halde işlerini yapmalarını izledim. Ancak bir grup köpek havlayarak varlığıma itiraz etmeye başlayınca gerçekten huzursuzlandım. Ve yola çıkabildiğimde oldukça rahatlamıştım.

Arkamda tangırdayan arabayla birlikte (valizim ve uzun,

ışık geçirmez bir kutu dışında tamamen boştu) atları tekrar Eski Svalich yoluna yönlendirdim ve kuzeybatıya doğru birkaç mil yoldan devam ettim. Yolun geniş bir nehirle kesiştiği noktada durdum. Yol nehri geçtikten sonra batıya doğru dönüyordu ama benim hedefim bu yakadaydı. Suya paralel ilerleyen, daha kötü bir yol kuzeye, manastıra doğru gidiyordu. Lovina bana yolu çok iyi tarif etmişti ve arazi hakkında sorduğum tüm soruları detaylı bir şekilde yanıtlamıştı. Son sorum gerçi onu biraz şaşırtmıştı.

"Burada bir mezar odası ya da gömüt yeriniz var mı?" Yanıtı yıllar önceki geçmiş ziyaretlerimden biliyordum, ama 'Lord Vasili' bilmiyordu.

"Evet," dedi hayreti yüzünden okunuyordu. "Ana binanın hemen güneyinde bir mezarlığımız var."

"Mozolesi de var mı?"

"Evet. . . "

"Peki yeni gelecekler için fazladan yere sahip mi?"

Başıyla onayladı.

"Mükemmel." Bu konuda açıklama yapmadan hızla ayrılmayı başarmıştım.

Yol dik bir yokuştan sonra düzeldi. Artık suyun kaynağı olan Baratok gölünün kıyısındaydım. Solumda göl sağımdaysa, yüksek ve gizemli Baratok dağı vardı. Arada tek tük avcı ya da balıkçı kulübelerinin yanından geçiyordum. Hiç birinde ışık yoktu ama birinde panjurların içeridekilerin dışarıya bakabilmesi için hafifçe aralandığını gördüm. Yol iyi durumdaydı. Bu da buradan gelip geçenlerin çok az olmadığını gösteriyordu. Ancak hava kararıktan sonra birilerinin geçmesi oldukça alışılmadık bir şey olsa gerekti. Kapılardan birini çalıp geceyi geçirmek istediğimi söylesem kabul bile edilebilirdim. Sonuç olarak burası ülkenin uzun süredir uğramadığım

bir köşesiydi. Şatoma yakın bölgelerde oturan köylüler zamanla ve haklı nedenlerle oldukça şüpheci hale gelmişlerdi ve güneş battıktan sonra kimseye kapılarını açmaz olmuşlardı.

Ancak henüz karnımı doyurmayı düşünmüyordum. Aslında manastıra vardığımda aç olmak *istiyordum.*

Bir saat sonra göl sularının kaynağına, dağın içinden bir pınar olarak çıkan ve hızla akan bir dereye vardım. Uzun zaman önce birileri buraya taştan bir köprü yapmış ve kemerini de hiçbir sel suyunun erişemeyeceği kadar yüksek kurmuşlardı. Köprünün bakımını keşişler üstlenmişti çünkü dünyanın geri kalanıyla tek gerçek bağlantılarıydı. Manastırın kuzey tarafında bir yol daha vardı ama artık kullanılmıyordu. Sınıra kadar gidip orada öylece bitiyordu.

Arabayı köprüden geçirdiğimde, ağaçlar biraz seyreldi ve neredeyse kendi eviminki kadar yüksek kayalıkların üzerine kurulmuş olan devasa binayı görme fırsatı buldum. Ziyareti sırasında Lovina yukarı, keşişlerin yüzyıllardır kullandığı, dönerek tırmanan bir patikadan çıkmıştı. Atlar ve araba çok büyük bir sorun olmadan çıkabilirlerdi ama onları burada, fark edilmeyecekleri kaya tabanında bırakmak planlarıma daha uygundu. Atları bir sıra çamın altına yönlendirerek, atımdan indim ve tüm duyularımla çevremizdeki ormanı dinledim.

Derhal kurtlar ulumaya başladı. Beni tanıyorlardı. Barovia'daki tüm kurtlar tanıyordu.

Ulumalarının çağrısı kayıtsız kalamayacağım kadar güçlüydü. Bir dakika daha geçmemişti ki ben de onların şekline bürünmüştüm. Neyse ki atlar buna alışkındı. Başımı geriye atarak koroya katıldım. Dört ayaklı kardeşlerim beni duydular ve gölgelerin arasında çıkarak selamlaşmaya geldiler. Bir süre sonra benden biraz daha ufak, ama aynı derecede tüylü bir sürü şeklin arasında kalmıştım. Liderleri sırtüstü yatmış bur-

numu yalayarak saygılarını gösteriyordu. Diğerleri de inleyerek, kuyrukları aşağıda, bir parça ilgi görmeyi umuyorlardı. Başka bir zaman olsa gösterebilirdim de. Ama bu gece değil. Tekrar bir adama dönüştüm ve doğruldum. Bildiğim ama henüz açıklayamadığım bir şekilde onlara ben gelinceye kadar arabayı korumaları talimatını verdim.

Artık, atlar ve daha önemlisi kutum, bu şartlar altında olabileceği kadar güvendeydi.

Valizimden bazı gerekli şeyleri alacak kadar oyalandım ve bunları giysilerime sıkıştırır sıkıştırmaz yarasaya dönüştüm.

Ağaçların üzerine kanat çırparak, tepenin üzerindeki beyaz binaya doğru uçmaya başladım. Hava soğumuş, rüzgar da artmıştı ama bunlar üzerimdeki, yavaş yavaş artan ama tartışılmaz dış baskının yanında hiçbir şey değildi. Şimdiye kadar onunla savaşmakta başarılı olmuştum ancak hedefime yaklaştıkça, ulaşmaktan korkmaya başlıyordum. Kaya yüzeyinin iyice açığından yükseldim ki manastırla aynı hizaya geldiğimizde hala çeyrek mil kadar mesafe aramızda kalmıştı. Doğuya doğru geniş bir daire çizerek, nefes nefese orman zeminine indim ve kendi şeklime geri döndüm.

Nefes nefese dediysem, nefes almaya ihtiyacım olduğundan değil, binanın korkunç aurasından dolayıydı. Bu uzaklıktan bile koca bir davul gibi kulaklarımda gümbürdediğini hissedebiliyordum. Gücümü ve aklımı toplamak için bir an öylece hareketsiz kaldım. İradem her zaman güçlü olduğu için mücadele edebiliyordum ama epeyce çaba harcamam gerekiyordu.

Bir şeyler yapmadan durumun düzeleceği yoktu. Cebimden özel bir kav kutusu ve bir parça kurutulmuş tezek bu-

lunduran bir buhurdan[1] çıkarttım. Kav kutusunu kullanarak içindekileri yaktım ve elimle özel bir şekil oluşturacak şekilde havada çevirirken bir yandan da güç sözcüklerini söyledim.

Birkaç saniye geçmeden baskı büyük oranda azaldı ve sonra da tamamen kayboldu. Rahatlayarak ağrıyan şakaklarımı ovuşturdum ve kav kutusuyla hala sıcak olan buhurdanı cebime attım. Büyünün ne kadar dayanacağını bilmiyordum ve her saniyenin değerli olduğunu varsaymak zorundaydım. Manastırın koca duvarlarına doğru uçabildiğim kadar hızlı bir şekilde uçmaya başladım.

* * * * *

Merdivenin gölgesine sinerek saklanmaya çalıştım ama benim boyumda bir adam için kolay bir iş değildi ve sinirimi bozuyordu. Merdivenlerden inen yalnız bir keşişin dikkatini çekmiş olmama şaşmamak gerek. Ben de böyle birini bulmayı umuyordum. Karanlığa doğru baktı, beni görmüş olmalı ki dikkatlice bakmak için durdu. Başka hiçbir şey yapmasına fırsat vermedim ve yerimden fırlayarak rüzgardaki bir yaprak gibi ayaklarını yerden kesiverdim.

Henüz gençti ve keşişlikte yeniydi, yoksa başıma epey bela olabilirdi. Neyse ki yüzünü kendime çevirip gözlerimi gözlerine dikmeden önce sadece dizime önemsiz bir tekme atabildi. İçimdeki umutsuzluk, hipnotize gücümü arttırmış olmalı çünkü gölgelerin koyuluğuna rağmen iradesini çabucak kendiminkine boyun eğdirmeyi başardım. İşin şakası yoktu. Gerçekten umutsuzluğa kapılmaya başlıyordum. Burası düşündüğümden çok daha büyüktü ve konukların nerede kal-

[1] Buhurdan: İçinde tütsü yakmak için kullanılan kap. (çn)

dığı hakkında sadece belli belirsiz bir fikre sahiptim. Bir müttefike ihtiyacım vardı ve kutsal bir adamdan başka birisi olmasını tercih ederdim, oysa başka birisinin gelmesini beklemeye zamanım yoktu.

"Henrik Steinman—nerede?" dedim hırlar gibi.

Genç adamın göz bebekleri iğne ucu kadar küçülmüştü. Boş gözlerle, tereddüt etmeden gelmiş olduğu merdivenlerden yukarıyı gösterdi. Binanın daha içine. Tam gitmek istemediğim yöndü.

"Beni ona götür. Hemen."

Omuzlarını bıraktım ve büyük bir hızla itaat etti. Uzun bacaklarım ve doğaüstü dayanıklılığım olmasa bu küçük adama yetişmekte zorlanırdım. Keşişlerin eğitimi oldukça zorluydu. Bir öğrenci bile gerekli durumlarda başvurabileceği büyük bir enerji stoğuna sahipti. Birkaç uzun merdivenin tepesine ulaştığımızda nefesi bile sıklaşmamıştı ve binanın kuzey tarafına doğru giden uzun bir koridordan ilerlemeye devam etti. Açıklıktayken başkaları tarafından görüleceğimizden endişe ettim ama başka kimse yoktu. Gece yarısını geçmişti. Belki de herkes uykudaydı.

Dış duvarın üstünde yer alan yürüyüş yolu manastırın içindeki çok sayıda binaya tepeden bakıyordu. Bazılarının ne için kullanıldığı açıkça belliydi, depo veya ahır gibi. Diğerlerinin ne olduklarını tam olarak anlayamadım ve umurumda da değildi. Tek düşündüğüm koruyucu büyümün etkisi geçmeden Leo'yu bulup buradan bir an önce çıkmaktı.

Sağ tarafımızda otuz-kırk metrelik bir boşluk, boşluğun altında ise aniden son bulan bir çıkıntı vardı. Bu boşluğun birkaç metre ilerisinde kaya yine yapılarla aynı seviyeye geliyordu. Benim şatomda olduğu gibi doğal yollardan oluşmuş bir savunma olabilirdi ama belki de değildi. Dua ve törenler

arasında keşişlerin epey boş vakti kalıyor olmalıydı ve bir dağın koca bir bölümünü oymak tam keşişlerin hoşuna gidecek türden bir etkinlikti—hele bir de bunun, şu ya da bu şekilde tanrılarına hizmet ettiği söylenirse.

Manastırdan kıvrılarak uzayan yol, bir zamanlar Dilisnya topraklarına giden kuzey yoluydu. Bu Lovina'nın hikayesini daha inandırıcı kılıyordu çünkü Leo'nun kaçarken tercih edeceği ilk yol onu buraya getirmiş olabilirdi. Ama aynı zamanda bu iddiayı geçersiz saymak için de mükemmel bir neden veriyordu: Leo ilk bu yöne bakacağımı ve güvenliğe ulaşmadan önce önünü kesmek isteyeceğimi bilirdi. Adamlarımın olmamasına ve beni yavaşlatacak sorumluluklarımın çokluğuna güvenerek bir kumar oynamış olabilirdi çünkü gerçekten de işler böyle gelişmişti. Her iki durumda da o sırada bilemeyeceği bir şey vardı. O da o gece beni değiştirmiş olan kara büyünün, ülkeyi de değiştirmiş olduğuydu. Sınırlara vardığında onların. . . kapalı olduğunu görmek onun için dehşet verici bir sürpriz olmuş olmalıydı.

Başka ülkelerde sınırlar, nehir, dağ veya haritadaki görünmez bir çizgi tarafından belirlenir. Barovia'da bu çizgi daha alışılmadık ve herkesçe görülebilecek nitelikteydi. Gece, gündüz ufuk çizgisi, diyarımın sınırları, muazzam bir sis duvarı ile kaplıydı. Tüm ülkenin çevresini kilometre kilometre dolaşıyor, dağların ve vadilerin şekline uyarak tek bir boşluk bile bırakmıyordu. Ne en sıcak yaz güneşinden, ne de en sert rüzgardan etkileniyordu. Artık gözümün alıştığı bir görüntüydü ama hala beni huzursuz ediyordu. Neredeyse yarım yüz yıl kadar önce sisin ilk ortaya çıkışında oradaydım. Topraktan akar gibi çıkarak benim ve sevgili Tatyana'mın çevresini dairesel bir dansla sarmıştı. O andan sonra sis, fethettiğim ülkenin sınırlarına kadar yayıldı ve orada durdu.

O zaman, tıpkı kurtlarla konuşmayı bildiğim gibi, Leo'nun Barovia'dan çıkamayacağını da biliyordum.

Sınırlar kapalıydı. Kimse sınırları aşmayacaktı. Kimse aşmamıştı. Aşamazdı.

Buna ben de dahildim.

Yıllar önce bunu denemiştim. Pervasızca sisli bir sığlığa dalan bir gemi gibi içine dalıvermiştim. Hiçbir ağacın ya da otun olmadığı çıplak bir toprakta yürüdüm ve ne kadar gidersem gideyim sonunda hep kendimi aynı sisten Barovia'ya çıkarken buldum. Hatta bir keresinde sınırın yakınında bir ağaca bir ip bağladım ve bu çocukça hile sayesinde hep düz bir çizgide gitmeyi denedim. Nafile. Diğer tarafa, bir sonraki ülkeye ulaşmak yerine, yine kendimi başladığım yerden dört beş metre uzakta Barovia'da buldum. İpin her iki ucu da gergin bir şekilde gri sisin içine doğru kayboluyordu.

Tabi ki bu büyülü bir sisti ve doğasının ne olduğunu anlamaya çalışmak için yıllarca uğraştım. Eğer büyüyle yaratılabiliyorsa büyüyle ortadan da kaldırılabilirdi. Ama tüm bu zaman boyunca gerekli güç sözlerini bir türlü bulamamıştım.

Leo'nun işini görmemi geciktiren şeylerden biri de buydu.

Keşiş manastıra doğru döndü ve başka bir merdivenden aşağı indi. Buradaki binaların diğerlerine göre çok daha fazla sayıda kapı ve pencereleri vardı. Bu da içinde yaşamak için kullanıldıklarını gösteriyordu. Ancak bölgeyle ilgili asıl çarpıcı bulduğum şey ışıklandırmaydı. Yollar boyunca belirli aralıklarla demir sopalar dikilmişti. Her biri üç metre kadar uzunluğundaydı ve tepelerinde parlak bir ışık yayan birer top vardı. Bu ışık, gece gündüz, sonsuza dek yanacaktı. Ya da onları yaratan büyü iptal veya yok edilinceye kadar. Rahiplerin bir kısmı bunun için epey uğraşmış olmalıydı. Ancak, herhalde

bu şekilde, sınıra bu kadar yakın yaşarken, fazladan ışığın verdiği rahatlığın, yaratmak için gereken çabaya değdiğini düşünmüşlerdi.

Rehberim maalesef tam da bu bölgeye doğru yöneldi. İzlemekten başka seçeneğim yoktu.

Beni dar yolların olduğu bölgeye soktu. Kafes parmaklıkları gibi muntazam bir şekilde birbirine geçen bu yollar, aşırı düzenlilikleriyle kafamı karıştırmıştı. Her kapı bir yanındakiyle tamamen aynı görünüşteydi ve içerde yaşayanın kimliğini anlamak sadece kapılarda asılı küçük levhaların üzerindeki yazılara bakarak mümkündü. Yardım olmasa, burada Steinman'ı arayarak bütün gece dolaşmak zorunda kalabilirdim.

Keşiş üzerinde bu adın yazılı olduğu bir kapının önüne gelince durdu. İlk düşüncem, her ne işle uğraşıyorduysa, o işe geri göndermekti ama avım yerinde yoksa, yardımı tekrar gerekebilirdi. Ayrıca iyice acıkmıştım. İşe yarayabileceği başka konular da vardı.

"Kenara çekil ve orada hiç kıpırdamadan dur."

İtaat etti.

Kapıyı çalmak hiç aklımdan geçmedi. Kapı kolunu kavradığım gibi açmak üzereydim ki birden durdum. Kapıdan içeri dalarak, yaşlı adama geldiğimi haber vermeye hiç gerek yoktu. İmdat istemek için ya da sadece korkudan çığlık atabilirdi ve yapmayı planladığım şey ise bir süre yalnız kalmamızı gerektiriyordu. Adamı histeriye sokup herkesi uyandıracak kadar gürültü yapmasına neden olmak anlamsızdı.

Gevşedim—şartlar göz önüne alındığında hiç de kolay bir şey değildi—ve katı vücudumun ağırlığı artık üzerimde değildi. Rüzgarda bir duman bulutu ya da sınır sislerinden kopmuş bir uzantı gibi salınıyordum. Dönüp dalışa geçtim ve

kapının altından Steinman'ın odasına sürünen ölüm gibi dolmaya başladım.

Tekrar kendi şeklime döndüğümde bir an için penceresiz bir odayı görür gibi oldum. Sonra birden katı bir şeye çarpmış gibi sendeledim ama çarptığım şey katı değildi. Tenimi yakıyor ve ciğerlerime asit gibi doluyordu. Kollarımı kaldırarak korunmaya çalıştıysam da ama elime sadece hava geldi. Hava. . . havanın kendisi zehirli gibiydi. Ağzımı kapatarak elimle boğazımı tuttum ama beni boğan şeyin nefes almakla ilgisi yoktu.

Odanın her köşesi, zeminden tavana kadar gitgide daha parlak görünmeye başlayan, yarı görünür izlerle doluydu. Odanın kendisi de korunuyor olmalıydı, aksi takdirde tehdidi hisseder ve girerken daha ihtiyatlı olurdum. En az bir düzine değişik inancın muskaları, büyülü harfleri ve kutsal sembolleri duvarları kaplıyordu. Her biri yerine gerçek inanç sahipleri tarafından yerleştirilmiş ve bir örümcek ağı gibi sımsıkı kavrayan bir bütün oluşturmuşlardı. Ben de aptal gibi tam ortasına dalmıştım. Kendi koruyucu büyüm ciddi biçimde zayıflamıştı ve gittiğinde. . .

Çok geç.

Odadaki büyünün saldırısı çok fazla gelmişti. İç gücüm onu benden uzak tutmaya yetmiyordu. Kuvvetli bir fırtınanın çekip savurduğu bir giysi gibi büyüm uçup gitti ve beni çevremdeki korkunç güçlere karşı çıplak ve korunmasız bıraktı. İlk şok dayanılamayacak kadar büyüktü. Dizlerimin üzerine—ahşap zemine çizilmiş bir kutsal çemberin akkor gibi yanan merkezine—düştüm.

Ateşten bataklığa batmak gibiydi. Ne kadar çok mücadele edersem beni içine çekişi o kadar kuvvetleniyordu. Aynı anda başka bir büyü de üzerimde etkiliydi. Ellerimden ve ayakla-

rımdan çekiştiriliyordum. Sonunda kollarım ve bacaklarım gerili, ne sözle ne de hareketle karşılık veremeyecek kadar çaresiz bir halde sırtüstü yere yapıştım.

Bu kez beni tutan karanlık, bir ses değildi. En içten arzularımda alay eden de yoktu. Bana yıllar önce gelmiş olandan çok farklı bir güçtü bu seferki. Şimdi tamamen gayrı şahsi bir güç tarafından tutuluyordum. Acıdan hareketsiz kalmış değildim, ancak epey acı da vardı.

Ve orada öylece yatmış, görünmeyen bağlarla çekiştirilirken, kendimi bir an, yemek salonumdaki, vücudumun yaralarla dolu ve bitkin olduğu ve Leo Dilisnya'nın başıma dikildiği o geceye geri dönmüş sandım. Sanki her şey tekrarlanıyordu. Onun boyunda ve ona benzeyen bir adam yanıma geldi ve bana baktı. Lovina'nın tarif ettiği ihtiyar adam değildi bu. Ne de benim hatırladığım genç adamdı. Sanki o genç Leo'nun sadece bir on yıl daha yaşlanmış hali gibiydi. Oğlu olabilir miydi?

Uzun süren bir an boyunca bana baktı ve sonra, "Selam sana Strahd, Barovia Lordu," dedi.

O anda Leo olduğundan emin oldum çünkü sesinin o alaycı tınısını asla unutmam mümkün değildi. Lovina haklıydı. Görünüşüne rağmen bu Leo Dilisnya'ydı.

"Çok uzun zamandır gelmeni bekliyordum," diye sürdürdü konuşmasını. "Lovina'nın seni buraya göndermesi çok uzun sürdü."

Lovina onunla birlikte—? Hayır. İmkansız. Leo'ya yardım etmektense kendi torunlarından birini boğazlamayı tercih ederdi. Herhalde kullanılmıştı. Böylesi daha akla yatkındı.

Bir el hareketi ile birlikte neredeyse tanır gibi olacağım bazı sözcükler söyledi. Beni tutan görünmez bağlar güçlendi. Her tarafıma sarıldılar ve toprağı iyice kavrayan ağaç kökleri

gibi beni sarıp, katılaştılar.

"Dur," diye fısıldadım. Acıdan güçlükle konuşabiliyordum.

Durdu ve gülümsedi. "Şimdi oldu." Bir köşeye doğru yürüdü ve eline ilk başta yürüyüş asası olduğunu sandığım bir sopa aldı. Sopanın üzerinde parlayan güç sözcükleri oyulmuştu. Hareket ettikçe onlar da hareket ediyor sopa boyunca yılan gibi kıvrılıyorlardı. Bir ucu, dayanıklı olsun diye ateşte sertleştirilmişti ve kapkaraydı. Ucuysa çok sivri bir şekilde yontulmuştu.

"Nasıl da bakıyorsun," dedi. "Ama başka ne yapabilirsin ki?"

"Nasıl—?" diye sordum, açıklama yapacağını ümit ederek.

Meğer buna can atıyormuş. "Tüm bu zaman boyunca delikten deliğe saklanarak, beni bulup öldürecek olan korkunç Lord Strahd'ın korkusuyla mı yaşadığımı sanıyordun? Öyle yapmış olmalısın. Kibir sende daima olan bir kusurdu. İyi bir yönetici asla bu özelliğe fazla miktarda sahip olmamalı. Muhakeme yeteneğini köreltir çünkü."

"Gelmemi mi. . . bekledin?"

"Beklemekle hazırlanmak arasında fark vardır, Strahd. Sana karşı hazırlık yapmak için yıllarım vardı. Onları iyi kullandım. Sanat'a iyi çalıştım. Şu anda en az senin olduğun kadar ustayım. Ya sen ne yaptın? Yürüyen cesetlerinle birkaç köylüyü mü korkuttun? Cazibene kapılan birkaç kadının kanını mı emdin? Evet, 'şeytan Strahd'la ilgili dedikoduların canlı kalmasını da ben sağladım. Ne şeytan ama! Kendini harcadın. Eğer senin yeteneklerin bende olsaydı onları çok daha karlı bir şekilde kullanırdım."

Eğer stratejik olarak daha iyi bir durumda olsaydım, buna

verecek uygun bir karşılık bulabilirdim.

"Herhalde, kafanda öylece içeri girip, beni bir mum söndürür gibi öldürebileceğini canlandırıyordun. Yaşlı bir adamdan korkacak neyim olabilir, diye düşünüyordun. Tek sorun buraya girmekti. Yine o kibir."

Gözlerimi tavana dikerek yoğunlaşmaya çalıştım. Tavan da ancak gerçek bir inanç sahibinin yükleyebileceği bir güçle donatılmış işaretlerle parlıyordu. Onları oraya Leo'nun koymuş olamayacağından emindim. Onun tek inancı kendisineydi. Tanrılara ayıracak inancı yoktu. Ancak yalan ve aldatmacalar konusunda bir uzmandı ve bu işi yapmaları için din adamlarına iyi bir hikaye uydurmuş olmalıydı. İnançlı oldukları kadar bu işlerde deneyimsiz de olanları seçmiş olmalıydı. Böyle bir projenin nedeni hakkında yanıtlaması güç sorular sormayacak olanları.

Adamlar işlerini eksiksiz yapmışlardı. Tüm odada bana rahat verecek bir boşluk dahi yoktu. Pekala. Ben de böyle denerim.

Sopayla kaburgalarımın arasını dürttü. Ona aldırmadım ama konsantrasyonum sadece birkaç saniye sürdü. Sopanın büyüsü düşüncelerimi tamamen dağıttı. "Artık bunlara fırsatın yok. Büyü kullanmaya çalıştığın zaman anlayabiliyorum o yüzden boşuna zahmet etme."

Konsantre olmaya çalıştığım şey büyü değil, daha eski, daha tehlikeli bir şeydi. İşe yaramış mıydı? Anlamaya çalıştım ama odada etkin halde o kadar çok güç vardı ki emin olmam imkansızdı.

"Şatoya girdiğimiz ilk gün ölmeliydin. Çok daha iyi olurdu. Hep merak etmişimdir. . . nasıl haber aldın?"

Bir şey söylemedim.

"Artık bana söylemenin hiçbir zararı yok? Seni kim u-

yarmıştı?"

"Alek," dedim hırıltıyla.

"Evet, tabi ki. Ama Alek'i kim uyarmış?"

Onu meşgul et. "Bir asker. . . Vlad."

Kaşları çatıldı. "Vlad mı? Ama onu öldürmüştüm."

"Sen miydin?"

"Duymaması gereken bazı şeylere kulak misafiri olmuştu. Yine de onu öldürdüğümü *sanıyordum.* O son savaşta o kadar çok şey oldu ki aceleden dikkatsiz davranmış olmalıyım. Demek söyleyecek kadar yaşamış." Başını tiksintiyle iki yana salladı. "Tüm planlarım bozuldu ve alt üst oldu. Niye? Çünkü adamın işini doğru dürüst bitiremeyecek kadar acelem vardı. Pekala, Lord Strahd. Senin için planladığım ölüm elli yıl gecikmeyle de olsa sonunda seni buldu."

İşe yaramış mıydı? Kapının arkasında bir hareket hisseder gibi olmuştum ama belki de sadece bana öyle gelmişti.

"Hala. . . lord olmaya. . . mı çalışıyorsun?" dedim güçlükle. Onu konuşturmak istiyordum. Onu konuşturmaya mecburdum.

"Ya. Evet. Bundan asla vazgeçmedim. Bana epey yardımcı da oldun, biliyor muydun? Kokuşmuş oyuncaklarınla Ravenloft Şatosu'nda sürünerek gözden uzakta durdun. Böylece senin hakkında dedikodular yaymak kolaylaşmış oldu. Çok korkunç şeyler değildi doğrusu. Örneğin gerçekte ne haline geldiğinle ilgili değillerdi. Daha çok korkuyu canlı tutacak türden hikayeler. Onları duydun mu? En sevdiğim, nasıl aynı gece kardeşini öldürdüğün, gelinini ölümüne sürüklediğin ve sonra da tüm düğün davetlilerini katlettiğinle ilgili olanı. Sence de tek bir kişi için epeyce iş, değil mi? Komik ama köylüler inanıyor. Sınırlardaki sislerin de senin cezanın bir parçası olduğunu söylüyorlar. Bir kahraman çıkagelip seni öldürene

ve halkı kurtarana kadar seni burada hapis tutmak içinlermiş."

"Ve sen de bu kahramansın, öyle mi?"

Gülümsedi. Büyü, vücudunun etrafında parıldayan bir duman gibi oynaşıyordu. Yaşlanmasını durduran buydu demek. Lovina'yla konuştuğunda bir tür maskeleme büyüsü kullanmış ve beklendiği gibi, yaşlı bir adam olarak görünmüştü. Aslan şeklindeki broşu bile kadının anılarını tazelemek—ya da olmayan bir anıyı hafızasına yerleştirmek— için kullanmış olabilirdi. Bu tür şeyler teorik olarak mümkündü. Eğer öyleyse gerçekten iddia ettiği kadar güçlüydü ve benim için son derece tehlikeliydi.

"Nasıl yapacaksın?"

"Bu konuda kafa yormana gerek olduğunu sanmıyorum. Sonunda ölü—gerçekten ölü—olacaksın. Lovina ve soyu da öyle. Senin dışındaki tek tehdit onlar." Kazığı kaldırdı ve ucunu göğsüme yerleştirdi. Gözlerini kapayarak yeni bir büyü mırıldanmaya başladı.

"Seni uyarıyorum, Leo."

Sakin bir şekilde duraksadı. "Neye karşı?"

"Ülke. . . değişti. . . benimle birlikte. Sanat'a sahipsin. Hissediyor olmalısın."

Bir an durup düşündü. "Öyle mi?"

"Ben, ülkeyim. Hatırladın mı?"

"Seni eski bir töreni yerine getirirken izlediğimi anımsıyorum. Sembolizm yeteri kadar açıktı ama daha fazla bir anlamı olduğuna inanmamı bekleme."

"Ben, ülkeyim. Beni yok edersen—"

Leo güldü. "Tüm ülke mi yok olur?" Bu, dalda yuva yapan kuşu öldürmekle ağacın da öleceğini söylemeye benziyor. Gerçekten, Strahd, o kadar da önemli değilsin."

"Büyü böyle olmasına neden oldu. Fark etmiyor olamazsın."

İkna olmamıştı ama olmayacağı zaten belliydi. Tek istediğim biraz daha zamandı ve onu da bana vermişti. Kapı yavaşça ve sessizce açılıyordu. Gözlerimi Leo'nun üzerinde tutmak ve arkasındaki ufak, karanlık şekle kaydırmamak için büyük çaba harcadım.

"Fark etmek. . . zorundasın."

"Yalan söylemeyi hiçbir zaman beceremedin, Strahd. Belki de dediğin gibi bir şeyler vardır ama şu anda ne olsa söylersin. Sanırım gerçeği zor yoldan öğrenmem gerekecek." Kazığı kaldırdı ve hazırlandı ama kalbime batıramadan önce, keşiş, bir eliyle Leo'yu saçlarından yakalayıp başını geriye çekerken ve diğer eliyle de açıkta kalan nefes borusuna sağlam bir yumruk attı.

Leo hırıltılı sesler çıkartarak, bir taş gibi yere düştü. Kazık ayaklarıma düştü ve yuvarlanarak uzaklaştı.

Beni tutan güç. . . hafiflemişti.

Çok değil. Hala yerdeki büyük sembol tarafından sıkıca tutuluyordum ama üzerime baskı yapan Leo'nun büyüsü ortadan kalkınca, onunla mücadele edecek gücü bulabildim.

Kolları kurtar. . . dirseklerden ittir. . . dön ve ileri atla. Can çekişen bir böcek gibi, dairenin ucuna doğru sürünmeye çalışıyordum. Çok zordu. Daireyi oluşturan çizgiler tüm gücümü, mücadele etme azmimi emiyorlardı. Vücudumun her santimetresini kaplıyor, beni yere yapıştırıyorlardı. Şeklin bir kısmından kurtulup kalkacak gibi olsam, hemen yine üzerime yapışıp beni geri çekiyordu. Çizgiler kesiyor, yakıyor, ustura gibi etimi delip, kemiğe saplanıyor, ancak hiç kan akıtmıyorlardı. Her hareket durumu daha da kötüleştiriyordu ama hareketsiz yatmanın da bir yardımı olmayacağına göre, hareket

etmemeyi göze alamazdım.

Yarı umutsuzluk, yarı bitkinlik beni, kıvranan bedenimi seyretmekte olan keşişe yeni bir sesiz komut göndermeye itti. Diğer hizmetkarlarımdan daha yavaş itaat etti ama sonunda eğildi, bileklerimden kavradı ve beni dairenin dışına sürükledi.

Yeterliydi. Sürünüyordum, ancak bu kez kendi gücümle. Gerçi daha sadece yerdeki sembolden kurtulmuştum, diğerlerinden değil. Ve Leo'da bir şeyler mırıldanıp, eliyle de bir korunma işareti ekleyecek kadar kendine gelmişti. Kullandığı büyü her ne idiyse, öyle büyük bir güçle vurdu ki neredeyse beni gerisin geri yerdeki sembolün üzerine yuvarlayacaktı. Ayakta duruyor olsaydım işe yarayabilirdi. Ancak güç beni keşişe doğru fırlattı. Neredeyse yere kapaklanıyordu.

Burada hiçbir büyü işime yaramazdı ama daha temel bir şey kullanabilirdim. Şimdi asa ulaşabileceğim bir yerdeydi. Hemen kavradım.

Sanki kor halindeki bir kömürü tutmuştum. Istırap koluma ve oradan da beynime yayıldı. Yok say. Yok say ve. . .

Bir anda eğitimimin eski alışkanlıkları bana hakim oldu. Geçen yıllara rağmen ben hep bir askerdim ve hep bir asker olarak kalacaktım. Asa, ellerimde bir savaş aletiydi ve acıya rağmen, nasıl kullanacağımı biliyordum. Leo yeni bir büyü da yapamadan, asayı hızla savurdum ve yandan koluna geçirdim. Sonra da kör ucunu karnına vurdum. İki büklüm oldu. Asayı son bir kez kaldırdım ve büyük bir çatırtıyla kafasının arkasına indirdim. Düştü ve hareketsiz kaldı.

Elim. . .

Elimi salladım ve asa yere düştü. Tuttuğum yerde kararmış ve duman tüten bir yara izi vardı. Yanmış tahta ve et kokusu havayı doldurmuştu. Acıdan önümü güçlükle görebili-

yordum. Tek istediğim, gücüm tükenmeden önce buradan kaçmaktı. Bu ölüm tuzağı odadan dışarı çıkarak, baskının bir kısmından kurtulabilirdim. Ancak kapı, ulaşılması imkansız derecede uzak görünüyordu. Santim santim, sürünürcesine ilerledim. Bitkinliğim o kadar büyüktü ki keşişe yardım etmesi için sessiz bir komut gönderecek halim bile yoktu.

Ve sonra eşiğe ulaştım.

Aştım.

Serbesttim.

Buz gibi bir gölden, dondurucu kış rüzgarına çıkmak gibiydi. İkisi de öldürücüydü. Tek fark, gerekli olan zamandı. Kendimi biraz da olsa toparlayacak kadar zaman bulmuştum. Yaralı elimi göğsüme bastırdım; sırtımı binanın duvarına yasladım ve zihnime iğne gibi batan panik duygusunu görmezden gelmeye çalıştım. Sadece manastırda bulunmak yok olmama neden olmazdı—bu olmadan önce kendimi sise dönüşmeye bırakıp, rüzgarın beni güvenliğe taşımasına izin verirdim—ama fark edilme olasılığım vardı. Ve fark edecek olan din adamları, benimle başa çıkmak için gerekli bilgi ve eğitime sahip olacaklardı. Bir an önce buradan ayrılmalıydım. Ama Leo'suz değil.

Eğer hala hayattaysa. Öyle olduğunu umuyordum. Bundan sonra ona bir daha ulaşma şansım olmazdı.

Onu bana getir, dedim keşişe, zihnine fısıldayarak.

Biraz duraksama, bir homurtu ve biraz sonra Leo'nun hareketsiz vücudunu odadan dışarı sürüklüyordu. Korkuyla diğer kapı ve pencerelere baktım. Birilerinin görmesinden endişe ediyordum. Hepsi de boş görünüyordu fakat bu yerde hiçbir şeye güvenmek niyetinde değildim.

Leo hala nefes alıyordu ama hırıltılı bir şekilde ve büyük güçlükle. Bilincinin bir kısmı hala yerindeydi ama ona ulaş-

mayı başarabilirsem bunun benim için önemi yoktu. Keşiş onu yavaş yavaş çekmeye devam etti ve sonunda kendi ellerimle ulaşabileceğim bir noktaya geldi. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın, su dolu bir havuzu görünce atlaması gibi üzerine atladım.

Buraya gelmeden önce beslenmememin nedeni *buydu.* Leo'yu ölü istiyordum ama Lovina'ya işlediği suçların cezasını çekeceğine dair söz vermiştim ve bu sözümü tutmak niyetindeydim. Bu adam için çok özel bir şey planlamıştım.

Kafasını aynı biraz önce keşişin çektiği gibi geri çekerek, boğazına eğildim ve ısırdım. Canını yakmamak için dikkat etmem gerekmiyordu. Acı çekmesi Lovina'nın daha da memnun olması demekti. Kanı fışkırarak geldi ama yıllar boyu edindiğim tecrübem sayesinde tek bir damlasının bile boşa gitmesine izin vermedim. İçişin tadını çıkarttım. Zevk, güç, ce et ve umut aldım. Elimdeki kararmış et önce kırmızı sonra da pembeye dönüşürken acısı da geçti. Ve her zamanki soluk rengini aldı. Manastırın her yandan gelen korkunç baskısı azalmamıştı ancak şimdi bu baş döndürücü etkiyle daha iyi baş edebilecek durumdaydım.

İçişimin sonuna doğru Leo tamamen uyandı.

Beni görebilmesi için geri çekildim. Gözleri dudaklarıma, dişlerime kenetlendi. Oradaki kanı dilimle yaladım ve yüzündeki ifadenin değişiminden büyük zevk aldım. Kana kana içtiğimin kendi kanı olduğunu fark ettiğinde yüzündeki ifade şaşkınlıktan, sonsuz bir dehşete dönüşmüştü.

Midesi ağzına geldi ve güçsüz bir şekilde çırpındı. Boş bir çaba ama içgüdüler zor ölüyor. Onu kolaylıkla tuttum ve yemeğime kaldığım yerden devam ettim. Bu kez korku kanına iştah açıcı bir koku katmıştı. Bu, sonuna kadar, hızla çarpan kalbi tekleyip durana ve vücudu kollarımda hareketsiz kalana

kadar devam etti.

Donup kalmış olan yüzündeki mutlak dehşet ve iğrenme ifadesi, kuşkusuz gördüğü zaman Lovina'ya çok tatminkar gelecekti.

Hala epey sersemlemiş olarak ayağa kalktım ve gözlerimi keşişe dikerek geri, odaya dönmesini emrettim. İtaat etti. Gerçi benim doğrudan yönlendirmem olmadan istediklerimi bulabileceğinden emin değildim, ama ne yapalım, şansıma güvenmek zorundaydım. Hiçbir şey, hatta Leo'nun büyü kitaplarını bulma vaadi bile o korkunç tuzağa tekrar girmeye ikna edemezdi beni.

Bizimki içerden bazılarının üzerinde koruyucu kutsal işaretler olan bir kucak dolusu kitap ve parşömenle belirdi. İşaret taşıyanları bir kenara atıp diğerlerini hızla gözden geçirdim. Bu sırada keşiş de ikinci bir tur için tekrar içeri gitmişti. Aralarından ilginç görünen birkaç tanesini cebime indirmem sadece bir dakikamı aldı. Neyse ki kitapların boyutları ufaktı. Herhalde Leo bunları seyahat ederken yanında taşıyabilmek için bu şekilde yapmıştı.

"Başka var mı?" diye sordum.

Boş gözlerle bakmakta olan keşiş başını iki yana sallayarak yanıt verdi.

"Beni güney duvarına götür."

Hemen yürümeye başladı. Leo'yu bir omzuma attım ve peşinden yine merdiven tırmanmaya başladım. Çevremde koruyucu büyüm olmaksızın tırmanış daha öncekine göre çok daha zordu. Beslenmenin yardımı olmuştu ama büyüyle aynı şey değildi. Bir asker kılıcını kullanmak için çok büyük bir güce sahip olabilir ancak düşmanın vuruşlarını karşılayacak bir kalkanı yoksa o derece hızla da yorulur.

Dış duvara ulaştık. Kenardan aşağı, karanlığın içine inen

uzun boşluğa baktım ve yüzümü buruşturdum. Bir yarasa için bu hiçbir şey değildi ama planımın bu son bölümü insan şeklinde kalmamı gerektiriyordu.

"İşine dön," dedim keşişe. "Ve bu gece beni gördüğün andan itibaren olan her şeyi unut."

Anladığını belirten bir göz kırpma bile olmaksızın topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. O gözden kaybolurken ben de Leo'nun bileklerini kendi kemeriyle birbirine bağlıyordum. Birleşmiş kollarını başıma dolayıp tek kolumla da vücudunu kavradım. Bu şekilde bütün ağılık sol omzuma biniyordu ama katlanmak zorundaydım. Dikkatle ve dengemi kaybetmemeye özen göstererek, duvarın ucundan sarktım ve inmeye başladım.

Kesinlikle kolay değildi. Aşağı doğru hareket etmek için kolumu veya ayağımı her kaldırdığımda ağırlığı beni aşağı çekecek gibi oluyordu. En pürüzsüz yüzeylere bile tutunabilme yeteneğime karşın ayaklarım birden fazla kez kaydı. Botlarım olmasa daha iyi olabilirdi ama artık çıkartmak için çok geçti.

Yarı yolda biraz dinlenmek için duraksadığımda Leo'yu aşağı atmayı düşündüm fakat bu cesede çok fazla zarar verebilirdi. Lovina'ya tanımlayabileceği bir şey göstermek istiyordum. Ayrıca ceset çok fazla zarar görürse Leo için planladıklarımın son kısmı uygulanamaz hale gelebilirdi. Duyacağım zevki düşünmek şu an içinde bulunduğum rahatsızlığa biraz daha katlanmamı sağladı.

Adım adım, ellerim taşlara yapışırcasına tutunmuş, ayaklarım kayarak ve tırmalayarak, üç. . . altı. . . yirmi metre daha indim. Leo'nun vücudu her hareketimde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kemerinin tokası omzuma batmıştı ve köprücük kemiğimin üzerindeki deriyi soymuş, boynumu acıtıyordu. Tüm kaslarım ağrıyor, mücadele ediyorlardı. Leo'ya

lanet okuyarak gücümü ziyan ediyordum.

Otuz metre daha. Dinlenme. Herhalde bu yükseklikten atsam bir şey. . . hayır olurdu. Ödemek zorundaydı. Tek sevdiğim kadını kader almış olabilirdi ama diğer her şeyimi Leo yüzünden kaybetmiştim. Değişimim olmasa, her şeyimi kaybetmiş olacaktım. Değişmemiş bile olsam, zaten Tatyana da dahil hepimizi öldürecekti. Ölümü yeteri kadar kötü olmuştu, ama eğer işler farklı gelişmiş olsa ve yaşasaydı Leo'nun adamlarından göreceği muamele. . .

Eski öfkem—çünkü bu benim için yeni bir düşünce değildi—bana, inişi bitirmemi sağlayacak kadar güç verdi.

O gece benim adıma ölen herkesin hesabını verecekti. Aşkıma olmuş olabileceklerin hesabını feci ödeyecekti.

Hem de çok feci.

Ayaklarım bir çıkıntıya çarptı. Sonra kaya parçaları ve sonunda düz zemin. Kollarını başımın etrafından attım ve yere düşmesine izin verdim. Kayalığın dibinde oturup, yorgunluğun kendi kendine kaslarımı terk etmesini beklemek harikaydı. Hazır olduğumda, bir komut göndererek atlarımı yanıma çağırdım. Hemen anında, muhafızları olan kurtlar ulumaya başladılar. Biraz sonra hepsi burada olacaklardı ve Wachter malikanesine olan yolculuğuma başlayacaktım. Bu gece değil ama yarın gün batımından hemen sonra Lovina dönüşümü görebilirdi.

Leo'nun vücudu biraz yuvarlanmış, yüzü yukarı gelecek şekilde durmuştu. Onda bir değişiklik vardı. Yanına gidip yakından baktığımda yüz hatlarının, çok yaşlı bir adamın yüz hatları olduğunu gördüm. Şimdi, babası Gunther'e çok benziyordu.

Büyü onu terk etmişti.

* * * * *

Bir gün ve bir gece sonra Lovina ve ben, bahsetmiş olduğu mozolede oturmuş, hiçbir özelliği olmayan kare bir taş parçasına bakıyorduk. Bu, en fazla yirmi yıllık yeni bir yapıydı ve içinde sadece iki kişi vardı, Wachter evinin onurlu kahyaları. Huzurlarını kaçırmak zorunda kalmamız kötü bir şeydi ama kayıtsız ölülerin huzuru daha çok yaşayanların kafalarındaki bir kavramdan ibaretti ve Lovina da aldırmış görünmüyordu.

Yan gözle bana bakıyordu. Fark etmemiş gibi yaptım. Gecenin erken saatlerinde Leo'nun cesedi ile birlikte döndüğümde intikam duygusunu tatmin eden bir memnuniyet göstermişti ama bu çabuk geçmişti. Leo'nun hala, dehşet dolu bir ifadeyle donup kalmış olan yüzü, ölümü hakkında bir şeyler anlatıyordu ancak o daha fazla ayrıntı istemiş, ben de açıklama yapmaktan kibarca kaçınmıştım. Vardığı sonuç Leo'nun istediği kadar acı çekmemiş olduğu ve benim de işi beceremediğimi itiraf etmeye isteksiz olduğum şeklindeydi.

"İşim henüz bitmedi, Leydi."

"Yapacak başka ne var ki?" diye sordu hayal kırıklığını gizlemeyi ya da sesinin tonundaki soğukluğu gizlemeyi başaramadan.

"Göreceksiniz. Şimdi aynı tarif edeceğim şekilde gömülmesini rica edeceğim."

"Gömülmesini mi? Onu duvardan sallandırıp, çürümesini seyretmeyi tercih ederim."

"Güzel fikir, Leydi, ama Lordum Strahd'ın emirleri böyle."

Bu hatırlatmayla birlikte biraz isteksizce de olsa kabul etti ve işler yürüdü. Malikanenin duvarcı ustası ve ona yardım etmesi için başka ustalar çağrıldı. Şafaktan önce Leo, mezarlardan birine konulmuş, üstüne ağır bir taş yerleştirilmiş ve

her tarafına çimento dökülerek hiçbir boşluk bırakılmamıştı.

"Af edersiniz, Lordum, fakat bu beyefendinin önce bir tabuta konması gerekmez miydi?" diye sordu usta.

"O bir beyefendi değildi," diyerek adamı yanıtladım.

Akıllıca bir kararla konunun üstüne gitmemeyi tercih etti ve başını eğip, aletlerini ve yardımcılarını toplayarak ayrıldı. Hızlı bir şekilde.

Lovina bana bir bakış daha attı. Bu kez ben de bakışlarımla karşılık verdim.

"Neden?" diye sordu. Bu tek kelime arkasında, henüz hiç birini cevaplamaya hazır olmadığım en az bir düzine daha soru barındırıyordu.

"Yarın gece nedenini anlayacaksınız."

"Yarın mı!"

"Sabrınıza fazlasıyla değecek, Leydi. Bu arada yatağınıza gitmenizi, günü her zamanki geçirip yarın akşam gün batımından sonra benimle burada buluşmanızı teklif ediyorum. O zamana kadar daha fazlasını söyleyemem."

İş birliğimizi bu gece sona erdirip her ikimizi bu tür bir bekleyişten kurtarsam belki daha kolay olurdu ancak çimentonun kuruması için zamana ihtiyaç vardı. Bir hesap hatası yapıp felakete davetiye çıkartmaktansa, gereğinden fazla bekleyerek Lovina'nın sabrını biraz zorlamak daha iyiydi.

Memnun olmamıştı ama eteklerini toplayıp evine geri dönmek için kapıya yöneldi ve arkasından gelmem için bir an duraksadı.

Başımla selam verdim. "Kusura bakmayın, Leydi, ancak tüm gece ve tüm gün burada beklemem gerek."

Gözleri kısıldı. "Ne için?"

"Emirler böyle."

Sessizlik. Epey uzun bir sessizlik. Sonunda, "Büyüyle il-

gili bir şey mi?" diye sordu. Sakin görünmeye çalışmıştı ama bazı insanlar bu konudan söz ederken rahat olamazlardı ve o da böyle insanlardan biriydi.

Ellerimi soruyu uygun bulmadığımı belirtir bir tavırla iki yana açtım ve gülümsedim. Gerçeğe yaklaşmadığı sürece bu hareketimden istediği sonucu çıkartabilirdi.

Herhalde pek hoş sonuçlar çıkartmamış olacak ki, adamları kadar aceleyle değilse de, uzaklaşmak için aynı kararlılıkla çıkıp gitti. Yarı hayranlıktan yarı rahatlamadan, o gittikten sonra bir süre arkasından gülümsemeye devam ettim. Çekici, ilginç bir kadın olmuştu. Babası onunla gurur duyardı. Victor'un anısına hürmeten, Lovina'ya dokunmayı düşünmüyordum ama gitmesi her ikimiz için de iyi olmuştu. Ölü bir savaş arkadaşımın anısına saygı göstermek benim için önemli bir gelenekti fakat bu tür medeni davranışlar, ölümcül açlıkla karşılaşıldığında unutulabilirdi.

Seyahatimin geri kalan kısmında buradan uzakta avlanmaya karar verdim ve öyle de yaptım.

* * * * *

Ertesi gece uyandığımda, sığınağımın dışında bir insan olduğunu hissettim ve bunun mozolede beni bekleyen Lovina olduğunu ayrımsadım. Gündüz boyunca dinlenmek için, mozolenin boş odalarından birini kullanmış olduğumdan erken gelmesi işleri zorlaştırmıştı ama durum çözümsüz değildi. Ona ben çağırıncaya kadar evde beklemesini söylemeliydim ancak susuzluk bastırınca her şeyi düşünemiyorum. Sonunda içeri girdiğim gibi mezar odasının taş duvarındaki pek çok delikten sızarak sis halinde çıkmaya karar verdim. Epey zamanımı aldı çünkü özellikle ince bir tabaka halinde yayılmaya

dikkat ettim ki beni fark etmesin. Tavana yükseldim ve oradan açık havaya akarak, binadan iyice uzaklaştıktan sonra kendime şeklime döndüm.

Kadının yanına gelirken gizlenmeye ihtiyacım yoktu. Dosdoğru, her zamankinden çok—başka bir deyişle yaşayan bir insan kadar—gürültü yaparak içeri girdim. Lovina çabalarımdan habersizdi. Zaten benim de istediğim buydu.

Kapıda durmuş önümü görebilmem için bir fener tutuyordu. Fenerin dışarı yumuşak kırmızı ışık veren, kırmızıya boyalı camları vardı. Ortalığı aydınlatıyor ama gece görüşümü berbat etmiyordu. Nazik bir davranıştı ama söz konusu olan ben olduğum için tabi boşa gidiyordu. Gözlerim karanlıkta her zaman çok iyi görebiliyordu. Yanına yaklaşırken hiçbir şey söylemedi ama ışık üzerime düştüğünde biraz irkilir gibi oldu. Belki saçlarım bozulmuş ve kulaklarımın sivri uçları ortaya çıkmıştı. Neyse, sonra hallederim, diye düşündüm.

"Bu taraftan," diye mırıldandım yanından geçerken.

Leo'nun olduğu mezar odasına gittik. Çimento artık kaya kadar sağlamdı ve boşluk kalmadığından emin olmak için iyice kontrol ettim. Neyse ki hiç yoktu. Duvarcı ustası çok iyi iş görmüştü. Pürüzsüz taşta elimi hayran hayran gezdirdikten sonra kulağımı dayadım.

Evet. . . başlıyordu.

Lovina yüz ifademin değiştiğini fark etti. "Ne oluyor?"

"Gelin," diye davet ettim. "Dinleyin."

Feneri yere koydu ve o da kulağını taşa dayadı. Kulakları benimki kadar keskin değildi ama biraz sonra sesler artmaya başladığında, korku ve merakla dolu olarak doğruldu ve gözlerini bana dikti.

"Ne yaptın?"

"Lordum Strahd'ın ve aynı zamanda sizin de isteklerinizi

yerine getirdim, Leydi. Leo Dilisnya gerçek cezasını çekmek üzere uyandı."

"O, canlı mı?"

"Hayır. Ama tam olarak ölü de sayılmaz."

İnancının koruyucu işaretini yaptı. Gücü bana kuvvetli bir rüzgar gibi çarptı ama hazırlıklıydım ve dayandım.

"Ne olduğunu bana—"

Elimi kaldırdım. "Sadece dinleyin."

Gönülsüzce, dinlemeye devam etti. Ben de. Biraz önce duyduğum kıpırdanmalar şimdi çılgınca debelenmelere ve bağırışlara dönüşmüştü. Çok geçmeden haykırmaya başladı. Boş yere, yan taraflardaki taşları yumrukladığını, vücudunu tavana ve zemine çaptığını, bir uçtan ayaklarıyla ittirirken diğer taraftan elleriyle kapağı kaldırmaya çalıştığını gözümün önünde canlandırabiliyordum.

Bir yaşayan ölünün gücüne sahip olmasına rağmen, taşı yerinden oynatması mümkün değildi. Kendisini sise dönüştürebilmesinin bir önemi yoktu. Kaçmak için içinden geçebileceği en ufak bir çatlak, iğne ucu kadar bir delik bulamayacaktı. İçerdeki tüm havayı bitirmesi de onu kurtarmayacaktı çünkü artık nefes almaya ihtiyacı yoktu.

Hiç, hiç şansı yoktu.

Birden sessizleşti. Herhalde düşünüyordu. Eğer konuyla ilgili araştırma yapmışsa—beni daha önce tuzağa düşürme şekline bakarak yapmış olduğunu söyleyebilirdim—şu anda tüm bilgisini gözden geçiriyor olmalıydı. Güçlü ve zayıf yanlarını biliyor olmalıydı ama bilmek başka, deneyimlemek başka şeydi. Değişmiş vücudunun gücünü hissedecekti. İçinde kabaran öfkeyi ve karanlık yeniden doğumun coşkusunu. Ama hepsinden çok, *açlığın* ezici, iç parçalayıcı, kör çılgınlığını hissedecekti.

"Strahd," diye seslendi. Sesi taşın arkasından boğuk geliyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

"Oradasın. Orada olduğunu biliyorum. Beni duyduğunu biliyorum."

Lovina, "*Bu* o," dedi öfkeyle. "Onun sesi."

Başımla onayladım. Bunları unutmasını sağlamam gerekecekti çünkü adımı duymuştu.

"Strahd, izin ver de çıkayım," diye yalvardı Leo sakin bir sesle. "Beni sen yarattın. Sen serbest bırakmalısın."

Bu kez güldüm. "Öyle mi?"

"Evet. Evet. Senin kölenim. Bunu biliyorsun. Senin emirlerinin dışına çıkamam. Sen benim efendimsin."

"Benim yeteneklerime sahip olsan çok daha karlı işler yapacağını söylemiştin."

"Hatalıydım. Affet beni, efendim. İzin ver sana hizmet edeyim. En sadık hizmetkarın ben olurum."

"Kibrime mi seslenmeye çalışıyorsun, Leo?"

"*Haaaayır*," diye uludu, kontrolünü kaybederek. Gerçekten berbat bir sesti. Savaş alanında duyduğum tüm ölüm çığlıklarından bile kötüydü. Demirden bir kalbi bile eritirdi. Lovina ürperdi ve gözleri büyümüş olarak bana baktı.

"Acı çekmesini istemiştiniz, Leydi. Çığlığını duyduğunuzda, annenizin çığlığını hatırlayın ve kardeşlerinizin ve—"

Elini kaldırarak beni durdurdu. "Tamam! Daha fazla sayma. İstediğim buydu ve tanrılar bana senin vasıtanla bunu bahşettiler."

"*Bırak beni*," diye haykırdı Leo.

Lovina irkildi. Sonra kendisini zorlayarak sakinleşti.

"Lütfen, efendim! Sana hizmet ederim. Ne istersen yaparım."

"Öyleyse dileğimi dinle, Leo. Bu şekilde yaşayabildiğin kadar yaşa. Sonra da cehenneme git."

Kısa bir sessizlik ve ardından yine duvarlara vurmasının boğuk gürültüleri duyuldu. Öfkesi insani sınırların çok ötesindeydi. Önemli değildi. Eğer vurarak dışarı çıkabilecek olsaydı şimdiye kadar çoktan çıkardı.

Lovina fısıldadı. "Ölecek mi?"

"Sonunda."

"Büyü onu böyle bir yerde hayatta tutacak mı?"

"Evet."

Benimkine benzer bir hareketle ellerini çimentonun üzerinde gezdirdi. Fenerin ışığı, hareketinin bir ikizi karşıdaki duvara, karanlık bir gölge olarak düşürüyordu. Karanlığa doğru uzayıp giden bir gölge.

Leo yine sessizleşti.

"İçerisi tamamen karanlık," dedim, beni duyacağını çok iyi bilerek. "Kendi aklındaki hayaletlerden başka hiçbir şey göremez. Çevresinde çok az boşluk var. Her iki yanında birer karış, yukarı doğru bir karış daha ve kafasının ve ayaklarının uçlarında ikişer karış daha. Ve Lovina, o şimdi çok aç. Senin hayatın boyunca hiç olmadığın kadar aç. Orada kaldığı her dakika bu daha da kötüleşecek. Sanki, kocaman bir kedi, içeri girmek için ve bir diğeri de içeriden dışarı çıkmak için karnını tırmalıyormuş gibi. Acısından iki büklüm olacak ama hiçbir şey ona çare olmayacak. Kendi etini kemirecek, kendi kanını içecek ama ona faydası olmayacak. Haykıracak, yalvaracak, söylemesi dilini yakan tanrıların adlarını tekrarlayarak yardım dilenecek ama hiç birinin ona faydası olmayacak. Kendisini öldürme umuduyla kafasını taşa vuracak ama başaramayacak. Onu öldüren sadece açlık olacak. Açlık onu, yavaş yavaş yanan alevin bir mumu eritmesi gibi eritecek.

Lovina'nın sesi yumuşak ve muntazamdı. "Ne kadar sürer?"

"Bir ay."

İçerden uzun, ağlamaklı bir homurtu duyduk.

"Üç ay geçtiğinde, buraya güneş tepedeyken gelin ve adamlarınıza mezar odasını açtırın. İçerden çıkanları, çıkartıp yaktırın. Sonra da külleri rüzgara savurun."

Gözlerini kapadı; çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Ölülerin. . . ve yaşayan ölülerin evine bir serinlik dolmuştu.

"Bir ay."

"Belki biraz daha fazla."

Gözlerini açtı ve benimkilerin içine baktı. "Öyleyse devam ettiği sürece burada olacağım. Sürekli burada kalıp onu dinleyeceğim. Ölmesini dinleyecek ve o gece katlettiklerinin sonunda huzur bulmaları için dua edeceğim."

Tek parmağımla hafifçe yanağına dokundum. "O gece öldürmeyi başaramadıkları için de edin, Leydi."

"Evet. Onlar için de." Feneri koyduğu yerden geri aldı. Tenlerimiz ve giysilerimiz, fenerin camlarından sızan ışıkla kırmızıya boyanmıştı. "O geceyle ilgili bir başka anım da Lord Strahd'la ilgili. Uyuyor gibi yapmıştım—ya da belki de gerçekten uyuyordum ve rüyamda gördüm. Ama babamın bir kapıyı açtığını ve Strahd'ın odaya daldığını anımsıyorum. Uzun boylu, siyah saçlı bir adamdı ve gözleri cehennem ateşi gibi alev alevdi. Baştan ayağa kanlar içindeydi. Şimdi bizim üzerimizde varmış gibi görünüyor ya, o zaman onun üzeri de böyle tamamen kanla kaplanmıştı."

"Sizin için oldukça korkutucu olmuş olmalı."

"Korkmadım. Ne o zaman, ne de şimdi."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu ve ben bir sonra ne ya-

pacağımı, hafızasını silip silmeyeceğimi düşünüyordum.

Silkindi ve derin bir nefes verdi. "Eh, Lord Vasili. Bir çocukluk düşünü dinlediğinize göre çok sabırlı bir insan olmalısınız."

"Bir düş mü?" diye sordum.

"Bir düş," dedi kararlılıkla. "Sorunlu geçmişten çıkıp gelen bir düş."

"Geçmişin sizi artık rahatsız etmeyeceğini umarım."

Pürüzsüz taştan mezar odasına baktı. "Sanmam. Bir daha asla. Lütfen, Lord Strahd'a benim ve ailemin, adaleti için ona daima minnettar kalacağımızı bildirin."

Lord Vasili gülümsedi ve eğilerek selam verdi.

Bölüm Sekiz

Onuncu Dolunay, 400

"Barovia'rın Berez köyünün reisi Lazlo Ulrich, Lord Strahd'ın sihirle ilgili her türlü kitaba olan ilgisi bulunduğu düşüncesiyle, yakınlarda eline bazı ciltlerin geçtiğini ve bunların satılık olduğunu bildirmek ister. Lord Strahd kitapları incelemek için misafir olmak isterse başımızın üzerinde yeri vardır. Ya da eğer isterse kitaplar bizzat incelemesi için Ravenloft Şatosu'na getirilebilir. . . "

Büyü kitapları söz konusu olduğunda hiç kimseye güvenemezdim ve Berez'e bizzat gitmeye karar verdim. Haritada

yerini belirleyip, hiç zaman kaybetmeden atları hazırladım. Yanıma bir miktar altın ve yedek elbiseler aldım ve yola düştüm. Arabayla yolculuk etmek için mevsim oldukça geç sayılırdı ama daha henüz kötü bir don olmamıştı. Dağ yolları karla kaplı ve tehlikelilerdi fakat yolları bilen biri için geçilemez değillerdi.

Berez, Vallaki'nin birkaç mil güneyinde, Luna nehrinin kıyısındaydı ve diğer balıkçı kasabalarından tek fark ortasında bulunan koca bir malikaneydi. Burası, bir zamanlar, adı çoktan unutulmuş bir lordun yaz köşküydü ve uzaktan hala muhteşem görünüşlü bir yapıydı. Yaklaştıkça, zamanın ve bakımsızlığın yol açtığı kusurlar göze çarpıyordu. Dış duvardaki çatlaklar, bakımsız haldeki bahçe, çatıdaki delikler, hepsi de içinde oturan köylünün, köyün reisinin, fena halde paraya ihtiyacı olduğunun göstergesiydi. Eğer bu iddia ettiği büyü kitapları gerçekten beklentilere cevap verecek gibilerse, evini eski ihtişamına kavuşturmak için gerekenden de çok parası olabilirdi. Ama eğer değillerse. . . zamanımı tekrar boşa harcamayacağını garanti altına alacaktım.

Yolculuğumun ikinci gecesinde, güneş battıktan biraz sonra, adamın paslı, eskimiş bahçe kapılarının önünde, atımdan indim ve kapıyı açarak ayrık otları ve çamurla kaplı bahçesine girdim. Zemin kattaki bir odadan ışık geliyordu ancak bunun dışında tüm bina terk edilmiş gibi görünmekteydi. Bir zamanlar gösterişli olduğu belli olan ön kapının önünde durdum ve tokmağı kapıya sertçe vurdum.

Kapıyı açan uşak, dünyaya silik, çukurlaşmış gözlerle bakan, titrek ve solgun yüzlü, yaşlı bir adamdı. Bu iş için çok yaşlı ve güçsüzdü ve neden çoktan onurlu bir şekilde emekli edilmemiş olmadığına şaştım. Ona kendimi, Lord Strahd'ın elçisi, Lord Vasili Von Holtz olarak tanıtan bir kart verdim.

Notu pek de temiz olmayan eliyle kavradı ve tek bir kelime etmeksizin evin içine doğru gözden kayboldu. Davet edilmemiştim ama aslında buna ihtiyacım da yoktu. Pelerinimin başlığını kibarca çıkartarak beklemek için içeri girdim.

Hol karanlıktı—uşak ayaklarını sürüyerek giderken, bir mum bırakma zahmetine girmemişti—ama yeteri kadar iyi görebiliyordum. Duvarların ve mesafenin etkisiyle boğuklaşmış olarak bir adamın sorular sorduğunu ve uşağın yanıtlar mırıldandığını duydum. Çok zaman geçmeden, evin efendisi, elinde bir fener ve yüzünde korkuyla umut karışımı bir ifadeyle belirdi.

Lazlo Ulrich—kendisini bu şekilde tanıtmıştı—eğilerek selam verdi ve tam olarak anlayamadığım bir nedenle özürler dilemeye başladı. Sanırım bana gerektiği gibi karşılama yapamamakla ilgili bir şeylerdi. Kocaman, sert görünüşlü bir adamdı ve askerlerimden herhangi birinin yanında göze garip kaçmazdı. Ancak gözlerinde pek umursamadığım, yaltaklanmaya benzer bir ışıltı vardı.

"Burada, Lord Strahd adına, kitaplara bakmak için bulunuyorum," dedim. Ziyaretimi mümkün olduğu kadar kısa tutmak niyetindeydim. "Eğer hala sizdelerse."

Hala ondaydılar ve bana göstermeye can atıyordu. Lambasını önüne tutarak, beni, içlerinde tozlu ve rutubetli havadan başka hiçbir şey olmayan odalardan geçirdi. Mobilyaların çoğu gitmişti. Zaman içinde satılmış oldukları izlenimini edindim. Ya da yakacak olarak kullanılmışlardı.

Sefalet diye düşündüm. Ulrich gibileri çok görmüştüm. Kitaplarıyla çok ilgileniyor gibi görünmemek benim için en iyisi olacaktı. Beni, ev için pek çok işlevi aynı anda görmekte olduğu anlaşılan, sıkış tepiş bir odaya getirdi. Çalışma odası, yemek odası ve atölye. İçerisi kötü aydınlatılmıştı ve koca-

man bir şöminede ufak bir ateş yanıyordu. Eskilikten parça parça olmuş bir sandığı açtı ve aynı derecede yıpranmış bir grup kitap ve parşömen ortaya çıktı.

"Evin doğu kanadını temizlettiriyordum ki bunu buldum ve içine baktım," dedi. "Evin benden önceki efendilerinden birine ait olmalı, şeyle uğraşan. . . "

"Gizemli çalışmalarla," diye önerdim kayıtsız bir tavırla.

Etkilenmişti. "Evet, öyle. Eh, yazıdan hiçbir şey anlamayınca onları Rahip Grigor'a götürdüm. O da bunların büyü kitapları olduklarını ve yakmam gerektiğini söyledi. Ama birileri bunları yazmak için bu kadar emek harcadığına göre. . . doğru insan için bir değerleri olabileceğini düşündüm."

"Akıllıca bir seçim, Reis Ulrich."

"Yani bu durumda. . . Lord Strahd'ın işine yararlar mı?"

Ben kitapları, aç bir köpeğin bastırılmış hevesiyle incelerken, her hareketimi dikkatle izliyordu.

"Her türlü bilgi işe yarar," dedim. İçimden, Ulrich'in seçimini yapmakta açgözlülüğünün, dindarlığına üstün gelmesini sağlayan kadere teşekkür ediyordum. Kitaplar tamamen orijinal ve oldukça değerlilerdi. Ayrıca, maalesef çok da narinlerdi. Zaman ve evin rutubeti onları yiyip bitirmişti. Kendimi kışın geri kalanını, içeriklerini korumak için kopya ederken görebiliyordum. Her ne kadar diğer projelerimi biraz ertelemem gerekecek olsa da epey zevkli olacaktı.

Ulrich'e hepsi için oldukça cömert bir meblağ önerdim ve karşılığında adamın yüzünden, kafasında değişik düşüncelerin sırayla şekil alışını izledim. Önce önerilen fiyat için minnet, sonra kuşku, acaba daha çok mu ederlerdi kuşkusu. Bu noktada ona Lord Strahd'ın her türlü pazarlıkta dürüstlüğe çok büyük önem verdiğini ve karşılığında da dürüstlük beklediğini hatırlatmaktan geri kalmadım. Berez'in kafası ke-

silmiş reisinin elli yıllık hatırası belli ki hala güçlüydü. Ulrich candan bir şekilde teklifimi kabul etti. Ve hemen uşağına, pazarlığı mühürlemek için *tuika* getirmesini emretti.

Gelen yaşlı adam yerine genç bir kızdı.

"Marina," dedi açık bir hoşnutsuzlukla. "Sana yatmanı söylemiştim.

"Özür dilerim, Lazlo Baba, ama Willy o kadar yorgundu ki—"

"Demek uşak, efendisinden daha önemli, öyle mi? Hayat hakkında daha öğreneceğin çok şey var, kızım. Hayır, hiçbir şey söyleme. Tepsiyi bırak ve hemen dışarı çık."

Kız aceleyle söyleneni yaparken bana kaçamak bir bakış attı. Yüzünü ancak o zaman görebildim.

Ulrich ikimize de birer kadeh doldurdu ve birini bana uzattı. "Buyrun, Lordum. . . "

Sallanarak, geri geri sendeledim ve bacaklarım bir sandalyeye denk geldiğinde, hemen oturuverdim.

"Lordum, ne oldu? Neyiniz—"

Elimi sallayarak onu uzaklaştırmaya çalıştım. Diğer elimi de gözlerimin üzerine kapatarak yüzümü saklamaya uğraşıyordum. Etrafımda dönerek, cevaplayamadığım sorular sormaya devam etti. Konuşamıyorum. Düşünemiyordum. Zihnim şokun etkisiyle alt üst olmuştu.

Ulrich aceleyle kıza seslenerek uzaklaştı. Şüphesiz evinin ortasında düşüp öleceğimden korkmuştu. İkisi birlikte geri döndüler ve kız alnıma soğuk bir bez dayadı.

"İşte efendim, biraz rahatlayın," dedi yatıştıran bir ses tonuyla.

Gözlerine baktım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki parçalanacak sandım. "Tatyana?" dedim fısıltıyla

Kızdan hiçbir tepki gelmedi. "Biraz su ister misiniz, efen-

dim?"

Elimi kaldırarak onunkine dokundum. Bana işkence olsun diye gönderilmiş bir hayalet değildi, gerçekti. Gerçekti. "Tatyana?"

"Adım, Marina, efendim." Ama sesinde hafif bir kuşku vardı.

"Lordum diye hitap etmelisin, kızım," diye araya girdi Ulrich.

"Lordum," dedi kız, itaatkar bir şekilde.

Aynı ses, aynı yüz, aynı zarif vücut. Tatyana'nın yeniden hayata dönmüş haliydi. Şaşkınlıktan tamamen sersemlemiştim. Ulrich durumumdan o kadar endişeye kapılmıştı ki, yardım çağırmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı. Onu durdurmak aklıma bile gelmedi. Tek yapabildiğim önümde duran tatlı, güzel kıza, gözlerimi ayırmadan bakmaktı.

Üzerinde, köylülere özgü, tam oturmayan ve kullanılmaktan rengi solmuş giysiler vardı. Gür, kestane saçları evlenmemiş kızlara özgü şekilde örülmüştü. Bunlar ve beni tanımaması dışında, yarım yüz yıl önceki Tatyana'nın aynısıydı. Bir başkası olamazdı.

Odanın soğukluğu ile hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti omur iliğimden aşağı yayıldı.

Bu tanrıların işi miydi. . . yoksa karanlık büyülerin mi?

Umurumda değil. O yine burada ve tek önemli olan da bu.

"Lordum?"

"Ben iyiyim. . . Marina. Adınız, Marina, öyle mi?"

Daha önce sesinde hissettiğim şüphe, keskin bir şekilde açığa çıktı. "Ah, efendim, beni tanıyor musunuz?"

Sorusu o kadar içten ve öylesine yoğun bir özlemle yüklüydü ki sanki ben de onun acısını hissediyormuş gibi oldum ve yüreğim parçalandı. Tek istediğim bu acıyı dindirmek, onu

rahatlatmaktı.

Titriyordu. "Tüm tanrılar adına, lütfen, kim olduğumu biliyor musunuz?"

Kederi beni büyük bir ümitle doldurdu. "Sen. . . "

"Lütfen söyleyin. Geçmişimle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Hiçbir şey mi?"

"Beni geçen yaz ırmağın kıyısında yürür halde bulmuşlar ve Rahip Grigor'a götürmüşler. Kendimle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyordum. Hatta adımı bile. Bu yüzden o da bana yeni bir ad verdi. Sonra, Lazlo Baba beni evlat edindi."

"Çok iyi yürekli bir davranış," dedim.

Omuz silkti. Ve bir an yüzünde öyle bir ifade belirdi ki bana söyleyebileceği her şeyden çok şey anlatıyordu.

"Sana kötü mü davrandı?" Sesimi alçak ve sakin tutmayı başardım.

"Bana oldukça iyi davranıyor, efendim—Lordum. Ama lütfen beni tanıdığınızı söylediniz. . . "

"Evet, evet. Tanıyorum. Adın Tatyana. Evin buradan uzakta büyük bir şato. Ve sen seviliyorsun. Ülkedeki tüm kadınlardan daha fazla seviliyorsun."

Hepsini birden, bir anda anlaması güçtü ve yavaş yavaş aklında sorular beliriyor ancak hepsini birden soramadığı gibi bir türlü hangisinden başlayacağını da bilemiyordu.

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım," diye söz verdim. "Ama şimdilik sadece geçek adınla yetin, Tatyana."

Kendi kendine ismini tekrarladı. "Ama hiçbir şey hatırla—"

"Hatırlayacaksın. Sana yardım edeceğim."

Eğer bir şekilde bu dünyaya yeniden doğduysa, bu bizim için yeni bir başlangıç demekti. Cinayet ve büyüyle lekelen-

memiş, rakiplerden ve eski kederlerden arınmış bir başlangıç.

Uzun yaşamım boyunca çok, çok az kere ağlayacak gibi olmuştum ancak asla göz yaşlarıma teslim olmamıştım. Yıllarca önceki değişimimden sonra artık ağlamanın yapamayacağım bir şey olduğunu düşünüyordum fakat gözlerime iğneler batmaya ve görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Başımı ellerimin arasına aldım. Onun ruhunu bana tekrar gönderen tanrılara dualar edebilirdim. Gerçi adlarını anmak bile dilimi yakardı ama olsun.

Başımı kaldırıp ona gülümsedim. O da yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bir başlangıçtı.

Ancak ilerlemeye fırsat kalmadan, Ulrich geri döndü. Tatyana—benim için adı hep Tatyana kalacaktı—irkildi ve reçel kavanozuyla yakalanmış bir çocuk gibi aceleyle kalkıp uzaklaştı. Ulrich bunu fark etti ama bir şey söylemedi ve arkasında başka bir adamla birlikte içeri girdi. Hemen rahip Grigor'la tanıştırıldım.

Gök mavisi cübbesi tanıdık bir görüntüydü ancak Leydi İlona'nın zamanında bu örnek, öğrencilerin tencereleri silmeleri için bile olsa tarikata sokulmazdı. Adam genç ve enerjikti ama kirliydi. Uzun, bakımsız sakalları ve karmakarışık yağlı saçları vardı. Cübbesi lekeli ve lime limeydi. Soğuk havaya karşı doğru düzgün bir çift bot yerine ayağında sandaletlerle dolaşıyordu. Bu da onun İlona'nın inancının daha fanatik dallarından birine bağlı olduğunu gösteriyordu. Sınırların kapanmasından beri, fanatiklerin sayısı yıllar içinde giderek artmış, daha ılımlı kardeşlerini dışlayarak insanların korkularına oynamaya başlamışlardı. Aralarından bazıları gerçek imana ve dolayısıyla gerçek güce sahipti. Diğerleri kendi zihinlerinde olduğunu düşündükleri dışında hiçbir güce sahip

değillerdi. İkisi arasında hangisinin daha tehlikeli olduğuna karar vermek zordu. İlona'nın anısına duyduğum saygıdan ötürü, ruhlarının iyiliği için her iki türden rahibe de gelenlerin hepsine acıyordum.

Şu anda ayağa kalkıp bu adamın önünde eğilmem de sadece İlona'nın anısına saygımdandı.

"Ayağa kalkmayın, Lord Vasili. Dinlenmelisiniz," dedi. "Çok solgun görünüyorsunuz."

Bunu zaten biliyordum. Bu konuya daha fazla dikkat çekmenin bir yararı yoktu. "Teşekkürler rahip, ama şimdi çok daha iyiyim. Daha önce de buna benzer. . . nöbetler geçirmiştim. Kendi şifacıma göre endişe verici olmakla beraber zararsız şeylermiş. Tek ihtiyacım olan bir bardak suydu. Onu da incelik edip Bayan Marina getirdi."

Başımla ona işarette bulundum. Aramızda geçenler hakkında sessiz kalacak kadar akıllıydı.

"Yine de her ihtimale karşı, kilisenin revirine gelseniz iyi olur," diye ekledi. Burada oluşuna bir anlam kazandırmayı umarak.

Revirin de, sorumlusu kadar kirli ve dağınık olduğunu düşündüğümden bu teklifi kabul etmeye hiç niyetim yoktu. Ancak ben daha itiraz edemeden, bana doğru bir adım attı ve muayeneye başladı.

Eli alnıma dokunduğunda sıcaktı.

Ateş gibiydi.

İrkildim ve ondan uzaklaştım. "Hayır, durun."

"Ne oldu?" diye sordu.

Aklıma gelen ilk yalanı söyleyiverdim. "Üzgünüm, rahip Grigor ama yıllar önce alnımdan bir yara almıştım. Sizin ki gibi ani hareketler. . . " Ellerimi iki yana açarak 'zayıflığım' için anlayış beklediğimi ifade etmeye çalıştım.

Grigor başıma gelenler için üzüntüsünü belirtirken Ulrich bir iki adım geriledi. Başa alınan eski bir yara her türlü garipliğe neden olabilirdi. Gerçeği anlamalarındansa benim biraz garip olduğumu düşünsünlerdi. Ve buradan ne kadar çabuk ayrılırsam o kadar iyi olacaktı. Grigor inancına gerçek bir iman besliyordu ve bir şeyleri fark etmeye başlamasından önce uzaklaşmak istiyordum.

Grigor'a (ona dokunmadan) kilisesine bağış olarak bir altın verdim ve gitmek niyetinde olduğumu belirttim. Ulrich bu gece kendisinin misafiri olmam için çekingen bir davette bulundu; ben de kibarca reddettim. Rahatlamış göründü. Ben de öyleydim.

"Ya kitaplar, Lordum?"diye sordu. Ona içi altın dolu, küçük, ama ağır bir kese verdim. "Bu ilk ödeme. Yarın akşam geri kalanıyla birlikte geri döneceğim. Şu andan itibaren kitaplar Lord Strahd'ın mülkiyetidir. Onlara yaşamına değer verdiğin kadar dikkat et."

Sözlerim yerini bulmuştu. Koleksiyonumun yeni parçalarına huzursuz bir bakış attı.

Gitmek için arkamı dönmeden önce, Ulrich ve Grigor'un arasından Tatyana'ya baktım.

Bekle beni, dedim ona, sessiz bir şekilde.

* * * * *

Ulrich'in hasis alışkanlıkları, muhtemelen mum masraflarını kısmak amacıyla, tüm ev halkının erkenden yatması şeklindeydi. Benim ayrılmamdan biraz sonra rahip Grigor, her ne delikte yaşıyorsa oraya geri döndü ve ev bir mezar gibi sessizliğe ve karanlığa gömüldü. Bu sıradan bir benzetme değildi çünkü burası gerçekten de bir mezar kadar kasvetli ve

durgundu. Tatyana'nın böyle bir ortamda çürüyüp gittiğini düşünmek beni dayanılmaz ölçüde sinirlendiriyordu.

Tekrar içeri girip onu aramaya başlamam zor olmadı. Ulrich kendisine ait geniş bir odada kalıyordu. İhtiyar uşak kilerde uyuyordu ve Tatyana'nın da kilerin yanında ufak bir odası vardı. Yavaşça kapısına vurmayı tercih ettim. Sis olarak kapının altından geçmem onu korkutacaktı.

Yine de korkmuştu ya da, 'kim o?' diye sorarken sesinden öyle anlaşılıyordu.

"Benim," dedim fısıltıyla. "Kapıyı aç, Tatyana."

Derhal bir sürgü sesi duyuldu ve Tatyana nefesini tutmuş, eşikte duruyordu. Kalbi tıpkı benimki gibi gümbür gümbür atıyordu. Duyabiliyordum.

Kilitli kapılar yeni karşılaştığım bir şey değildi ama insanın kendi evinin içerisinde normal sayılmazlardı. İçeri girip kapı arkamdan kapandığında nedenini sordum.

Utanmış görünüyordu. "Willy, benim için yaptı. Düşündü ki—"

"İhtiyacın olabilir."

Başıyla onayladı.

"Lazlo Baba'ya karşı mı?"

Gözlerini yere indirdi. "Willy burada, bir dadım olmadan tek başıma kalmamın doğru olmadığını düşünüyor."

"Öyleyse Willy, rahip Grigor'dan daha bilge bir adammış."

"Ama, Lazlo Baba kendisine göre bana çok iyi davrandı. Dedi ki. . . dedi ki eğer Ragip Grigor onaylarsa evlat edinme işlemini geçersiz hale getirip. . . getirip. . . "

"Seninle evlenecek mi?"

Yine yere bakarak başını evet anlamında salladı.

"Ne kadar da iyiliksevermiş," dedim soğuk bir sesle.

Sesimdeki hor görüyü hissetti ve bana taşı bile eritecek hüzün dolu bir bakışla baktı. "Buraya ait değilim, değil mi?"

"Hayır. Bir dağ kartalının, bir kafese ait olduğundan daha fazla değil."

"Bana benden bahset. Adımı tekrarlayıp duruyorum ama tanıdık gelmiyor. Sözünü ettiğin o şatoyu anımsamaya çalışıyorum ama yapamıyorum."

"Hatırlayacaksın."

"Nasıl? Lütfen bana yardım et."

Odadaki mobilyalar az ve gösterişsizdi. Ufak bir yatak ve bir tabure dışında üzerine oturacak hiçbir şey yoktu. Madem öyle, görgü kurallarının canı cehenneme. "Gel," dedim ve onu yatağa götürdüm. Oturdu ve birden yüzündeki ifadeden, utandığını fark ettim. Tabureyi yakına çektim ama ona dokunmamaya çok büyük özen gösterdim. Bunu çok istiyordum ama şimdi zamanı değildi.

"Tatyana, bir zamanlar Barovia'nın en güçlü lordlarından birinin nişanlısıydın. Seni seviyordu. Sana çok büyük değer veriyordu. Ve hayatta her şeyden çok senin mutlu olmanı istiyordu. Ancak sarayında onun gücünü elde etmek isteyen hainler vardı. Seninle bu lordun arasına girdiler ve ihanetleri iyi ve güzel olan her şeyi mahvetti. O gecenin. . . kara büyüsüne kapıldın. Çok korkunç şeyler oldu ve sanırım hafızanı da bu yüzden kaybettin. Tanrılar tüm o kötülüğü unutmanı istemiş olmalılar—"

"Ama iyi şeyleri de unutmak zorunda mıydım?"

"Ben bu yüzden buradayım. Hafızanın o kısmını sana geri vermek için."

"Bu Lord kim?"

"Strahd, Ravenloft Şatosu'nun lordu," dedim yüzüne, ve vereceği tepkiye dikkatle bakarak.

"Strahd mı?" Uzun bir süre kendisini hatırlamaya zorlayarak hareketsiz kaldı. Sonra başını iki yana salladı. "Bu nasıl olabilir? O, Barovia'nın Lordu. Bense hiçbir şeyim."

"Onun için en değerli varlıksın. Yaşamdan bile değerli."

"Öyleyse neden onu anımsayamıyorum?"

Sesi hayal kırıklığıyla doluydu. Yumuşak bir hareketle elimi kaldırdım. "Sadece bana güven. Zamanla o da olacak."

"Sanırım bunu zaten yaptım," dedi odasında olmama atıfta bulunarak.

Gülümsedim ama karşılığında bir gülümseme alamadım ve karanlıktan yüzümü göremediğini fark ettim. Tek bir ufak pencereden zayıf bir ışık geliyordu ama bu evin gölgeleriyle savaşmak için çok yetersizdi. Ona konuşan bir gölge olarak görünüyor olmalıydım. Yatağın yanında duran kaba sehpanın üzerinde bir mum gözüme ilişti ve kav kutumu çıkarttım. Biraz sonra mumu yakmıştım.

Alevin altın rengi ışıltısı yüzüne düştü ve onun için olmasa da benim için bir dizi acı verici anının zihnime üşüşmesine neden oldu. Şatodaki bahçenin gün batımındaki hali gözümün önüne geldi. Neşeyle güllere bakarken ya da vadiyi ilk gördüğündeki huşu dolu hali.

"Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak içinde bulunduğumuz üzücü ana geri döndüm. Soğuk ve küf kokulu odasına ve kalitesiz eşyalarıyla, mutsuz sakinine. "Bak bana, Tatyana. Bana bak ve senden alınan tüm o güzellikleri hatırla."

"Nasıl—"

"Sadece bak."

Gözleri benim üzerimdeydi. Temkinli bir şekilde kocaman açılmışlardı ancak denemeye istekli görünüyorlardı.

Sonra bulutlandılar. Yumuşak bir sözcük söyledim ve

kapandılar.

"Hatırlayacaksın. . . " dedim. "Hatırlayacaksın, güneş ışığında parlayan beyaz duvarları, kan kırmızısı gülleri, kışın dağdan kopup gelen gri fırtınaları ve ben senin için müzik yaparken salondaki şöminede yanan ateşi. İçinde dans ettiğin ipek elbiseleri ve paylaştığımız kahkahaları. . . hatırlayacaksın."

Kaşları çatılmış halde başını iki yana sallamaya devam etti. Sonra parmaklarımla hafifçe şakaklarına bastırdım. Gözleri açıldı ve içlerinde tanımaya benzer bir ifade vardı. "Sen konuştukça gözümün önüne geliyor. Lütfen, devam et. Daha fazla anlat. . . Büyüğüm?"

"Strahd," dedim.

"Strahd?"

"Evet. Işığı yansıtan kristal avizeleri hatırla. Ve senin şerefine dans eden lordları ve leydileri. Şapeldeki duaları ve tanrılardan mutluluk ve iyi talih dilemek için yaktığımız güzel kokulu tütsüleri. Ormanda yaptığımız uzun yürüyüşleri. Ürküttüğümüz geyikle yavrularını hatırla. Ve kayan yıldızların alevli mücevherler gibi vadinin üzerine düştükleri geceyi hatırla."

"Evet. Onları görüyorum. Siz de bizimleydiniz. Ben şeyle beraberdim—"

"Strahd," dedim. "Benimle beraberdin."

"Seninle. . . beraber."

"Bahçede seni kollarıma almıştım ve sis etrafımızda dönüp duruyordu ve beni öpmüştün."

Nasıl olduysa ayağa kalkmıştık ve o geceki gibi kollarımın arasındaydı. Kaba elbiselerinin yerine yine üzerinde ipekli elbiseler vardı ve gür ve canlı saçları, solgun omuzlarının üzerine dökülmüştü.

"Seni seviyorum, Tatyana ve sen de beni. Hatırladın mı?"

"Benim sevdiğim. . . "

"Strahd," dedim boğazının yumuşak beyaz kadifesine doğru mırıldanarak.

* * * * *

Bir sonraki gün batımı beni yine Reis Ulrich'le yüz yüze buldu. Bu kez daha iyi giyinmiş ve elinden geldiği kadar tıraş da olmuştu ancak adamı kendi gözlerimden olduğu kadar Tatyana'nın gözlerinden görmeye başlamıştım ve adama medeni davranmak için epey zorlanıyordum. Aşağı yukarı aynı yaşlardaydık—dış görünüşe bakılırsa. Bu yüzden Tatyana'yla evlenmeyi planlaması düşünülemez bir şey değildi ancak beni asıl sinirlendiren kıza sıradan biriymiş gibi davranmasıydı. Onun gerçek değerini hiç göremiyordu. Tatyana benim için bir yabancı olsaydı bile aynı şekilde sinirlenirdim. Son ödemeyi de tamamlayıp, kitapları ve kağıtları toparlayarak evden ayrıldığımda epey rahatlamıştım.

Değerli yükümü dikkatlice arabamdaki kutuya yerleştirdikten sonra, arabayı, gündüzü kurt muhafızlarımın korumasında geçirdiğim aynı yere sürdüm. Şekil değiştirip havalandım ve geriye, eve doğru kanat çırptım. Evin hemen dışarısındaki bir ağaca konarak rahatıma baktım. Son mum da söndükten biraz sonra Tatyana pencereyi açtı. Uçarak içeri girdim ve insan şeklime geri döndüm.

Onu bu olaya hazırlamıştım ve kanının ilk tadına baktığımda aramızda oluşan bağdan gelen bir anlayıştan dolayı, ne benimle ilgili hiçbir soru sordu, ne de benden korkuyordu. Bunun yerine beni, kollarını açarak karşıladı ve mutluluktan ağlamaya başladı.

"Artık göz yaşları yok," dedim, küçük parmağımla gözlerini dikkatli bir şekilde silerek.

"Elimde değil. Kendimi uzun süren bir uykudan uyanmış gibi hissediyorum. Bugün yaptığım her şey bir düş gibiydi. Ancak şimdi dokunduğum her şey bana gerçek geliyor. O kadar çok şey oldu ve o kadar çok şey değişti ki."

Sözleri bende artık tamamen kaybetmiş olduğumu sandığım bir neşe uyandırdı. Ona sıkıca sarıldım. Hiçbir şey düşünmeden, sadece ona sarılıp, öylece durmak yeterliydi.

"Beni. . . beni alıp götürecek misin?" diye sordu.

"Tabi ki götüreceğim. Seni arkada bırakıp gittiğimi düşünebiliyor musun?"

"Hayır. . . ben. . . "

"Gittiğimde sen de yanımda olacaksın."

"Ne zaman? Hemen mi?"

Onu gelinim olarak alıp gitmeden önce kur yaparak geçirmemiz gereken birkaç gece daha vardı.

"Hayır, daha değil. Şimdi gidemeyiz."

"Peki. Ama lütfen beni çabuk götür."

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" Bir adım geri çekilerek yüzüne baktım.

"Lütfen, Strahd. Lazlo Baba'ya minnettarım ama onunla evlenemem. O dedi ki, artık parası olduğuna göre. . . "

Ona yavaşça sarıldım tekrar ve alnını öptüm. "Endişelenmene gerek yok. Sana asla dokunamayacak. Söz veriyorum."

Şüphesiz kitaplar için verdiğim altınlardan bir kısmı, evlat edinmenin iptali ve evlenme yasağının kaldırılmasını sağlamak için rahip Grigor'a gitmişti. Kimsenin Tatyana'ya bu konudaki görüşünü sormamış olması çok yazıktı fakat muhtemelen onun için en iyisini yaptığına inanan bu fanatik din

adamı için Tatyana'nın görüşünün bir önemi yoktu.

İçimi yine Ulrich'e karşı bir nefret kapladı. Bu kızı koruması alıp babası olmuş, şimdi de utanmadan kocası olmaya kalkışarak duygularını incitiyor, güvenine tecavüz ediyordu. Neyse ki—bunun için ona minnet borçluydum—farklı türden bir tecavüze girişmeden önce, her şey kilisenin kutsamasıyla resmiyet kazanana kadar bekliyordu.

Adamın can sıkıcı varlığını bir kenara bırakıp Tatyana'yı kollarıma aldım ve yatağına taşıdım ve dar yatağa, yanına uzandım. O halde, ona birlikte geçen yaşamımızın nasıl olduğunu ve nasıl olacağını anlattım. Konuşma zamanı sona erince yine öpüştük ve boynunu geriye atarak, onu dün gece aldığım gibi tekrar almam için bana yalvardı.

Ben de isteğini yerine getirdim. Her ikimiz için de zevklerin en büyüğüydü.

* * * * *

Bir sonraki gün batımı beni yine Tatyana'nın penceresinin dışında buldu. Ancak bu kez pencere kapalıydı ve uzun süre beklememe rağmen açılmadı. Kulağımı cama dayadım ve tüm duyularımla içeriyi dinledim ama hiçbir şey hissetmedim. Diğer taraftaydı ama çağrıma cevap veremeyecek durumdaydı. Kalbime buz gibi bir ağırlık çöktü ve aceleyle sise dönüşüp, pencerenin etrafındaki çatlaklardan içeri süzülürken, paniğin ezici ağırlığını da birlikte taşıyordum.

Oda korumalar ve muskalarla doluydu. Kokuya karşı elimle yüzümü korumaya çalıştım ama Rahip Grigor işini eksiksiz yapmıştı. Leo'nun hazırladığı tuzakla kıyaslanamazdı ancak yine de kendi tarzında oldukça kötüydü. Yatağın üzerinde bir kutsal sembol asılıydı ve bir diğeri de Tatyana'nın

boynuna bir zincirle geçirilmişti. Hava tütsü ve Tatyana'nın neredeyse içine gömülmüş olduğu sarımsakların kokusundan iyice ağırlaşmıştı. Hemen pencereyi açarak bu sorunu gidermeye çalıştım. Perdeleri uçuşturan rüzgar soğuktu ama tazeydi.

Gözlerini açtı ve beni tanıdıysa da ilk başta konuşamadı. Parmağımı dudaklarıma götürerek bunun gerekli olmadığını işaret ettim ve başka tuzaklar var mı diye odayı kontrol ettim.

Neyse ki yoktu. Grigor, kutsamalarını ve korumalarını Tatyana'yla sınırlı tutmuştu ve oldukça güçlü olmalarına rağmen beni bütün gece uzak tutamazlardı. Yavaşça güçlerini denedim ve şimdiden zayıflamaya başlamış olduklarını fark ettim. Tatyana boynundaki kutsal sembolü çıkartarak yardımcı oldu. Tekrar yastığının üstüne yığılmadan önce, güçlükle duvarda asılı olanı da yerinden çıkartmayı başardı. Mücadele etmem gereken bu fazladan baskı ortadan kalkınca hemen yanına gittim.

"Beni öldürmeye çalışıyorlar," dedi fısıltıyla. Yaşlar gözlerine dolmuş, yanaklarına yuvarlanıyordu. Ölü yapraklar kadar soğuk ve hafif elleri, benimkileri kavradı. Onları öptüm ve göğsüme bastırdım.

"Artık buradayım. Güvendesin."

"Ama çok halsizim. Rahip Grigor bana bakmaya geldiğinde daha da kötü oldum. Benim için dua ettiğinde, zor dayandım. Sonra bu gece odamı kilitledi ve daha fazla dua etti. Sen pencereyi açıncaya kadar boğulacağım sandım."

"Kısa bir süre içinde yine kendin olacaksın. Rahip Grigor. . . bazı konularda bilgisiz ve duaları ve tütsüleriyle sana yarardan çok zarar veriyor."

"Çok korkmuştu, Strahd."

"Belli. Korkmuş insanlar çok aptalca şeyler yapabilirler."

Elini tuttum ve onu yatıştırmaya çalıştım. O da korku içindeydi ve elimden geldiği kadar korkularını gidermeye çalıştım.

Evet. Demek Grigor boynundaki izleri fark etmiş ve anlamlarını doğru değerlendirmişti. Tatyana'yı ondan uzaklaştırmak istiyordum fakat şu anki durumunda yolculuk edemezdi. Başka bir sorun ise değişiminin fazla hızlı gerçekleşiyor olmasıydı. Vücudunun henüz uyum sağlayacak zamanı olmamıştı ve eğer işleri aceleye getirirsem onu tehlikeye atabilirdim. Bu olasılık ve Grigor'un cahilce işime karışması gerçeği arasında bir denge noktası bulmak durumundaydım.

Bir gece daha beklersem onu kaybedebilirdim.

Hayır. Bir daha asla.

"Tatyana?"

Gözleri açıldı. Artık loş ışıkta bile beni oldukça iyi görebiliyordu.

"Çok güçsüzsün ve benimle gelebilmek için önce biraz daha güçsüz düşmen gerekecek. Sadece çok kısa bir süre için. Sonra tekrar iyi olacaksın."

Anlıyordu. Tam olarak değil ama içgüdüsel bir düzeyde—aramızdaki özel bağ sayesinde.

"Söylediklerimi yapmalısın. O zaman özgür olacaksın. Yarın uyandığında bu evi, sorunlarını ve acılarını geride bırakabileceksin."

"Seninle birlikte mi?"

"Sonsuza dek benimle birlikte olacaksın."

"Ne yapmam gerek?"

"Sadece bana sana öpme ayrıcalığını bir kez daha tanıman."

Parmağımın ucuyla boğazına dokundum.

Yavaşça elini omzuma koydu. "Evet."

Kana kana içtim. Yaşamının bir parçasını alıyordum ki benimle bütünleşebilsin. Kollarımda, soğuk ve solgun bir hal aldı ama beni durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı. Sonunda geri çekildiğimde tek tepkisi hafif bir inilti oldu.

Bilincini yitirmemeye çalışırken göz kapakları titriyordu. Aceleyle gömleğimin önünü açtım ve elmas kadar sert tırnaklarımdan biriyle, kalbimin üzerindeki eti kestim. Birbirine karışmış kanlarımız yaradan kaynıyordu. Onu kaldırıp dudaklarını yaraya dayadım ve içmeye başladı.

Onun neler hissettiğini bilmiyorum ama benim aldığım haz hayatımda hiç tatmadığım kadar büyüktü. Herhangi bir kadınla normal anlamda yatmaktan, herhangi bir sevişmeden çok daha yoğundu—daha yoğun ve sonsuz kez daha arzulanır. Ona sıkıca sarıldım ve kendi gücüm onu beslemek için akıp giderken, onun gücünün yerine geldiğini hissettim. Kolları vücuduma dolanmış, beni hapsetmişti, ama, bu yerinde ve doğruydu. Geçmişte onun için her şeyimi vermiş ve her şeyi kaybetmiştim. Şimdi ve burada ise, kendi kanımdan başka verecek hiçbir şeyim yoktu ve her şeyim onundu. Kendi kendime mırıldanıyor ve beni yaratan karanlık büyülere, bu tek arzumu gerçekleştirmeleri için yalvarıyordum; sonunda benim gelinim olabilmesi.

Bunun için, maalesef, esrimenin bir sonu olmalıydı. İsteksizce, çok ama çok isteksizce onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ancak artık gücü benimkine eşitti ve uzaklaştırılmak istemiyordu. Çabalarım kanın akışını hızlandırdı ve daha hızlı ve daha hevesle içmeye başladı. Sonunda elimi alnına koyup tüm gücümle itmek zorunda kaldım. Yoksa her ikimiz de ölecektik. Acıklı ve hayal kırıklığı dolu bir homurtuyla yatağa geri düştü ve tükenmiş bir koşucu gibi nefes alıp vermeye başladı.

Aynı bitkinliğe kapılmış olarak ben de yere düştüm. Ani bir açlık ve yorgunluğun etkisiyle titriyordum. Tekrar ayağa kalkmayı başardığımda Tatyana çoktan son ölümlü uykusuna dalmıştı. Hoşça kal demeye fırsatım olmamıştı ama önemi yoktu. Bir sonraki buluşmamızda telafi edebilirdim. Yarın onun için gelecektim ve bizim için bir daha asla ayrılık olmayacaktı.

* * * * *

Kan alışverişimizin izlerini silmek dışında onun için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Onu yatağına daha düzgün bir şekilde yerleştirdim ve battaniyesini örttüm. Kutsal işaretlerin kaldırılmış olması dikkat çekecekti ama onlara dokunmayı başaramadım. Ama aklıma bir fikir gelmişti ve dışarı süzülür süzülmez uygulamaya geçmek için gerekli adımları atmaya başladım.

Berez'in kilisesinin daha iyi günler görmüş olduğu kesindi. Kasabanın eski lordunun himayesi ve sınırların ötesinde kalan daha büyük bir kilisenin desteği ortadan kalkınca, zamanın acı gerçeklerine boyun eğmişti. Katılım az oluyor olmalıydı. Ya insanların umursamazlığından ya da ruhani liderlerinin, sabun ve suyun sosyal avantajlarına inanmaya isteksiz olmasından. Sebep her ne olursa olsun, gece yarısı ayininden dışarı sadece iki kişi çıktı. Yaşlı bir kadın ve Rahip Grigor'un kendisi. Kadın, rahiple uzun uzun konuştu. Son bir dua aldı ve evine doğru yola koyuldu.

Gözden kaybolunca kadar bekledim ve sonra rahibin arkasında birden canlanan bir gölge gibi belirdim.

Epey mücadele etti ve eğer ağzını elimle kapatmamış olsaydım çıkardığı gürültüyle herkesi uyandıracaktı. Onu kal-

dırdığım gibi kilisenin içine taşıdım ve baş başa kalabilmemiz için kapıyı bir tekmeyle kapattım. Giriş kötü aydınlatılmıştı, bu yüzden mumların hala yanmakta olduğu şapele gitmem gerekti. Beni hiç de hoş karşılamayan gücü hissederek ürperdim ve karnımda baş gösteren berbat yanmaya aldırmamaya çalıştım. Yaptığım koruyucu büyüden bekleyebileceklerimin de bir sınırı vardı, sonuçta.

Yüzünü bana doğru çevirdiğimde, o kadar şaşırdı ki birkaç saniye için mücadele etme gücünü tamamen yitirdi. Kendine gelip kutsal sembolünü yüzüme tutmayı akıl edinceye kadar, her iki elini, bir elimle sıkıca tutmuş ve diğeriyle de onu, ayakları havada sallanacak şekilde duvara yapıştırmıştım.

"Kafir," dedi güçlükle. Gözleri açılmıştı ve içten bir öfkeyle parlıyordu.

"Kesinlikle," dedim ve daha fazla zaman harcamadım. Başına geleceği anladığında, çırpınışları çılgınca bir hal aldı ama kanını almamı engellemekte, benim güneşin doğuşunu engellemekte olduğumdan daha başarılı olamadı. Tatyana'yla olan alış veriş beni güçsüz düşürmüştü ama hala Grigor gibileriyle baş edebilecek kadar kuvvetim vardı. İşim bittiğinde kendimi çok daha canlı hissediyordum. Grigor ise öncekine göre çok daha uysal bir ruh hali içerisindeydi. Onu bir sıraya götürdüm ve oturttum. Sonra da gözlerimizin aynı hizaya gelmesi için dizimin üzerine çöktüm. Rahibe günah çıkartmaya gelmiş bir günahkar gibi görünüyor olmalıydım.

"Grigor, şimdi beni çok dikkatle dinlemeni istiyorum."

Kan kaybından sersemlemiş olduğu için onu tamamen kontrolüm altına almam zor olmadı. Ben konuştukça, her şeyi dinliyor ve kabul ediyordu. Talimatlarım onun en kuvvetli dürtülerine uyumlu olmak zorundaydı yoksa etkimden kurtulması mümkün olabilirdi. Neyse ki uygun bir şeyler bulmak

zor olmadı.

"Şu andan itibaren, Krezk'deki Beyaz Güneş Tapınağı'na bir hac yolculuğuna başlayacaksın. İhtiyacın olanları al ve derhal yola koyul. Anladın mı?"

"Evet," dedi zayıf bir sesle.

Mükemmel.

Adamı öldürmekten beni alıkoyan yine İlona'nın anısına duyduğum saygıydı. Sorun yaratıyordu ama benim için gerçek bir tehdit değildi. İlona'yı hatırlamak, adamın görevine bir ek daha yapmama neden oldu.

"Ve Grigor. . . "

"Evet?"

"Bu yolculuk boyunca, tanrın ve tüm tanrıların şerefine, her gün yıkanacaksın. Hatta bundan sonraki hayatın boyunca, her gün kendini yıkayacaksın."

En azından, cemaati için bu kadarını yapabilirdim.

* * * * *

Uyandığımda gündüz bekçilerim huzursuzlanmışlardı ve sızlanmaya benzer sesler çıkartıyorlardı. Atlar, onların varlığına artık alışmış olmalarına rağmen bu seslerden rahatsız olmuşlardı ve iplerini çekiştiriyorlardı. Kurtları her zamanki işlerine geri dönmeleri için serbest bıraktım ve onlara iyi şanslar diledim. Ormanın içinde kayboldular ve uluyarak, av için hazırlanmaya başladılar. Ben atları hizaya sokana kadar, sesleri geceyi doldurmuş, gelinim için vahşi ve tatlı bir düğün şarkısı oluşturmuştu.

En öndeki hayvana binerek, atları kasabaya yönlendirdim ve reisin evinin yüz metre kadar uzağına gelince durduk. Tüm diğer gecelerde olduğu gibi bu gece de evin bu tarafında

hiç ışık yoktu, ancak her zamanki ihtiyatlı tavrımı sürdürerek, sessiz kanatlarımı açtım ve Tatyana'nın penceresinin önüne konmadan önce, evin üzerinde süzülerek bir tur attım.

Diğer taraftan onun varlığını güçlü bir şekilde hissedebiliyordum. Yeni yeni uyanıyordu. Tembel ve uyuşuk bir halde.

Birden, ani bir keder ve dehşet dalgası, bana fiziksel bir darbe gibi vurdu. Gerçek bir darbe olduğunu sandım çünkü sendelemiş ve çamurlu avluya, bir ağaç gibi çaresiz bir şekilde yıkılmıştım. Göğsüm, kalbim. . . ateş gibiydi. . . daha da beter. . . ellerimi savurdum ama hiçbir şeye çarpmadılar ancak acı felç edecek kadar gerçekti. Kılıç yarasına yabancı değildim ve bu da ona benziyordu. Ancak bin kat daha kötüsüydü.

Tatyana, çığlık çığlığaydı.

Haykırıyordu.

Ve umutsuzca aramızdaki bağa seslenmeye çalışıyordu.

Beni çağırıyordu.

Sonra. . .

Hiç.

Son yankılar, buz gibi havada bir an asılı kalıp sonra karanlıkta kayboldular.

Homurdanarak ve küfrederek ayağa kalkmaya çalıştım. Bacaklarım beni taşımıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak, acımasız, parlak yıldızlara baktım ve dehşetin ezici ağırlığı bir kez daha kalbime geri döndü. Bir dağ kadar ağır, beni dümdüz ediyor ama heyhat, öldürmüyordu.

Ah, ölmek. Daha fazla katlanmak zorunda olmamak. . .

O gitmişti. Tanrılara lanet olsun. O gitmişti.

Hayatım boyunca daha önce dökmediğim tüm yaşlar gözlerime doluyordu. Yukarıda, ta tepemde, yıldızlar parlıyor, dans ediyor ve kederimle alay ediyorlardı. Orada, şokta ve bitkin bir şekilde ağlayarak yatarken, Ulrich sessizce yaklaştı.

Uzun süre onu fark etmedim. Ta ki o konuşana kadar.

"Grigor bunu yapanın sen olduğunu söyledi," dedi fısıldayarak.

Tatyana'nın kanı—bizim kanımız—giysilerini kaplamıştı. Ellerine bulaşmıştı. Bir elinde hala sıkıca tuttuğu tahta bir tokmak vardı ve üzerindeki kırmızı lekelerden buharlar çıkıyordu.

"Nasıl böyle bir şeyi yapabildin?" diye sordu. "Nasıl genç bir kızı alıp, pisliğini ona bulaştırırsın?"

Göz yaşlarım dindi. Ölmekle ilgili düşünceler bir an beynimi terk ettiler.

"Ama buraya kadar. Artık o güvende. Bu şekilde ölüp, ruhunun temizlenmesi ve tanrıların huzuruna gitmesi, senin lanetinle dünyada dolaşmasından iyidir. Artık güvende ve özgür."

Kaslı siluetini kıpkırmızı bir gölge olarak görüyordum. Yanıma diz çöktü.

"Ve sen, dilerim sonsuza dek cehennemde. . . "

Bir kazığı daha vardı. . . vurmak için kaldırdı.

İndirirken kolunu yakaladım. Kurtarmaya çalıştı, başaramadı ve kafamı ezmek için tokmağı savurdu. Ancak diğer elimle de onu yakaladım ve birlikte, haykırarak ve homurdanarak çamurun içine yuvarlandık. Tatyana'nın ölümünden dolayı, hala yarı felçli gibiydim. Güçsüzdüm. O ise güçlü bir adamdı. Öç isteğiyle yanıyordu ve kendi yaşamı için de korku içindeydi. Hemen hemen denktik.

Ama benim. . . benim kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şey. O gitmişti. Ve onu da bu *piç* öldürmüştü. Öfke dengeyi benim lehime bozdu.

Kazığı elinden aldım.

Bir aslan gibi pençesiyle yüzüme, sonra da boğazıma sa-

rıldı.

Kazığı yan tarafına sapladım. Çıkartıp bir kez daha batırdım. Ve bir kez daha.

Kıvranarak ve Tatyana'nın haykırdığı gibi acıyla haykırarak biraz ileriye, yere düştü. Sürünerek peşinden gittim. Kazığı batırarak bacağını yere sabitledim. Bağırıp çağırdı, direnmeye çalışarak tanrılarına yalvardı ama ben cehennemden gelen bir fırtına gibi üzerine çullandım.

Ama her şey çok çabuk bitti.

Cezasına oranla gereğinden fazla çabuk.

Kanı avlunun bir ucundan diğerine yayılmıştı ama hiç de uzun sürmemişti. Yeteri kadar acı çekmemişti. Tatyana'nın çektiği kadar, benim şu anda çekmekte olduğum kadar.

Büzülmüş cesedine tiksintiyle baktım.

Ölmüştü ve artık acı çekmeyecekti.

Ve ben. . . önümde sonsuzluk vardı. Bu dayanılmaz kaybı hissedeceğim birbiri ardına gelecek olan sonsuz geceler.

Neredeyse yarım yüzyıl geçmiş ve yasımın acısına yeni alışmaya başlamıştım. Sonra geri gelmesi. . . sanki o soğuk, çıplak yıllar hiç yaşanmamış gibi yüreğimden silinip gitmiş, önümüzde duran cennetin kısa bir görüntüsüne sahip olmuştum. Sonra—

—onu tekrar *kaybetmek*.

Bu çok fazlaydı. Umutsuzluk içinde, çamurun içine yuvarlandım ve kendimi kedere bıraktım.

* * * * *

Yavaşça kalkarak eve doğru yürüdüm. Şekil değiştiremeyecek kadar sarsılmıştım. Kapılardan birini ittim ve yürüyerek odasına doğru ilerledim.

Yaşlı uşak hemen odanın kapısında, yerde yatıyordu. Yüzü ölüm beyazıydı ve kalbi çok zayıf atıyordu. Ona aldırmadan Tatyana'ya doğru yürüdüm.

"Gitti," dedi hafif bir sesle.

Evet.

Boş gözlerle odaya bakakaldım. Yanmakta olan tek muma, duvarlara ve yatak örtülerine bulaşmış olan kana. . . ve boş yatağa.

Can çekişme acısıyla kıvranan bedeninin izi yatağın üzerinde duruyordu. O yoktu. Acımasız kasap ona ne yapmıştı?

Yaşlı adamı yakasından tutup ayağa kaldırdım. "O, nerede?"

Gözleri güçlükle açıldı ve etrafa bakındı. "Zavallı Marina. Zavallı çocuk."

"Nerede?"

Beni duyuyor ya da fark ediyor gibi görünmüyordu. "Öyle tatlı, öyle şirindi ki. . . "

Nerede?

Bu kez irkildi ve bana baktı. "Sisler onu aldı," dedi titreyerek. "Odayı doldurdu ve. . . yok oldu. Sis."

Son sözleri bunlar oldu. Bir nefes daha verdi ve bir daha kımıldamadı.

Bölüm Dokuz

Altıncı Dolunay, 720

Kış ortası gelmişti. Başlangıçların ve bitişlerin; yenilenmenin ve ölümün zamanı. Yılın en uzun gecesi. Güneş, ay ve yıldızlara bakmadan, saati ölçmek için hiçbir yöntem kullanmaksızın, yine de gece yarısının yaklaşmakta olduğunu hissedebiliyordum. Önemli bir zamandı, çünkü yılın döndüğü bu an, karanlığın en koyu, şafağın ise en uzakta olduğu andı. Güçler kesin bir şekilde gölgelerin tarafındaydı. Ekinokslarda olduğu gibi dengede, ya da yaz ortasında olduğu gibi ışığın tarafında değillerdi.

Benim açımdan, Sanat'la ilgili olarak, özel büyü deneyimlerinin gerçekleştirilebileceği, son derece önemli bir zamandı. Ancak sanatımı ilerletmeye çalışmak yerine, çalışma odamda oturmuş, Tatyana'nın portresine bakıyordum.

Resim üç yüz elli yıl önce, Tatyana'nın poz verdiği zamanki kadar güzeldi. Verniği hafif koyulaşmıştı ama sanatçının yeteneği hala tazeydi. Tatyana'nın masumiyeti ve canlı zekası ışıldıyordu ancak yine de görünüşünde garip bir uzaklık hissi vardı. İzleyici portreye nereden bakarsa baksın, gözleri sanki izleyiciyi delip geçiyor ve arkalarda başka bir şeye bakıyor gibi görünüyorlardı. Sanatçı da onun büyüsüne kapılmış ve kıza aşık olmuş olmalıydı. Zira zamanında bu resmin onun başyapıtı olduğu kabul edilmişti. Daha sonra yaptığı resimlerin hiçbiri kesinlikle buna yaklaşamamıştı bile—gerçi çok da fazla şansı olmamıştı çünkü o da diğerleri gibi, o yaz gecesinde Leo'nun zehrinden ölmüştü.

O zamandan beri çok şey olmuş, ancak pek az şey değişmişti. İnsanlar hala çiftçilik yapıyor ya da hayvanlarına bakıyorlardı. Benden korkuyorlardı ama itaatkardılar. Yasalarıma karşı gelenlerin genellikle bunu ikinci kez tekrarlamaya fırsatları olmuyordu. Hayat çoğu kimse için zor olsa da başka yerlerde daha zor olduğunu da biliyorlardı.

Çünkü Barovia bu varlık düzeyindeki tek ülke değildi.

Yüzyıllar içerisinde sınırlardaki sisler geri çekilerek, yeni ülkeleri ortaya çıkartmıştı. Onları da yöneten, benim gibi başka lordlar vardı ve onlar da benim gibi kendi ülkelerinde hapis durumdaydılar. Bu onları aralarında savaşmaktan alıkoymuyordu fakat genellikle pek bir sonuç alınamıyordu. Örneğin, Falkovnia'lı Vlad Drakov, üç yüz yıldır aralıksız süren bir tekdüzelikle Darkon'u istila etmeye çalışıyordu. Casuslarımdan aldığım haberlere göre şu sıralar yeni bir saldırı için

adam ve silah toparlamakla meşguldü. İki mevsime kadar saldırmaya hazır olacaktı. Ve daha önceki yenilgilerinden yaralanan onuruna merhem olması umuduyla halkını mutlak bir ölüme gönderecekti. Benim savaş günlerimde, onun gibi bir komutanım olsaydı, aptallık suçuyla onu idam ettirirdim.

Denemedim de değil. Sorumsuz hareketleri onu oldukça sevilmeyen bir kişi haline getirmişti ve diğer lordların bazı hizmetleri karşılığında onu halletmeleri için bazı ajanlar gönderdim. Yaklaştılar ama her seferinde hayatta kalmayı başardı ve güç dengesi bozulmadı. Tabi karşılığında aldığım hizmetler sayesinde benim kendi hedeflerimden bazılarına ulaşmam kolaylaştı ama hepsi o kadar. Zaten benim de bu stratejiye onay vermemin tek nedeni buydu. Zira onun sürekli tehdidi ortadan kalkacak olsa, ortak komşumuz İvan Dilisnya—Reinhold'un ölümünden sonra aile soyu gözle görülür düşüşe geçmişti—tüm dikkatini Barovia'ya yoğunlaştırabilirdi. Ajanlarım—İvan'ın favori tekniği olan—zehirleme yöntemine başvurdular ve şüphelerin o yöne çekilmesiyle, ikisi yıllarca birbirleriyle uğraşıp durdu. Belki de ajanlarına Drakov için daha etkili bir zehir versem iyi olurdu fakat asıl amacım suikastın başarılı olması değildi.

Ve sislerin içine dahil olan diğer ülkelerle ilişiklerim böyle sürüp gitti. Her birinde casuslarım vardı ve her birinin de Barovia'da casusları. Açıkça, şerefli bir savaş yapamıyorduk. Sadece gizli kapaklı politik manevralarla mücadele ediyorduk. Her ne kadar daha doğrudan bir hesaplaşmayı tercih etsem de bu daha düşük kaliteli oyunu da yeteri kadar iyi oynuyordum. Barovia'nın hayatta kalması için bu gerekliydi. Ve benim.

Ama Tatyana, sanki bunların hiçbir önemi yokmuş gibi, beni delip geçen bakışlarıyla ötelere bakıyordu.

Belki de haklıydı.

Artık çok ufak bir acı duyarak ona bakabiliyordum. Acının sürekliliği onu dayanılabilir hale getirmişti. Göz yaşlarımın sonuncusunu yüz yıllar önce akıtmıştım. Bu süre boyunca ona kaç kez rastlamıştım? Onu kaç kez kaybetmiştim? Tam olarak söyleyemezdim. Her seferinde, başka başka adlarla ama hep aynı yüzle, bazen tamamen farklı bir kişilikle karşıma çıkıyordu. Ancak her seferinde kalbinde gizli duran o hatıralara dokunmanın bir yolunu buluyordum.

Ve bir şekilde her seferinde onu kaybediyordum. Marina, üvey babası tarafından öldürülmüştü. . . Olya ateşli bir hastalıktan ölmüştü, ya da öyle söylediler. . . ve tüm diğerleri benden alındılar. Kuşaklar boyunca onu tekrar tekrar kaybettim. Sürekli mutluluğum kedere dönüştü.

Bir kez bu yapıyı bozabilsem, bir kez bizi birbirimizden ayrı tutan laneti kaldırabilsem, her ikimiz için de özgürlüğü bulabilecektim. Denedim. Sayısız kez.

Sınırlara yüzlerce akın yapıp, onları gitgide artan güçlerimle zorladım. Hep başarısız oldum. Sislerde özgürce yolculuk edebilen çingene kabileleriyle konuştum ama yöntemlerini kavrayamadım. Bulabildiğim tüm büyü kitaplarıma baktım ama hapishanemin doğasını anlamama ve buradan kurtulmama yardımcı olabilecek hiçbir şey bulamadım. Bu gece çalışıyor olmalıydım ama hiç içimden gelmiyordu. Belki ilerde kaybettiğim bu zaman için pişman olacaktım ama şu anda umurumda değildi. Gece yarısı geldi. . . ve geçti.

Karanlığından elde edebileceğim her ne güç varsa solup gitmekteydi. Bir yıl süreyle geri gelmemek üzere.

Ama bu çok kısa bir süreydi. Mevsimler hızla geçip gidiyorlardı. Bir gece derin karda avlanıyor, bir diğer gece yaz sıcağının akşamında uçuyor oluyordum. Yıllar uçar gibi birbi-

rini kovalıyordu. Birikip on yıllara, yüz yıllara dönüşüyorlardı.

Daha önümde ne kadar vardı? Ve her biri de şimdiye kadar geçenler gibi yalnızlıkla mı geçecekti?

Cevap veremeden, tahmin bile edemeden oturdum ve boş gözlerle Taytana'nın portresine bakarak bir gecenin daha, asla geri gelmemecesine geçmişe katışmasını izledim.

* * * * *

Şafak geliyordu. Benim için mezar odamda geçireceğim kısa bir dinlenme süresi daha. Son zamanlarda, küçük ölüm sürelerim beni yeteri kadar dinlendirmemeye başlamıştı. Önce bunun kış günlerinin kısalığından olduğunu düşündüm ama içimden giderek artan yorgunluğumun başka bir nedeni olduğunu biliyordum.

Ateş saatler önce yanıp kül olmuştu. İçimde bir soğukluk hissediyordum fakat bu odanın soğukluğu değildi. Bu daha derin ve daha yorucu bir şeydi, bitkin bir ruhun üşümesi.

Öyle yorgundum ki sanki tüm yılların ağırlığı, tek bir muazzam yük olmuş ve kalbime hiçbir şeyin kaldıramayacağı biçimde çökmüş; kalbimden de her yanıma yayılmıştı. Hava, içinde hareket edemeyeceğim kadar ağırdı. Ne de bende hareket etme isteği kalmıştı. Sanki sonsuz bir dağa tırmanıyormuşum ve asla tepesine ulaşamıyormuşum gibi hissediyordum.

Biraz dinlenebilseydim. Uyumak istiyordum. Bir günden daha uzun. Tüm kederlerimi ve kendimi uykuda kaybedinceye dek...

Düşsüz, huzurlu, boşlukta sürüklenmek.

Unutmak.

...

Dinlenmek.

Son söz

Van Richten sayfayı çevirdiğinde bir sonrakinin tamamen boş olduğunu gördü. Hızla diğer sayfaları karıştırdı. Hiçbir şey yoktu. Strahd, son satırlarını yazmış. . . ve kaybolup gitmişti.

Farklı bir gözle çalışma odasına baktı, kızın—zavallı Tatyana'nın—portresini tekrar inceledi. Ve şu anda, Strahd'ın kendisi için gelen karanlığın gücü altında ezildiği noktanın tam üstünde duruyor olabilirdi.

Van Richten kasları uzun süre oturmaktan dolayı uyuşmuş bir halde ayağa kalktı. Fenerini aldı, yürüdü ve Strahd'ın

yatak odasına giden merdivenleri çıkmaya başladı. İşte, Alek Gwilym'in öldüğü yere bakan pencere oradaydı. İşte şurası da Strahd'ın cesedi sakladığı gardıroptu. Burada gölgeler çok koyuydu ve çalışma odasından gelen bir esinti perdelerin ve yatak örtülerinin huzur bulmamış ruhlar gibi savrulmasına neden oluyordu. Fenerin zayıf ışığı zorlukla aydınlatıyordu. . .

—karanlığı. Hava kararıyordu.

Dağın dev cüssesinin güneşi bu kadar çabuk keseciğini hesaba katmamıştı. Kutsal güçler adına, dışarı çıkmalıydı.

Hızla çalışma odasına geri döndü. İyice küçülmüş olan mumları söndürmekle uğraşmadı. Kendi kendilerine, zararsızca sönerlerdi. Ve eğer durumları Strahd'a birinin şatosuna girdiğini anlatacaksa anlatsındı. Van Richten'in yaratık uyanmadan geri dönme şansı oldukça yüksekti. Şimdilik almak için geldiği bilgiyi elde etmişti. Şimdi tek ihtiyacı tanrıların ona buradan çıkmak için gerekli hız ve gücü bahşetmeleriydi.

Uyuşmuş kaslarını unutarak, merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

* * * * *

Yatak odasında, diğerlerinden çok daha karanlık bir gölge bir köşeden ayrıldı ve aniden açılan pencereye doğru süzüldü.

Birkaç uzun dakika sonra, küçük avcı, şatonun avlusunda belirdi ve aceleyle demir parmaklıklı kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Strahd Von Zarovich, onun ilerleyişini, gülümseyerek ve ilgiyle izledi. Onun yaşında bir adamın bu kadar hızlı ilerleyebilmesi şaşırtıcıydı. Daha da şaşırtıcı olan ise Strahd'ın hala bu tür antikalıkları eğlenceli bulabiliyor olmasıydı. İstenme-

yen ziyaretçiyle ilgilenmesi için çok sayıdaki muhafızından birini göndermeyi düşündüyse de sonra vazgeçti. Eğer o da tüm diğerleri gibiyse yakında geri dönecekti. O zaman, Strahd onunla ilgilenecekti.

Avcı, asma köprüden geçip, sislerin içinde gözden kaybolunca Strahd çalışma odasına geri döndü. Kitabı açık duruyordu. Elini uzattı ve bekleyen sayfayı okşadı. Uzun tırnaklarının uçları, el değmemiş parşömende derin izler oluşturdu.

Anlatacak çok şey vardı. . . ve daha yaşanacak pek çok şey.

Avcının daha yeni boşaltmış olduğu sandalyeye oturarak, Strahd bir kalem aldı, bir şişe mürekkep açtı ve yazmaya başladı.

Parşömen yapraklardan bazıları krem rengiydi, kalın ve sağlamdılar. Pek çok yaşam süresi boyunca dayanacak şekilde yapılmışlardı. Diğerleri ince ve yıpranmışlardı. Geçen zamandan sararmışlardı ve çevirdikçe tedirgin edici bir şekilde çatırdıyorlardı. Ne süslü çizimler ne de kenar çizgileri vardı. Sadece siyah mürekkeple yazılmış satırlar. Akıcı el yazısını okumak başta biraz güçtü; yazarın kullandığı kaligrafi tarzı üç yüz yıldır pek kullanılmıyordu. İçindekiler kısmı yoktu ama atılmış olan tarihlere bakılırsa bu bir tarihçeydi.

İlk sayfayı açtı ve okumaya başladı:

Ben, Strahd, Barovia Lordu, iyi biliyorum ki hükümdarlığım sırasında gelişen olaylar, tarihi kaydetmek yerine çarpıtmakta usta olanlar tarafından korkunç biçimde yanlış anlatılmıştır. Bu yüzden olayların bir kaydını tutmaya karar verdim ki sonunda gerçekler anlaşılsın. . .

Van Richten'in nefesi kesilir gibi oldu. Tüm tanrılar adına, bu *kişisel bir günce* miydi?

ANKIRA
www.ankira.com
ISBN 975838711-1
9 789758 387113